JEAN URE

Zori de zi

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Era deja târziu când David făcu ochi. Se trezi în scaunul șoferului, cu capul sprijinit de fereastră, cu picioarele îndoite inconfortabil sub bord. Încetișor, cu mare grijă pentru membrele lui dureroase, încercă să se miște. Adormise cu una din mâini prinsă sub el, iar acum aceasta atârna ca o greutate de plumb, neputincioasă, inutilă. O crampă îi chinuia piciorul drept, iar gâtul părea să fi înțepenit la un unghi de 45°. Câteva clipe își masă diferitele locuri în suferință, încercând să-și revină și să priceapă unde se afla.

Vedea prin parbriz câmpul întins, spălat de ploaie. Înainte se întindea un drum pustiu și necunoscut, șerpuind ca o panglică neagră prin peisajul rural.

Aruncă o privire ceasului de mână și constată că se oprise la ora trei și douăzeci de minute. Ceasul de bord arăta zece fără cinci. N-avea habar cât condusese și de când dormea. Nu-și amintea aproape nimic despre noaptea precedentă. În zadar încercă să-și împrospăteze memoria: câteva sunete confuze, strigăte și râsete ale unor oameni, ca niște cârâieli de papagal, împletite cu muzica dată la maximum. Fusese un soi de petrecere.

Din zgomotul cacofonic părea să se distingă o voce care-l îndemna să renunțe la singurătate și să se alăture societății: …Davy puiule, hai să ne distrăm…

Se încruntă la figura nebărbierită care-l privea din oglinda retrovizoare. Răspunsese chemării? Se distrase? Oare se îmbătase atât de temeinic încât i se rupsese filmul?

Coborî fereastra, iar aerul rece inundă habitaclul. Nu dădea semne de mahmureală. Mintea îi era perfect limpede. Doar amintirile se estompaseră. Exista un interval de timp complet șters din memorie.

Crampa din picior lăsase loc unor înțepături și furnicături. Și mâna dădea semne că revine la viață, oarecum. Deschise portiera și păși pe iarba de la marginea drumului. Un panou situat la câțiva metri în direcția din care venise atrăgea atenția asupra unui drum care ducea spre Otters Ford. Numele nu-i spunea nimic. Putea să fie situat în oricare din districtele țării. Se întinse după ghidul rutier, curios să afle unde eșuase. Memoria lui nu fu deloc impulsionată de informația că se găsea undeva în Worcestershire, între Droitwich și Bromsgrove. Zona aceea n-avea nicio semnificație specială pentru el. Nu-și putea da seama de ce ajunsese tocmai acolo. Dacă venise direct de la Londra, pe M 40 și la Oxford o luase pe M 44 spre Worcester, probabil că tot drumul nu-i luase mai mult de două-trei ceasuri. Pe de altă parte, s-ar fi putut foarte bine să fi condus toată noaptea la întâmplare.

Se sui din nou la volan și întoarse cheia în contact. Indicatorul arăta că rezervorul era gol. Nu știa câtă benzină avusese la început și nici dacă se oprise pe undeva să alimenteze. Își spuse că cel mai probabil condusese prin beznă până rămăsese în pană.

Scoase cheia din contact și coborî. Descoperi cu oarecare nervozitate că mașina se oprise exact pe marginea unui șanț plin de resturi și de apă murdară. În lumina cenușie a zilei, părea că fusese vorba de baftă. Drumul era în continuare pustiu. Nu se zărea niciun semn de viață, în orice parte ar fi privit. Porni la întâmplare înainte. Nu-și amintea să fi văzut vreun garaj cu o seară în urmă, dar asta nu însemna nimic. Ar fi putut fi oricâte, la numai câteva sute de metri, ascunse de curbura drumului. Era posibil să fi trecut prin mijlocul unei turme de elefanți roz, fără să observe.

Începu să plouă din nou. Stropii mărunți cădeau din cerul plumburiu, acoperind solul cu o peliculă de apă. Venise nepregătit. Aseară, nu-i trecuse prin minte să țină seama de toanele vremii de iarnă. Descoperi că purta vechea haină de piele care atârnase multă vreme în cuierul de pe hol. Probabil că o înhățase din mers, la ieșirea din casă. Ridică gulerul și-și vârî mâinile adânc în buzunare. Într-o străfulgerare, se văzu luând cheile mașinii de pe măsuța din hol. Auzise ușa trântită în urmă și pășise în grabă pe aleea cu pietriș. Niște ferestre se deschiseseră și câteva voci îl strigaseră. Avea impresia că se oprise doar atât cât să ridice un pietroi și să-l arunce spre piticii din grădina casei…

Sângele îi îngheță în vine. Vocea Margaretei îi răsună în urechi:

– Îmi pare rău, David, dar nu mi s-a părut amuzant. Pur și simplu, nu-mi place să…

Alungă hotărât imaginea care-i apăruse în minte. Peste câteva ceasuri, va fi obligat să înfrunte realitatea, indiferent dacă-i convenea sau nu. Îl va aștepta acolo, pe drumul de acces spre Sandilands, cu amestecul ei de atitudini mustrătoare și de ochi nesățioși să urmărească scandaluri prin ochiurile perdelelor. Deocamdată, nu era necesar.

***

Becky stătea pe marginea drumului, o siluetă subțirică, stingheră, într-un impermeabil galben lucios, purtând o rochie roșie de catifea, până la glezne. Buclele negre bogate ale părului se lipiseră de cap sub influența ploii mărunte. Tivul rochiei era înnoroiat, iar picioarele se udaseră complet în ghetele de piele de căprioară, care nu fuseseră concepute pentru mersul pe jos în peisajul acela rural, la vreme de iarnă.

Nu era anotimpul potrivit pentru autostop. De asemenea, nici ziua nu era cea mai favorabilă. Duminică dimineața, ora zece și nici țipenie

pe drum. Era obosită, înfrigurată și o mai așteptau încă vreo cinci sute de kilometri până la destinație. Fusese unu noaptea când își începuse călătoria, la Newcastle, făcând semn unui camion greu. Nu reușise să închidă ochii mai mult de câteva minute, pentru că era imposibil să prevezi comportamentul camionagiilor. O dusese până la Walsall, unde reușise să fure câteva ore de somn, să bea un ceai și să înfulece un sandviș, într-un popas automobilistic, înainte de a-și continua drumul până la Redditch cu un comerciant care-i împuiase capul cu degerăturile lui și-i povestise tot despre necazurile pe care le avea cu soția; îi dăduse de înțeles – și nu o singură dată – că dacă ar fi fost "amabilă" și el ar fi avut grijă de ea. Becky n-avea niciun chef să fie "amabilă" cu nimeni, cu atât mai puțin față de un comerciant cu circulație periferică proastă și cu soție cicălitoare. Martor îi era cerul că avea suficiente probleme personale. Destul de prost dispus, individul o lăsase la marginea drumului pustiu, înainte de a se duce acasă la soție. Deja se scurseseră patruzeci și cinci de minute de când stătea în ploaie. Nu trecuseră decât vreo duzină de mașini și, cu excepția a două, toate în sens opus. Un vânt înghețat sufla dinspre câmpul reavăn de peste drum. Strănută și scotoci degeaba în geanta de rafie agățată pe umăr după o batistă uscată. Printre mărunțișurile întâmplătoare, nu găsi decât niște șervețele ude de hârtie. Își șterse nasul cu mâneca impermeabilului și suflă în pumni ca să se mai dezmorțească. La începutul călătoriei, avusese o pereche de mănuși. Din piele roșie, asortate cu rochia de catifea. Le uitase în camionul greu, împreună cu sacul de pânză în care erau toate hainele ei. Singura consolare era că nu căzuseră în mâna comis-voiajorului.

Un Rolls-Royce apăru peste creasta colinei. Înaintă maiestuos și trecu plutind parcă, fără ca omul din spatele volanului să-i arunce măcar o privire. Nici nu sperase altceva.

Drumul era din nou pustiu. Își vârî o mână în buzunar, pe cealaltă în poșetă și începu să tropăie mărunt. Se întreba cum vor reacționa Graham și Eric când se vor da jos din pat, pe la prânz și vor descoperi

că ea nu mai era acolo. Totuși, aveau să mai trecă niște ore bune înainte să-și facă griji. Probabil că abia mâine dimineață, când vor intra clătinându-se în bucătărie, așteptându-se să-și găsească obișnuita pâine prăjită și porridgeul și vor constata că trebuie să se declare mulțumiți cu resturile de la cină – tocaniță, pește și cartofi prăjiți – rămase împrăștiate pe masă. Aveau să se năpustească în dormitorul ei, strigând-o. Vor găsi doar vechea rochie albastră atârnată pe ușă, valiza ieftină acoperită de pânze de păianjen. Se vor uita unul la celălalt și se vor întreba ce se petrecuse. Mai târziu, vor da telefon la magazin, iar domnișoara Sammons o să-i informeze că nu venise la lucru. Vor da telefon pe la toți cunoscuții, întrebând dacă n-o văzuseră. O să-și amintească în ce hal o găsise Daniel, cu optsprezece luni în urmă, colindând fără țel prin Newcastle. Pe urmă, poate vor începe să se neliniștească. Lui Daniel nu i-ar fi păsat. S-ar fi mulțumit să spună "s-o ia dracu pe văcuța aia" și ar fi lăsat lucrurile așa. Avea darul de a ridica din umeri și de a da deoparte orice problemă care nu-l afecta în mod direct. Graham și Eric n-aveau pielea atât de groasă. Deși o socotiseră mereu proprietatea lui Daniel, se purtaseră mai frumos cu ea. Vor suferi că fugise fără să sufle o vorbă. Ar fi putut măcar să le lase un bilețel. Chiar și Daniel avusese decența să-i anunțe că pleacă. Până și el avusese mustrări de conștiință la despărțire. Ochii i se umeziră și clipi furioasă. Nu fusese vreme. Cu siguranță, ei o să înțeleagă. Fusese o decizie de moment să-și pună impermeabilul și să iasă pe strada întunecoasă. Nu același lucru s-ar fi putut spune în cazul lui Daniel. El știuse din timp. Singurele întrebări fuseseră cum și când: cum să evite stânjeneala scenei și când se va ivi momentul cel mai propice. Își pregătise mișcarea, iar ea crezuse, ca un cățel naiv, că-l va însoți, urmându-i pașii cu pașaportul în buzunar, cu ghidul de conversație englez-german în mână și cu toate posesiunile împachetate în valiza ieftină de tartan cumpărată de la Woolworth's. Se întrebă dacă Daniel împărtășise cuiva planurile lui de a cuceri singur lumea, de a-și face un nume în muzica folk. Oare-și formulase o justificare sau o scuză? "E o

fetiță destul de drăguță, dacă nu iei în seamă plânsul, dar nu-mi pot atârna o piatră de moară de gât pentru tot restul vieții…" I se părea că-l aude. Nu adresându-se lui Graham sau lui Eric. Nici Daniel n-ar fi putut fi atât de pervers încât să-i creadă capabili să asiste la pregătirile ei de călătorie, știind bine că n-avea să plece nicăieri. Poate Christinei. Cuiva sfidător și izolat, aproape inuman, care să accepte că sentimentele nu trebuie să stea în calea ambițiilor personale.

În buzunar, degetele ei se crispară pe plicul lăsat de Daniel. Și-l imagina stând în bucătărie în dimineața aceea, scriind în grabă pe spatele unui ambalaj de zahăr, cu cafeaua într-o mână și cu gura plină de pâine prăjită și marmeladă; cu bagajele gata făcute și cu taxiul așteptându-l la poartă. Ea venise prima de la muncă și găsise mesajul acolo, printre firimituri de pâine și stropi de lapte. Un gest de remușcare făcut cu inima îndoită. O recunoaștere în silă a vinovăției. Un fel de premiu de consolare.

Mototoli plicul. La vreo sută de metri mai încolo, exista un garaj. Trebuia să aibă telefon. Singurul lucru pe care l-ar mai fi putut face era să-i sune pe Graham și pe Eric, să-i liniștească. Măcar atât le datora. Câteva clipe, rămase nehotărâtă. La ora asta, probabil că nu se dăduseră jos din pat. Nu le-ar fi convenit să fie treziți de țârâitul telefonului. Poate că era mai bine să amâne, să-i sune deseară, după ce va fi ajuns la destinație… Atunci era posibil să se simtă mai împăcată.

Mâna din buzunar dădu peste un obiect tare și rece. Era cheia apartamentului. O scoase și o privi lung. Se putea întoarce oricând ar fi dorit. Chiar și acum. Dar ce folos? Nimic n-o mai aștepta acolo. Nimic important, acum că Daniel plecase.

Extrase din geantă ghemotocul de șervețele umede și se șterse la ochi. N-avea niciun rost să plângă. Lacrimile n-o puteau ajuta să ajungă în Cornwall. Bărbații nu le suportau. Femeile care plângeau îl enervau groaznic pe Daniel.

La orizont, își făcu apariția un Mercedes albăstrui. Aruncă în șanț cheia apartamentului și ridică bărbia, hotărâtă.

Era sfârșitul unei epoci; nu trebuia să mai privească-n urmă.

***

David își strânse vechea haină de piele și porni prin ploaia măruntă. Vedea în depărtare un șir de clădiri de cărămidă aparentă și niște magazine. Îi venise în minte că ar fi trebuit să-i telefoneze Margaretei și s-o anunțe unde era, dar asta însemna să traverseze și nici nu avea mărunțiș la el. Deocamdată, nu era sigur că are vreun ban. Își vârî mâinile în buzunarele hainei și nu găsi nimic, cu excepția unui ac de siguranță ruginit și a câtorva monede străine. Își aminti că ultima oară când purtase jacheta fusese în vacanță. Trei săptămâni în sudul Franței, ca răsplată că fusese băiat cuminte. În buzunarul de la piept avea încă pașaportul și o pereche de ochelari de soare polaroid. Costase trei lire și zece șilingi, la un magazin de pe Kensington High Street. "… dar își merită banii, David, celelalte îți fac rău la ochi…" Mai găsi un portofel ponosit, conținând o bancnotă de o liră, un permis de bibliotecă pe care-l declarase pierdut și o cartelă de credit, de care promisese să nu se atingă decât dacă-și termina banii din cont. De ce se mai osteniseră, nu pricepea. Oricum, niciodată nu avusese credit mai mare de 30 lire, nu-i încredințaseră niciodată mai mult. Spuneau că abuzează de ceea ce consideră că i se cuvine. "Sunt uimită, David, cum cineva cu o minte ca a ta se poate comporta așa prostește când vine vorba despre bani…"

Știa sigur că nu avea nimic în cont; în ultimele trei luni nu depusese niciun bănuț. Dar bancnota de o liră n-avea să-l ducă prea departe. Va fi nevoit să apeleze la cartela de credit, indiferent dacă le convenea sau nu. Privi gânditor dreptunghiul de plastic și se simți tentat să treacă strada și să le cumpere ceva scump, ca să-i îmbuneze. Un flacon de Chanel, sau un caftan brodat. Un simplu gest. O recompensă pentru piticii din grădină. Să le arate că n-o făcuse cu rea intenție.

Ești nebun, David? Nebun de legat.

Se încruntă și rămase nehotărât pe marginea cu iarbă a drumului. Poate că era dus cu pluta. Poate că gestul fusese răuvoitor. Cum să știe, dacă nu era capabil să-și amintească? Dacă distrusese dracii ăia de pitici, ce altceva mai era în stare să facă?

Scutură din cap și porni mai departe. Toate magazinele pe lângă care trecea erau închise, fapt ce părea să indice că era fie duminică, fie cine știe ce sărbătoare. Înclina să creadă în prima variantă. Nu fiindcă și-ar fi amintit că ieri fusese sâmbătă, ci pentru că nu era capabil să-și amintească de vreo sărbătoare care să aibă loc în noiembrie. Doar dacă era luna noiembrie, bineînțeles? Nici de lucrul ăsta nu putea fi sigur.

Depășind un cot al drumului, dădu peste un panou pe care scria: "GARAJ – 400 m – pe stânga – înainte de autostradă." Care autostradă? Posibil M 5, în care caz, dacă mergea până la Worcester, ar fi putut ajunge acasă înainte de prânz. Zâmbi destul de trist. Nu era o perspectivă prea entuziasmantă.

După câțiva metri, trecu pe lângă o fată îmbrăcată cu un impermeabil galben și o rochie roșie, de catifea, până la glezne. Încerca să atragă atenția șoferului unui Mercedes albastru deschis, care tocmai apăruse de peste coama dealului. Mașina trecu în viteză. Fata o urmări cu privirea și-i flutură în urmă un gest obscen. Buzele ei scăpară un cuvânt imposibil de reprodus. David fusese adesea tentat să-l pronunțe la o intensitate maximă, duminică dimineața, pentru simpla bucurie de a observa cum vecinii se retrag de la ferestre, roșind de stânjeneală. Pe figura lui apăru un zâmbet de apreciere.

Îmi pare rău, David, nu mi se pare deloc amuzant…

Fata îi simți privirea și se întoarse provocator. Cu toată grandoarea sofisticată a rochiei înnoroiate, la prima vedere părea să fie abia trecută de vârsta copilăriei. Cu buclele scurte, închise la culoare și figura de maimuță-păianjen, îi aducea aminte de unul dintre băieții pierduți ai lui Peter Pann . Ochii căprui îl priveau fix și acuzator, de parcă el și nu ea ar fi pronunțat blestemul de care nici cel mai al dracului sergent-major

din lume nu s-ar fi rușinat. David îi zâmbi și scutură din cap cu prefăcută dezaprobare, în vreme ce-și continua drumul.

La garaj exista un telefon public, dar era ocupat. Cumpără cam patru litri de benzină cu unica lui liră și pierdu timpul uitându-se pe titlurile unui ziar aruncat de cineva. Ieși din nou în curte; cabina telefonului era tot ocupată. N-avea niciun sens să mai aștepte. Trebuia oricum să se întoarcă să înapoieze canistra. Poate că se va elibera până atunci.

Fata cu rochie roșie stătea tot la marginea drumului. N-avusese noroc. În vreme ce se apropia, un Ford Mustang trecu în mare viteză, urmat îndeaproape de un Cadillac roz și de o mașină combi plină de oameni și căței. Camionul unei firme de transportat mobilă părea mult mai promițător, dar șoferul îi făcu doar cu ochiul, fără să oprească. Poziția umerilor ei subțiri mărturisea descurajare. Părea să nu mai aibă energie nici pentru gesturi sfidătoare. David se opri și mută canistra în cealaltă mână.

– Încotro? o întrebă el.

Ea se întoarse imediat, privindu-l vizibil surprinsă. Stătea încovoiată de frig, cu mâinile vârâte la subsuori, cu picioarele încrucișate, ca o vrabie rebegită. Era la fel de nepregătită să înfrunte gerul ca și el. David se întrebă dacă obișnuia să facă autostop în rochie maxi. Chiar și pentru mintea lui preocupată de alte gânduri, părea un accesoriu total nepotrivit.

– Spre sud, răspunse ea, fără ca în voce să-i răsune cine știe ce speranță. Dar tu?

– La fel, recunoscu David. Vrei să te duc?

Porniră împreună spre locul unde era parcată mașina. Era un Lotus alb, nou-nouț, așezat într-o poziție ciudată, cu roata din stânga-față suspendată deasupra șanțului.

– O aduc imediat pe drum, spuse el.

Becky îl urmări cum deșuruba capacul canistrei și o deșerta în rezervor. Ce fusese în mintea lui să intre astfel până aproape de șanț?

Aproape sigur fusese beat, deși acum părea să arate normal.

– Până unde mergi? vru ea să afle.

David nu se grăbea. Atâta vreme cât nu uita să telefoneze în următoarele câteva ceasuri, nu conta dacă urma să ajungă acasă la amiază, sau la noapte. Se sui la volan și manevră mașina înapoi pe carosabil.

– Unde vrei să ajungi?

Becky își vârî iar mâinile în buzunare.

– În Cornwall.

– Mi-e perfect egal.

Se aplecă și deschise portiera. Becky ezită.

– Sunt cinci sute de kilometri. O să-ți ia toată ziua.

El ridică din umeri.

– Și ce dacă? E duminică, nu-i așa?

Becky îl privi și se încruntă. El avu dintr-o dată senzația că făcuse o remarcă greșită. Poate că era altă zi. Existau destule alte posibile motive ca magazinele să fie închise. Îndoiala îl năpădi. Cine știe, poate că amintirile tulburi despre seara precedentă se refereau de fapt la întâmplări petrecute cu mai multe zile în urmă? Poate că bătea drumurile de o săptămână, sau chiar mai mult? Ridică mâna să cerceteze lungimea perilor din barbă.

– Este duminică, nu? repetă el. Nu-i așa?

– Da, spuse Becky. Ai dreptate.

– Slavă cerului. O clipă, m-am speriat!

Becky se mulțumi să zâmbească și se retrase un pas. Individul își închipuia că, dacă ea avea un dram de logică, ar fi trebuit să-i mulțumească pentru ofertă și să sară-n sus de bucurie. Mereu li se spunea: "nu acceptați să fiți luați de străini". Iar ea se afla pe punctul de a se sui într-o mașină sport, capabilă de viteze peste 160 km/h, condusă de un maniac ce aproape intrase în șanț deja și care habar n-avea ce zi era. Mai mult, unul aparent gata să străbată țara de la un capăt la celălalt doar pentru a face pe plac unei fete pe care acum o

vedea pentru prima oară. Probabil că avea nevoie imperioasă de un consult medical. Iar ea de asemenea. Era o nebunie să te gândești la una ca asta. Dar nebunia începuse din momentul în care plecase la drum. Măcar șoferul de camion avusese în cabină un câine. Puteai să te încrezi într-un bărbat căruia îi plăceau animalele. Prin comparație, până și comis-voiajorul reprezentase un risc mai mic. După toate cele, era mai obsedat de circulația lui periferică decât de orice altceva. Dar ăsta…

– Urcă, o îndemnă el, și s-o luăm din loc.

Bătu cu palma în scaunul de lângă șofer. Becky aruncă o privire circumspectă în mașină.

Dacă ar fi văzut vreun impermeabil de plastic sau vreo pereche de mănuși de copil îngesuite sub bord, ar fi zbughit-o ca o căprioară speriată în direcție opusă. Dar nici urmă: tot ce văzu era un ghid automobilistic și un exemplar din Iliada lui Homer, legat în piele. Nici măcar obișnuitele reviste Penthouse sau Playboy; sau romane ca Fanny Hill sau Lady Chatterley's Lover.

Doar Homer și vechea lui Iliada. Poate că-l judecase greșit. Era posibil să nu fie decât un cărturar căscat, prea absorbit de propriile cugetări pentru a fi atent la detalii triviale cum ar fi data. Îi observă haina de piele ponosită, cu manșete zdrențuite și buzunare deformate. Îi dădea un aspect serios și… plicticos. Un tânăr universitar. Dotor în filozofie, sau profesor de arheologie…

– Trebuie doar să ne oprim la garaj, explică David, și să umplem rezervorul. OK?

Își îndepărtă din ochi o șuviță de păr blond și-i zâmbi cu amabilitate. Descoperi că nu era nici pe departe atât de matur cum îl crezuse. Probabil nu mult mai bătrân ca ea. La început, când o surprinsese slobozind unul din blestemele favorite ale lui Daniel și dăduse dezaprobator din cap, îl crezuse de vârstă medie. Întotdeauna privise cu suspiciune bărbații din categoria asta. Oricând puteau să devină criminali sau violatori. Observând că era tânăr, toate temerile ei

se risipiră. Iar volumul ăla de Homer avea darul s-o liniștească și mai mult.

Își scoase mâinile din buzunare, urcă în mașină și trânti portiera.

– OK, spuse ea, să mergem.

Capitolul 2

Se lăsase seara când micul Lotus alb traversă podul peste Tamar, trecând din Devon în Cornwall. Becky își petrecuse ultimele ceasuri dormind, făcută covrig pe locul ei, cu genunchii adunați sub bărbie. Acum se apropiau de finalul călătoriei, iar ea era trează și atentă, urmărind șirul nesfârșit de ochi de pisică ce se pierdea în depărtare. Ajunseră la o intersecție și David o privi întrebător.

– Încotro?

Ea se aplecă înainte, strivindu-și aproape nasul de parbriz.

– Drept înainte, cred.

Îi lipsea siguranța. Greu să recunoști locurile pe întuneric, mai ales că trecuseră doi ani de la ultima vizită. Aproape opt de la prima. Între timp, multă apă trecuse pe sub pod. Încă-și amintea resentimentul puternic încercat la urcarea în tren, în gara Paddington, cu atâta timp în urmă. Dacă n-ar fi fost prezența inhibitoare a supraveghetorului, ar fi coborât la prima oprire și s-ar fi întors la Birmingham. Știau foarte bine. Din această pricină n-o lăsaseră să călătoreacă singură. Fusese escortată până la Plymouth și predată, de parcă ar fi fost un colet. Micuța orfană Annie, aspră, dură și agresivă, piele și os, plină de dușmănie la adresa oricui, dar mai ales față de acei artizani binevoitori care locuiau pe litoral, în peisajul idilic și erau nerăbdători să se joace de-a mila creștinească. Voiau să-i dirijeze viața, să-și etaleze bunăvoința.

Încercau să-și salveze conștiințele burgheze, aducând-o pe calea cea bună. Becky ar fi preferat să mai petreacă un an în internatul școlii decât să fie supusă la asemenea umilință. Dacă ar fi lăsat-o să aleagă, le-ar fi spus-o verde-n față. Dar nimeni nu se gândise s-o întrebe.

Mașina ocoli un rond de flori, iar ea recunoscu dintr-o dată locul. Își amintea căsuța veche de piatră și afișul de mână: Ouă proaspete de vânzare. În dâra de lumină a farurilor zări marea, printre colinele de pe mal. Era o imagine care-i rămăsese întipărită pe retină din prima zi, când Seth venise s-o ia și s-o ducă acasă cu Land Roverul lui rablagit.

– Suntem aproape, declară ea. Își luă poșeta și o atârnă pe umăr. Deja moșmondea nerăbdătoare să deschidă portiera. Pe dreapta, la capătul văii, imediat după benzinărie. Încetinește puțin, să nu treci pe lângă.

David opri vizavi de un șir de căsuțe de piatră transformate în magazine, probabil pentru a profita de turiștii care erau în trecere spre Looe și Polperro și pentru a aproviziona numeroasele tabere și campinguri din apropiere. Se întreba cât dever aveau pe timp de iarnă. Pe o rază de câțiva kilometri, nu exista nicio construcție, nicio casă. Toată zona era luminată de un singur felinar situat la colț.

Rămase în mașină, lăsând-o pe Becky să se ducă să-și anunțe venirea. Îi oferise adăpost peste noapte, iar el fusese foarte tentat să accepte. N-avea niciun chef să mai conducă 400 de kilometri până la Londra, dar știa că asta nu era decât o amânare. Încă nu dăduse acel telefon. Oprise de două ori să alimenteze și de fiecare dată reușise să uite. O dată, o rugase pe Becky să-i aducă aminte, dar desigur uitase și ea. Dacă prietenii ăștia – sau rude, nu-și dăduse seama ce-i erau – aveau telefon, poate că va reuși în sfârșit să sune la Londra.

Aruncă o privire spre locul unde Becky aștepta pe trotuar, chiar sub felinar, ca cineva să răspundă la ușă. Îi spusese că magazinul se numea "The Potter's Wheel", fiindcă patronii erau olari, dar nu văzuse nicio firmă. Presupunea că vindeau oale de lut și farfurii colorate psihedelic, mărunțișurile uzuale cu care erau atrași turiștii.

Becky se întoarse brusc și-i făcu semne, agitată. El coborî fereastra și scoase capul.

– Ce-i?

– Nu mă aude nimeni… nu reușesc să-i fac să răspundă! Am tot sunat și degeaba!

El coborî din mașină și traversă.

– Lasă-mă să încerc și eu. Probabil că au adormit în fața televizorului.

Deschise fanta de corespondență și strigă în dreptul ei:

– Hei! E cineva acasă?

Magazinul rămase întunecat și mut. Jaluzelele erau lăsate, obloanele închise. Ecoul apelului suna a gol. Strigă din nou:

– Este cineva acasă? dar știa că-i pierdere de vreme. Locul era vizibil părăsit. Se îndreptă și se întoarse spre Becky, care aștepta alături, neliniștită și albă la față.

– Mă tem că nu par să fie acasă. Să înțeleg că te așteptau?

Desigur, fusese o întrebare retorică; nimeni nu s-ar aventura la o călătorie de șase sute de kilometri bazându-se doar pe speranța că cei pe care-i caută vor fi acasă.

Becky își mușcă buza. Obrajii ei se înroșiră treptat. Își privea ghetele fără să scoată o vorbă.

– Adică, sper că i-ai anunțat că vei veni? N-ai fi făcut atâta drum, dacă nu te-ai fi asigurat că te așteaptă, nu-i așa?

Totuși, în mod incredibil, era tot mai clar că n-o făcuse. Rămase privind-o uimit. Era deci posibil ca el să nu fi fost singurul lunatic în libertate? Mai existau și alții, gata să acționeze cu acea iresponsabilitate deplină de care Margaret nu pregeta să-l acuze mereu.

Iresponsabilitate criminală, David. Despre asta-i vorba…

– Știi măcar dacă mai locuiesc aici? întrebă el.

Becky își dădu capul pe spate, într-un gest sfidător.

– Sigur că locuiesc aici! Probabil că au ieșit pe undeva. Dacă nu vrei, nu-i nevoie să aștepți. Nu-ți face griji pentru mine. Pot să mă duc în

spate și să-i aștept în șopron. Sper că o să apară dintr-o clipă-n alta. S-or fi dus la Looe, să-și viziteze amicii.

– Când pleacă în asemenea vizite, au obiceiul să-și baricadeze casa de parcă ar fi Fort Knox? gesticulă el spre obloanele ferecate și spre jaluzelele lăsate. Ești convinsă că n-au dat faliment? Poate că au vândut afacerea și s-au mutat.

Becky își legănă bărbia încoace și încolo.

– N-ar face așa ceva. În niciun caz, fără să mă anunțe. Nu le stă în fire.

Oricine, dar nu Seth și Lisa. Alții puteau să mintă, să înșele și să fure. Erau capabili să-ți joace feste murdare, să te dezamăgească; dar nu și ei. Erau cu totul altfel, iar ea era sigură de asta.

David se zgâia pe întuneric la panoul de deasupra ușii, acolo unde atârnau cândva literele ceramice ale lui Seth, "The Potter's Wheel". Abia acum constată ea că firma nu mai era acolo. Locul rămăsese gol.

– De câtă vreme nu mai ai vești de la ei? întrebă David moale.

De cât timp nu-i mai scriseseră? Sau de când nu le mai trimisese vești? Un an? Doi ani? Să fi fost dinainte de a-l întâlni pe Daniel? Oare aflaseră că se mutase în nord, la Newcastle?

– Voiam să spun, e vorba de săptămâni, de luni, sau de ani? insistă David.

Își aminti că le trimisese o felicitare de Crăciun. Adăugase o fotografie în care apăreau ea și Daniel, făcută de Graham, în curtea din spate. Avea înfășurat în jurul gâtului motanul vecinilor, pe post de fular pufos. Pe atunci, era fericită. Mâzgălise pe spate toate noutățile. Nu-și mai amintea dacă le comunicase noua adresă. Dar chiar și așa, știau că o pot contacta. N-aveai cum să te dizolvi în neant, atâta vreme cât erai încă în perioada de supraveghere. Până cu trei luni în urmă, fusese urmărită îndeaproape. Domnișoara Arbuthnot știa tot despre viața ei; îi cunoștea și-i aprecia pe Seth și pe Lisa. Le-ar fi dat cu mare plăcere adresa.

Becky își ridică privirea spre clădirea tăcută.

– N-ar face-o! N-ar face-o! N-ar face-o! repetă ea. În voce se deslușea o notă de panică. Se întoarse și începu să bată în ușă cu pumnii încleștați, ca un copil consternat de imprevizibil. Mi-au promis! Așa au spus! Că pot să vin oricând, că vor avea întotdeauna un loc pentru mine…

David o prinse de de ambele mâini.

– OK, OK, stai puțin! Nu scăpa frâul. Poate că ai dreptate. Or fi ieșit pe undeva. Ce-ar fi să întrebăm prin vecini?

Înainte de a apuca să răspundă sugestiei, una dintre ferestrele de la etajul casei de alături se deschise, lăsând să se zărească un chip de fată.

– Vă pierdeți vremea! Locul este părăsit.

– Părăsit? se clătină Becky.

– Da, e închis permanent. Au plecat.

– Încotro? întrebă Becky cu o voce stinsă, după o scurtă pauză.

– Habar n-am. Sunt nou-venită prin părțile astea. Supraveghez casa pentru un prieten.

– Atunci, de unde știi că au plecat? interveni David.

– Fiindcă i-am văzut. Tocmai plecau când mi-am făcut apariția. I-am urmărit cum au încărcat calabalâcul în mașină și au luat-o din loc.

Becky o privea fix. Părea incapabilă să scoată o vorbă. David îi luă mâna și constată că era rece ca gheața.

– Dar ceilalți vecini? întrebă el. Poate știu ei?

Fata scutură din cap.

– N-aveți noroc. Tipul de la magazinul de mărunțișuri se duce în sudul Franței în fiecare an, la băi, iar perechea cealaltă a plecat în weekend. Dacă mai stați pe aici până luni…

– Nu prea cred, spuse David. Am trecut în speranța că-i găsim.

– Dacă veneați săptămâna trecută, poate. Au plecat sâmbătă. Ridică din umeri. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult.

– Mulțumim mult, îi răspunse David. O strânse ușor pe Becky de mână. Ar fi trebuit să sunăm înainte.

– Ați putea încerca la atelierul de colo.

Poate vă pot da vreo lămurire. Pe aici, fiecare pare să știe tot despre afacerile celorlalți.

– Desigur, acceptă David. O să încercăm.

O vreme, rămaseră tăcuți pe trotuar, lângă mașină. David continua s-o țină strâns de mână, dar ea nu părea conștientă. Era total descurajată și indiferentă.

– Ce ne rămâne de făcut? întrebă el. Să ne oprim la atelierul auto și să vedem dacă au vreo informație?

Becky ridică din umeri.

– N-are niciun rost.

Se întorsese acasă, dar ei nu erau acolo. Se mutaseră fără să-i comunice. O lăsaseră să afle adresa de la străini, dacă dorea. Exact ceea ce spuseseră că nu vor face niciodată. O abandonaseră. Asta nu însemna decât un lucru: că nu doreau să-i mai deranjeze.

– Am putea descoperi unde au plecat. Dacă nu-i prea departe, am putea ajunge în seara asta.

– Nu doresc să-i găsesc. Nu mai vreau.

Totuși, David opri în fața atelierului, căutând un telefon, dar era închis. Bătu la ușă de mai multe ori, fără succes. La întoarcere, o găsi pe Becky ghemuită pe locul ei, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Urcă la volan și rămase privind-o cu un fel de perplexitate. Nu-i plăcea s-o vadă supărată. Nu știa cum să se poarte cu cineva care plângea. Margaret nu vărsase niciodată lacrimi. Era o imagine de neconceput. Margaret era mult prea stăpână pe sine ca să fi avut vreodată nevoie de consolări. David era cel care se pierdea cu firea, cel care se făcea de râs și provoca scene stânjenitoare în public. "David, pentru numele lui Dumnezeu", obișnuia ea să spună, "se uită lumea la noi…"

Becky își șterse nasul cu tivul rochiei.

– Poftim, spuse el, întinzându-i o batistă veche, care probabil zăcuse în buzunar aproape un an.

Nu știa ce ar fi putut face cu ea. O adusese până aici și se simțea oarecum responsabil. Din păcate, nici nu intra în discuție s-o ia cu el

acasă. Și fără o asemenea complicație suplimentară, avea de dat o mulțime de explicații. De asemenea, nu se punea problema s-o ducă înapoi la Newcastle. Dacă nu ajungea la Londra în noaptea asta, putea foarte bine să nu se mai ducă deloc. Oribilă idee. O dădu deoparte imediat și porni motorul.

– Ai alte cunoștințe în zonă? Ai la cine să tragi?

Ea își șterse ochii cu batista.

– La secția de poliție. Sunt întotdeauna încântați să mă vadă.

El se încruntă.

– Unde stă familia ta?

– N-am așa ceva. N-am avut niciodată. Îl privi aprig. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea, declară ea. O să mă descurc.

David se cam îndoia. Oameni ca Margaret erau în stare să se descurce. Calmi, siguri pe sine, având computere în loc de creier și cabluri de oțel în loc de nervi. Fata asta stingheră n-avea nicio șansă să străbată țara, făcând cu mâna oricărui individ cu mașină, fără un ban în buzunar, având doar hainele de pe ea.

Poate că era un inconștient, dar chiar și lui îi era clar că n-o putea abandona acum, în colțul ăsta uitat de lume, lăsând-o să se descurce cum o ști.

Eliberă frâna de mână și ridică piciorul de pe ambreiaj.

– Uite cum o să procedăm, i se adresă el, o să mergem să mâncăm ceva și o să decidem ce-i de făcut.

O conduse la un hotel de cinci stele pe care-l descoperise în ghid. Când intrară prin ușile batante în holul mochetat, Becky îi șopti:

– Nu putem mânca într-un asemenea loc șic.

– De ce nu? întrebă el, întorcându-se amuzat. Crezi că o să ne dea afară?

– Probabil că o să ne împiedice să intrăm, spuse ea, arătând spre haina lui ponosită și spre impermeabilul ei galben. El zâmbi.

– Ba sigur că o să ne primească! Port cravată, nu-i așa? Ce altceva ar mai putea să ne ceară?

– Păi, bani, de exemplu. Dacă nu cumva te gândești să spălăm vase după masă?

– Îți faci prea multe griji. Lasă-te-n seama mea. O prinse de braț și o conduse prin hol. Lucrurile trebuie făcute așa cum se cuvine.

Era una din maximele folosite de Margaret. Mereu îl pisa cu asemenea vorbe. De astă dată, era complet de acord.

– Toată ziua ne-am mulțumit cu niște amărâte de sandvișuri de carton presat cu felii de material plastic. N-am de gând să mai conduc 300 de kilometri cu stomacul gol.

Becky îi aruncă o privire plină de îndoială, dar el zâmbi și o conduse în sala de mese. Avea în portofel o carte de credit pentru 30 de lire. Fusese nevoit s-o utilizeze deja de două ori pentru carburant și nu înțelegea de ce n-ar mai fi putut profita de ea puțin, măcar să-i ofere sărmanei copile o masă ca lumea. Părea moartă de foame. I-ar fi făcut bine o cină consistentă.

Fură conduși la masă de un chelner cu figură impasibilă, căruia nu părea să-i pese dacă sunt sau nu solvabili. Duse impermeabilul galben la garderobă cu aceeași deferență pe care ar fi arătat-o unei cape de nurcă.

– Iată, te-ai convins? Nimeni nu ne-a categorisit drept pungași sau vagabonzi.

– Da, dar ce va fi după? insistă Becky. Când o să vină cu nota de plată.

El îi făcu cu ochiul.

– O să fugim mâncând pământul… Ce ți-ai dori ca aperitiv?

– Vorbești serios?

– Bineînțeles. Spune.

Îl privi câteva clipe nesigură, apoi ochii i se îndreptară spre șirurile aliniate de sticle de la bar.

– Prea bine. Vreau una d-aia verde.

El se întoarse în direcția indicată de ea.

– Crème de menthe? zise el uimit.

– Are aromă de mentă, nu-i așa? Îmi place menta.

– Ei bine, dacă asta te atrage…

Își înăbuși fiorul și comandă o cremă de mentă și un vin sec de Xeres. Becky primi meniul din mâna chelnerului și se încruntă de parcă i s-ar fi prezentat rezultatele unei analize statistice. David observă că avea unghiile roase, ca ale unui copil mic.

– Ce-i asta? întrebă ea. Chestia asta condimentată?

– Agneau carré? E doar cotlet de miel cu verdețuri. Asta dorești?

– Nu știu. Nu mă pot decide. Duse degetul la gură și smulse o pieliță desprinsă. Sunt prea multe.

– Ei bine, nu-i nimic, o liniști el. Nu te pripi. Avem toată noaptea la dispoziție.

În cele din urmă se hotărî pentru un rasol cu usturoi. David optă pentru un filé în sos de vin.

– Luăm ceva în deschidere? zise el.

– Încă?

– De ce nu? Păstrăvul afumat părea apetisant. Ce zici?

Privi iar spre meniu, iar degetul se întoarse la buze.

– Este aproape o liră, constată ea, îngrozită.

El elimină obiecțiunea.

– Nu contează banii. Am uitat cumva să-ți spun că-s milionar? Luă lista de vinuri. Și ce bem?

Becky privea cu încăpățânare meniul din mâini. Era vizibil nebun. O luase razna.

Obligatoriu, având în vedere că-și cheltuia toți banii cu ea. Își pierduse și o groză de vreme, pentru numele Domnului! Încă de la început, ea știuse că va fi obligat să devieze de la traseu vreo câteva sute de kilometri ca s-o ducă în Cornwall. Crezuse că o să-i ceară ceva în schimb, dar acum nu mai era sigură.

– Ce fel de vin îți place? Roșu, alb, sau roze?

Trase aer în piept și spuse repede:

– Șampanie! așteptând apoi să vadă ce se va întâmpla.

Nimic. Buzele lui se răsfrânseră ușor, de parcă ar fi auzit ceva amuzant. Se întoarse spre chelnerul cel impasibil care aștepta cu șervetul frumos împăturit pe braț.

– Atunci, șampanie să fie. Înapoie lista de vinuri fără să clipească măcar. O să luăm o sticlă de Taittinger.

Becky rămase cu gura deschisă de uimire. Se abținu până la plecarea chelnerului, apoi se aplecă peste masă.

– Uite ce-i, am glumit. Nu vorbeam serios. Zău. Nu voiam să comanzi șampanie.

– În seara asta, replică el, n-o să-mi refuz nimic. Pot să fac tot ce-mi trece prin minte, pot să mă duc oriunde. În seara asta o să ne răsfățăm. Măcar atât, având în vedere ce-l aștepta a doua zi. Dacă ceva îți atrage ochiul, spune-mi. Orice.

Două ceasuri mai târziu, se aflau la aceeași masă. Erau la a doua sticlă de șampanie și perspectiva de a porni spre Londra devenea din ce în ce mai puțin atrăgătoare. David era înconjurat de un nor de fum de țigară, pătruns de senzația aceea iresponsabilă de împăcare cu întreaga lume. Reuși chiar să se gândească la Margaret fără să se simtă vinovat.

Becky întinse mâna peste masă.

– Pot să trag și eu un fum?

– Poți să fumezi o țigară întreagă.

– Pot? se entuziasmă ea.

– Sigur că da.

– Una la fel de mare ca a ta?

– Ți-am mai spus, orice-ți dorești.

– Atunci, aș vrea și una d-alea.

Arătă cu degetul spre o masă ocupată de bărbați și femei în haine de seară. David se răsuci să vadă.

– Ce anume?

– Un pahar din alea deasupra cărora se văd flăcări albăstrii.

El chemă chelnerul.

– Doamna ar dori o țigară de foi și o băutură flambată.

Chelnerul se conformă fără să crâcnească. Figura lui rămăsese lipsită de expresie. Parcă ar fi fost sculptată în lemn. Îi prezentă lui Becky cutia cu trabucuri, iar ea alese cu grijă, așa cum văzuse la David ceva mai devreme.

– L-am luat pe cel mai moale, declară ea. Celelalte erau prea tari. M-am gândit că sunt probabil puțin cam vechi.

David se înecă sorbind din coniac. Ea îi zâmbi fericită.

– E grozav, aprecie ea. Întotdeauna trăiești astfel?

– Doar atunci când nu-mi pot permite, răspunse el solemn.

Își termină coniacul și se hotărî să mai ia unul. Dacă-l opreau pentru conducere în stare de ebrietate, măcar să aibă motiv. Și ce dacă-i luau permisul? Deja îi fusese reținut de mai multe ori decât își aducea aminte.

– Cum e flăcăruia albastră?

Ea se strâmbă.

– Hapuri cu anason, atâta tot. Doar semințe topite de anason.

– Adică, nu te atrage ideea unei repetări?

– Aș prefera un coniac, spuse ea.

– Coniac? După toate astea?

O clipă, simți mustrări de conștiință. În mod clar, nu era obișnuită cu băutura și dăduse gata deja o cremă de mentă, jumătate de sticlă de șampanie, un Cointreau și un pahar de lichior de anason. "Pentru numele lui Dumnezeu, David, abia a trecut de vârsta copilăriei…"

– Ai să te îmbeți în așa hal că n-ai să te mai ții pe picioare.

Becky își săltă bărbia sfidător.

– Mi-ar plăcea să fiu atât de beată. Sughiță violent. Atât de trotilată încât să dorm un milion de ani, iar când m-aș trezi n-aș mai ști cine sunt.

El o privi pe gânduri și dădu din cap.

– Bună idee. Poate că ar trebui să procedez la fel.

Ce mai conta? Comandă două pahare de coniac Napoleon.

Dacă era să uite de sine, măcar s-o facă lată cu ce era mai bun.

Becky trăgea mulțumită din trabucul ei moale, scuturând scrumul la întâmplare, hipnotizată parcă de vârful roșu incandescent.

– Aș paria că nu-ți convine ca femeile să se chercheleasca, nu-i așa? începu ea. Îl privi provocator. Pun pariu că te-ar stânjeni dacă mi s-ar face rău, sau dacă m-aș sui pe masă și aș începe să cânt. Ai șterge-o, pretinzând că nu mă cunoști, nu-i așa?

– Ce te face să gândești astfel?

Cugetă o clipă cu capul aplecat într-o parte.

– Păi, cravata aia, de exemplu, spuse ea, arătând cu degetul. Vorbește despre o școală cu pretenții. Eton sau Harrow, vreunul din locurile alea cu nasul pe sus.

El își privi surprins cravata. Era un model respingător, cu dungulițe roșii și negre. Reprezenta ideea Margaretei de accesoriu potrivit, nu a lui.

– De fapt, explică el, cerându-și parcă iertare, este de la magazinul Harrod's.

Margaret prefera să cumpere de la Harrod's. Pretindea că-i era mai comod, fiind situat aproape de locul de muncă; putea ajunge în pauza de prânz. Dar el știa foarte bine că determinantă era mândria snoabă de a avea pungi pe care era scris "Harrod's". Își scoase cravata și o lăsă să cadă jos.

– O să i-o lăsăm chelnerului.

Becky începu să chicotească. El se întrebă a nu știu câta oară ce-i rămânea de făcut. Ea nu-i sugerase nimic. Aparent, n-avea casă, n-avea familie și nici prieteni. Poate că mâine avea s-o ducă înapoi la Newcastle. Cu siguranță, acum nu mai era capabil să conducă. Abandonase de mult ideea de a ajunge la Londra. Trebuia să-i telefoneze Margaretei și s-o liniștească. Dacă n-o făcea acum, probabil n-ar mai fi făcut-o niciodată. Fără tragere de inimă, împinse scaunul înapoi și se ridică.

– Să nu fugi, o avertiză pe Becky. Mă întorc imediat.

Travesă sala și ieși. Ea simțea o jenă instinctivă. Ce o să se întâmple, când o să le aducă nota? O luăm la sănătoasa, spusese el. Știa sigur că nu avea bani la el. Doar o carte de credit, la care mai umblase de două ori și despre care glumise că trebuie să-i depășească rapid limita, până să se prindă cei care o emiseseră. Strivi restul țigării de foi în scrumieră. Oare avea de gând s-o lase baltă? Să plece singur, lăsând-o să se descurce cum o putea? Să sară în micuța mașină sport și să dispară-n noapte râzând?

Chelnerul aduse cele două coniacuri duble. Becky își păstra cu greutate calmul aparent. Probabil că se dusese doar până la toaletă și ce mai conta dacă-i jucase și el o festă murdară? Doar se așteptase la așa ceva încă de la început. Măcar avusese parte de o masă pe cinste înainte ca șarada să ajungă la deznodământ. N-o puteau obliga să plătească ceea ce nu comandase. Ea nu făcuse decât să mănânce ceea ce i se pusese dinainte. Nu era vinovată că el le trăsese clapa. N-aveau decât să fie mai atenți pe cine lăsau să intre.

Ridică paharul și-l gustă. Parcă era alcool metilic. Nimeni n-ar fi băut așa ceva de plăcere. O să-i mai acorde cinci minute și, dacă tot nu-și făcea apariția, va pleca. N-avea de gând să stea acolo ca o fraieră, să aștepte să fie dusă în fața managerului. O s-o ia din loc cât încă se putea. Ba mai mult, o să termine coniacul înainte.

În vestibul existau două telefoane publice și ambele erau ocupate. David se pregăti să aștepte. Privind la ceas, își spuse că o să le acorde cinci minute, nicio secundă mai mult. Dacă niciunul nu se elibera până atunci, se va întoarce în restaurant și va renunța la idee.

Se plimba agale prin hol, privind fără interes la afișele de pe pereți și așteptând trecerea celor cinci minute. Își consultă din nou ceasul. Unsprezece fără un sfert. Prost moment. S-ar putea să se fi vârât în pat deja. Posibil să fi adormit chiar. Poate că totuși era mai bine s-o lase pe a doua zi. Eventual, s-o sune dimineață la prima oră, la serviciu…

Una dintre ușile cabinelor se deschise, iar ocupantul ieși. David ezită o clipă, apoi porni încetișor spre telefon.

Cineva i-ar fi putut-o lua înainte.

Nimeni n-o făcu. Cu inima îndoită, ridică receptorul și formă numărul operatoarei. Trebuia să telefoneze cu taxă inversă, fiindcă nu mai avea decât câțiva bănuți în buzunar, iar astfel ea putea decide dacă să accepte sau nu convorbirea. Mingea va fi în terenul ei.

– Spuneți-i că-i David, care sună din Plymouth…

Margaret nu era acasaă. După toată tevatura, nici măcar nu era acolo. Lăsă telefonul să sune trei minute. Centralista îl asigurase că nu era nicio defecțiune. Măcar acum știa sigur că, indiferent ce altceva făcuse, nu dăduse foc la casă.

Se întoarse în sala de mese mult mai despovărat. În vreme ce deschidea ușa, văzu o siluetă subțire într-o rochie roșie de catifea până la glezne, clătinându-se printre mese și înaintând spre el: ajunse exact la timp să-i oprească prăbușirea.

Capitolul 3

Era deja lumină, când Becky făcu ochi, a doua zi. O vreme, rămase culcată pe spate, cu privirea în tavan, încă somnoroasă. Primul ei gând se îndreptă spre Daniel, dar știa că el nu era acolo. Plecase de vreo săptămână. N-avea niciun sens ca în fiecare dimineață să se gândească la el. O părăsise pentru totdeauna.

Se întinse și pricepu cu surprindere că nu se afla în propriul pat. Cunoștea prea bine fiecare cocoloș și fiecare arc rupt din vechea saltea așezată direct pe dușumea. Acesta era un divan de o singură persoană, acoperit cu cearșafuri apretate, iar perna mirosea a proaspăt. O clipă, îi trecu prin minte că s-ar fi putut afla la Seth și la Lisa, în camera de la mansardă care fusese mereu a ei, încă de când pusese prima dată piciorul în casa lor. Camera lui Becky. Îi promiseseră că va fi mereu pregătită s-o primească, oricând ar fi dorit să revină.

Se întoarse pe o parte. Perdelele fuseseră trase, astfel încât să lase lumina cenușie a zilei să pătrundă în cameră. Acum își amintea că Seth și Lisa plecaseră. Ca și Daniel, de mai bine de o săptămână. Oriunde s-ar fi aflat, nu era la ei.

Undeva, afară, un ceas bătu ora unsprezece. Becky se ridică într-un cot. Purta ceva ce părea cămașă de noapte, dar care la o inspecție mai temeinică se dovedi a fi o cămașă bărbătească. La câțiva metri distanță se afla încă un pat cu cearșafurile în dezordine și perna căzută pe jos.

Rochia roșie era îngrijit împăturită și așezată pe spătarul unui scaun, iar pantofii ei așteptau dedesubt. Geanta stătea atârnată de mânerul ușii de la dulap. Pe noptiera dinte paturi descoperi o foaie de hârtie sprijinită de veioză. Purta un mesaj scurt, mâzgălit cu creionul: "Becky, să nu dispari. Mă întorc repede. Sună la recepție dacă dorești ceva. Le-am spus să nu te deranjeze. David"

Deci, așa îl chema, David. În mintea, ei îi atribuise nume ca Hamish sau Sebastian. Dar nu-l chestionase. Nici el n-o întrebase nimic. Oare cum aflase că o chema Becky? Probabil că-i umblase prin geantă. Adulmecase doar să vadă ce avea acolo. Cu siguranță, Daniel așa ar fi procedat. Și ea la fel, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Nu ca să subtilizeze ceva, ci doar din principiu. De ce să nu recunoască? Dacă și-ar fi lăsat haina, i-ar fi cercetat imediat toate buzunarele.

Coborî din pat și se duse la dulap. Era gol. Așa cum se așteptase. Greu de crezut că ar fi ieșit fără haină, când ea îi purta singura cămașă. Nu văzuse bagaje în mașină și presupusese că nici nu avea, dar poate că portbagajul era plin de valize. Când se hotărâse să plece, chiar și ea își luase o sacoșă plină cu țoale. Nu era deloc normal să umbli de colo până colo cu mașina și să-ți petreci nopțile la hotel fără a avea măcar o periuță de dinți și o pereche de ciorapi curați.

Gânditoare, Becky închise dulapul. Dacă avusese o valiză în portbagaj, de ce n-o adusese în cameră? Iar dacă o adusese, de ce o luase cu sine?

Se apropie de patul lui. Așternuturile erau reci, așa că probabil lipsea de mai mult de o oră. Poate că-și luase bagajul tocmai pentru că n-avea încredere în ea. Fiindcă transporta ceva de valoare. O fi zis că ea e tipul de persoană gata să dispară cu posesiunile altuia. Nu că n-ar fi fost. Dar nu în cazul ăsta. S-ar fi mulțumit să afle ceva mai mult despre străinul care o adusese până în Cornwall și-i oferise cea mai fantastică cină din viața ei. Apoi o dezbrăcase, o culcase și dormise în aceeași cameră cu ea, neatingând-o nici măcar cu un deget. Complet ilogic. Bărbații nu se comportau astfel. Întotdeauna așteptau ceva în schimb.

Își luă rochia și se apucă să curețe cu unghiile noroiul întărit pe tiv. Nici măcar n-o întrebase ce-o apucase să facă autostopul în miez de iarnă îmbrăcată cu o rochie lungă de catifea. Nici ea nu se interesase ce căuta el pe marginea drumului, cu o roată pe muchea șanțului, la capătul pământului. Nu i se păruse important. Nu avea decât o singură idee obsesivă, să ajungă în Cornwall cât mai degrabă. Nimic altceva nu mai conta.

Ridică din umeri și aruncă rochia înapoi pe spătarul scaunului. Nu mai avea nicio importanță. Cui să-i mai pese dacă era tâlhărită, sau chiar ucisă? Nebunul ăsta ar fi putut foarte bine să-i dea cu vătraiul în cap peste noapte. Și acum i-ar fi foarte ușor să plece și s-o lase baltă. Îngenunche în fața ferestrei și se uită în parcare. Micul Lotus nu mai era acolo, deci luase mașina. Încă era convinsă că seara trecută el urmărise o aventură ușoară. Ar fi pariat că se dusese să dea un telefon – vreo băbătie cu bani căreia-i căzuse cu tronc, sau vreo gospodină de provincie gata să-l adăpostească de câte ori soțul era plecat. Desigur, de astă dată, lucrurile nu evoluaseră așa cum ar fi dorit, așa că, într-o inspirație de moment luase cameră la hotel pentru o noapte. Sau pentru o săptămână, să elimine suspiciunile. Declarase că sunt soț și soție, ca să pară respectabil. Apoi intrase în restaurant cu un aer degajat și le spusese că locuiește în hotel:

– Adăugați la nota de plată, spusese probabil, pe tonul acela specific elitei. Mai rămân vreo câteva zile.

Nimic mai simplu. Probabil că se trezise la șapte dimineața și o luase din loc. Poate chiar avusese tupeul să ceară și micul dejun înainte de a pleca. O lăsase acolo ca acoperire și probabil că ajunsese deja departe. Își va fi scuturat de mult praful de Cornwall de pe haine, înainte ca cei de la hotel să se prindă.

Afișă o mutră jalnică. Cine s-ar fi așteptat la una ca asta din partea lui? Fusese atât de drăguț, de politicos, de plauzibil. Până și ea, care avea oarecare experiență, îl luase la început drept un profesor aiurit. Nici ea nu-l crezuse capabil de o înșelăciune atât de îndrăzneață. Nu că

ar fi avut vreo obiecțiune față de tragerea pe sfoară a unui hotel de cinci stele. În capitalism, era fiecare pentru sine, cum spunea adesea Daniel. Totuși, își dorea să nu fi fost lăsată în urmă. Ar fi putut avea încredere în ea. L-ar fi urmat după un timp, pretinzând că iese la cumpărături. Învățase de mult să mintă credibil, n-ar fi supraviețuit prea mult fără deprinderea asta. O dată scăpată, s-ar fi întâlnit undeva în oraș și ar fi plecat împreună mai departe. N-avea decât s-o lase oriunde și oricând, cu condiția să i-o spună-n față. Nu i-ar fi fost o piedică. Ba era posibil să-i fi fost chiar de folos. Nu trebuia s-o abandoneze atât de brusc.

Își îndreptă privirea spre curte, pe locul unde aseară fusese parcat Lotusul, între un Volvo mare și galben și un Rover 2000; privea situația cu admirație crescândă. Asemenea truc nu avea șanse de izbândă decât dacă vorbeai cu un anumit accent și dacă purtai haine potrivite. Poate că Daniel era capabil să-i ducă pe cei din clasa de mijloc, dar n-ar fi fost niciodată în stare de o asemenea lovitură. Nu, cu claia lui de păr și cu accentul de Liverpool. Pentru asemenea șmecherie aveai nevoie de stil. Trebuia să te pricepi la vinuri, la trabucuri și să știi cum să discuți cu chelnerii. Nu era suficient să comanzi ouă și cartofi prăjiți, cu o sticlă de bere; te-ar fi depistat imediat.

Își îndreptă din nou atenția asupra notiței pe care i-o lăsase. "… să nu dispari. Mă întorc repede. Sună la recepție dacă dorești ceva. Le-am spus să nu te deranjeze…"

Genială idee, menită s-o liniștească și s-o țină acolo cât mai mult posibil. După destrăbălarea de aseară, putea să mizeze că ea va dormi până spre prânz, cu condiția ca menajerele să nu intre, cu mături și cu găleți de detergent. Acum era dispusă să creadă că o îmbătase premeditat. Sperase probabil ca biletul s-o liniștească pentru restul zilei, poate chiar până la ora cinei, cu puțin noroc. Știa că ea n-avea unde să se ducă. Își imaginase deci că o să-l aștepte cuminte.

Becky mototoli hârtia și o aruncă. O luase drept alta. Ar fi trebuit să știe. Nu era vreo domnișorică abia scăpată de la pension. Simțise încă de la început că se va folosi de ea. Ei bine, Becky procedase la fel, dar

n-avea de gând să rămână pe loc și să răspundă unui interogatoriu. Oricum n-ar fi crezut-o. Ar fi trimis-o pachet la domnișoara Arbuthnot. Probabil că toată aventura s-ar fi încheiat la tribunal. O pățise de prea multe ori ca să aștepte cuminte deznodământul.

Începu să-și ronțăie unghiile, cugetând la ce-i rămânea de făcut. Dacă ar fi știut ce le spusese el, ar fi ieșit cu fruntea sus pe ușa din față. Ba le-ar fi lăsat și cheia la recepție. Habar n-avea dacă el declarase că erau soț și soție. Iar dacă da, sub ce nume se cazaseră. Nu-și mai amintea în ce stare fusese cu o seară în urmă și nici n-avea idee la ce oră plecase el. Nu-i venea să sune la recepție și să întrebe. Astfel, ar fi putut să le trezească suspiciunile.

Se întoarse la fereastră. Parcarea era pustie. Era amplasată lateral față de clădire și era înconjurată de o perdea de tufișuri și de copaci. Ea se afla la primul etaj, iar sub fereastră exista un brâu lat. La câțiva metri distanță văzu un burlan. Iată calea de urmat. În viața ei, fusese obligată să apeleze la evadări mult mai riscante. Când fugise de la ultimul și cel mai neplăcut cămin de adopție, ieșise pe o fereastră de la etajul patru și se cocoțase ca o maimuță pe acoperiș. Se bucurase de o lună de libertate înainte de a fi găsită pripășită pe lângă o familie hippy, în Balsall Heath.

După aceea, fusese internată. O declaraseră imposibil de adoptat. Nimeni nu aflase întreaga poveste, ce încercase bătrânul să-i facă noaptea, după stingere, când nevastă-sa dormea. Îi fusese prea rușine să povestească. Singurii care aflaseră adevărul fuseseră Seth și Lisa. Nici Daniel nu știuse nimic, deși el n-ar fost câtuși de puțin șocat. S-ar fi mulțumit să debiteze una din obișnuitele lui diatribe împotriva societății care dădea prilejul unor asemenea situații. Niciodată nu-l interesau aspectele personale; doar doctrina conta.

Își luă rochia de pe spătarul scaunului. Niciodată n-ar fi reușit să coboare pe burlan, cu falduri de catifea în jurul gleznelor. Va păstra cămașa pe ea și se va schimba în tufișuri. Nimeni n-avea s-o observe, doar ăsta era scopul întregii stratageme; și chiar dac-o vedeau, își păstra

o ținută suficient de decentă. Cămașa îi ajungea până aproape de genunchi, era absurd de largă, îi aluneca pe umerii înguști ca un soi de giulgiu. Împături cât mai strâns rochia și o vârî în geantă. Abia acum își aminti de impermeabilul galben. Nu era în dulap, nici atârnat pe spatele ușii. Prea târziu: îl lăsase la restaurant. Un chelner pompos cu figură impenetrabilă îl dusese undeva și probabil că acolo rămăsese. O clipă, simți că o părăsește curajul. Afară, cerul era plumburiu și amenințător. Potopul urma să se declanșeze. Fără haină pe ea, fără lețcaie-n buzunar, fără vreun țel, nu avea niciun rost să plece.

Totuși, în viața ei înfruntase multe situații mai dezastruoase, așa că de ce să-și plângă de milă? Trebuia să-și păstreze liniștea. În ultimul an o dusese prea bine. Știuse că n-o să dureze. Mai devreme sau mai târziu, Seth și Lisa aveau să-și piardă răbdarea și să renunțe de a mai încerca s-o ajute, cum procedaseră toți ceilalți. Cândva, pe Daniel tot l-ar fi plictisit devotamentul ei de cățel și ar fi început să dorească altceva. Revenea de unde plecase.

Pe când deschidea fereastra, o camionetă purpurie, cam rablagită intră în parcare. O urmări câteva clipe cu iritare. Se opri taman sub fereastră, iar ea se retrase și se ascunse în spatele perdelelor. Îi va acorda cinci minute. Dacă după aceea va fi tot acolo, va trebui să rîște. Nu-și putea permite s-o lungească la nesfârșit. Dorea ca până-n prânz să fi pus câțiva kilometri buni între ea și orașul Plymouth.

Intrând pe ușă, David o găsi pe Becky ascunsă în spatele perdelei, ca un spiriduș speriat. Fereastra era larg deschisă, aerul rece pătrundea în rafale, dar ea continua să poarte doar cămașa lui. Într-o mână își ținea ghetele, iar în cealaltă se afla geanta, în care îndesase rochia roșie, din motive imposibil de pătruns. Îl privea cu ochii larg deschiși.

– Te-ai întors! exclamă ea; în voce se amesteca surpriza cu un ton acuzator.

– Sigur că da! Credeai că n-o s-o fac? Îi zâmbi vesel, fără vreun efect aparent. N-ai văzut biletul pe care ți l-am lăsat?

– Ba da, dar…

– Dar erai convinsă că o să te las baltă?

Aprobă din cap, fără tragere de inimă.

– Ce te-a făcut să crezi așa ceva?

Becky ridică din umeri. Continua să-l observe cum se apropie și închide canaturile ferestrei. Avea un pachet în mână. Acum purta un pulover albastru, pe gât. Părea nou. Oare abia îl cumpărase, sau îl avusese în portbagaj?

– Ai să răcești, spuse el, dacă mai stai așa în fața ferestrei desachise, purtând doar o cămașă subțire. Scutură din cap a reproș. Poftim. Îi întinse pachetul. M-am gândit că o să-ți prindă bine.

Becky dădu drumul ghetelor și lăsă geanta pe scaun.

– Ce-i asta?

– Nu-i cine știe ce. De câtă vreme te-ai trezit?

– De curând. Cinci-zece minute, răspunse ea desfăcând ambalajul.

Îi adusese o cutie cu batiste. Din genul celor utilizate de oamenii bogați, tivite cu dantelă și brodate delicat în colțuri cu mici motive florale. Daniel le-ar fi categorisit ca gunoaie pretențioase. Rămase cu gura căscată.

– Să fiu a naibii! Nu-mi pot șterge nasul cu așa ceva!

– Nu? De ce?

– Păi, vreau să spun, astea sunt mai mult de paradă, nu-i așa? Ar fi aproape ca o profanare. Ca și când ai spăla podelele cu o blană de nurcă… Deschise cutia și scoase o batistă. Avea un iz de pânză curată și parfum de violete. Mai degrabă aș purta-o la vedere, în buzunarul de la piept. Bună să fie privită, doar.

– Cum dorești. Îi zâmbi, parcă cerându-și iertare. Nu suportam gândul că o să-ți sufli iar nasul în tivul rochiei.

Becky se încruntă amenințător.

– Ce te-a adus înapoi?

– Dar n-am intenționat să plec.

– Nu?

Îl privea cu neîncredere.

Dintr-o dată, nu mai știa ce să facă sau să spună. Se așeză pe marginea patului, cu un picior prins sub ea, fixând cutia de batiste.

– Ai mâncat ceva? Ea scutură din cap. Atunci, am să comand prin telefon. Ai vreun chef anume? Ouă cu costiță? Cârnăciori?

Numai auzind aceste vorbe, Becky simți revolta din stomac. Își trecu o mână peste buze. După excesele de aseară, nu avusese încă prilejul să se gândească la mâncare.

– Cred ca am să sar peste micul dejun, șopti ea.

El o privi amuzat-înțelegător. În lumina rece a zilei, lăsa senzația de suferință. Sub ochi, îi apăruseră imense cearcăne violacee. Tenul îi era mai palid ca de obicei. Evident, nu era atât de tânără cum crezuse. Probabil, avea în jur de douăzeci și unu de ani. Măcar nu putea fi acuzat de corupere de minore. La început, așa cum stătea pe marginea drumului, își închipuise că era cu cel puțin doisprezece ani mai tânără ca el, o simplă școlăriță de cel mult șaisprezece.

Sună după cafea și o convinse să facă o baie fierbinte. Fusese surprins s-o găsească trează, pe picioarele ei, după cât băuse în ajun. Cu toată aparenta fragilitate, era rezistentă.

Cafeaua sosi și fu așezată pe măsuța dintre paturi. Becky ieși din baie înfășurată în prosop, ca o mumie.

– Te simți mai bine?

– Mult mai bine. Doar puțin șovăielnică. Se așeză pe patul opus, picior peste picior, învelită în prosop. El îi întinse o cană de cafea, iar ea o cuprinse cu ambele mâini. Pun pariu că te-am făcut de râs aseară.

Își aminti scena din restaurant. O prinsese în ultima clipă, în vreme ce plonja cu capul înainte. Nu puține fuseseră privirile și murmurele reprobatoare, dar nu se simțise defel stânjenit. Fusese doar oarecum uimit că pentru prima dată în viață nu el ci altcineva era obiectul dezaprobării generale.

– Nu m-ai făcut de râs, o asigură el.

Becky îl cercetă peste buza cănii de cafea.

– Ba trebuie s-o fi făcut. Eram terminată. Mă p…

Se opri și schimbă fraza, din respect pentru vorbirea și accentul lui sudic. …beată moartă, continuă ea afectată. Și toată lumea observase.

Sigur că toți clienți restaurantului văzuseră. Nu era la fel de convins în privința recepționerului. Poate înghițise povestea lui, că soția avusese o criză. Crezuseră sau nu că-i era nevastă? Cu siguranță, nu prea arăta a soție, ci a copil abandonat și înfometat, dar nu avusese de ales. Îi auzise deja explicând prin telefon cuiva că n-aveau decât camere duble. La ora aceea și în starea în care se afla, nu se simțea atras de ideea de a o târî pe Becky prin Plymouth, până ar fi găsit un hotel care să le poată asigura camere separate.

– Mă luase apa de tot? întrebă Becky.

– Complet, zâmbi el. Nu trebuie să-ți faci griji, o asigură apoi. Nici eu nu mai eram în stare să profit de ocazie.

O lăsase să se prăbușască pe patul cel mai apropiat și trăsese pătura de sub ea. Apoi ezitase, gândindu-se că dacă urma să i se facă rău peste noapte își va distruge rochia și nu va mai avea ce purta a doua zi. I se păruse că ar fi reprezentat o catastrofă majoră, totuși nu se putuse hotărî ce să facă. Era mai obișnuit cu situația ca el însuși să fie dus la culcare de alții. După știința lui, Margaret nu se îmbătase niciodată. Uneori se ciupise ușor, poate, dar nu-și pierduse niciodată controlul. Stătuse așa câteva minute, încercând o senzație de vinovăție, apoi soluția i se relevase. Îi scosese rochia de parcă ar fi jupuit un animal, o îmbrăcase cu propria lui cămașă și o invelise. Trupul firav arăta ca un sac de piele și oase, iar pe timpul operației se temuse tot timpul să nu audă vreun pocnet și să constate că o mână sau un picior se rupsese și atârna într-o poziție nefirească.

Cu picioare ca de plumb, se împleticise spre partea opusă a camerei, împiedicându-se de geanta căzută pe jos. Își petrecuse vreo cinci minute bune în genunchi, adunând conținutul. Copil fiind, nu avusese niciodată ocazia să se apropie de geanta mamei. "Un gentleman nu se uită niciodată în poșeta unei doamne" îl dădăciseră toți, cohorta de mătuși, unchi, bunici și bunice, iar el nu pricepuse

niciodată de ce. Care putea fi secretul atât de important? O dată, la câțiva ani după aceea, deschisese una din poșetele scumpe, de piele, ale Margaretei și o scotocise, când ea era cu spatele, dar nu descoperise nimic demn de atenție. Doar o cutie de pudră, un portofel și o punguță cu fermoar plină cu rujuri, creioane de ochi și alte nimicuri. Ponosita geantă împletită a lui Becky era comparativ un adevărat depozit de comori. Găsise o mică șurubelniță electrică, cinci bomboane strivite, un briceag cu lama zimțată, o cochilie de crab goală, un ciob triunghiular de oglindă, un ghid de conversație în limba germană, un roman de doi bani numit The Way of the Worms și un pieptene galben cu jumătate din dinți lipsă. Dintre paginile ghidului de conversație căzuse un plic murdar pe care era scris doar Becky, cu litere apăsate, precum și un pașaport care nu părea să fi fost folosit vreodată.

Stând în patru labe, simțise tentația de a citi scrisoarea, ca să descopere cu ce fel de oameni avusese de-a face. Voise să deschidă pașaportul și să afle mai multe lucruri despre ea, cine era, de unde venea și când se născuse. Dar rezistase tentației. Becky nu încercase să afle nimic, nu-l supusese niciunui interogatoriu. După o scurtă ezitare, își înfrânsese curiozitatea și pusese la loc scrisoarea și pașaportul.

O privea acum, în vreme ce-și bea cafeaua. Probabil că nu era mult mai tânără decât el, dar continua să-i insufle un soi de grijă responsabilă. Se întrebă ce avea de gând atunci când o găsise în fața ferestrei deschise, cu ghetele în mână și cu rochia înghesuită în geantă.

– Ce ai să faci mai departe? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Habar n-am. O să fac autostopul și voi vedea eu unde ajung. O să-mi caut de lucru. O să-mi găsesc un loc. Își strânse prosopul pe trup, într-un gest defensiv. N-am de unde să știu, până nu se întâmplă, nu-i așa?

– Te-aș putea duce înapoi la Newcastle, spuse el după o scurtă pauză, dacă asta-ți dorești.

El își tăiase deja punțile de întoarcere.

În dimineața aceea, îi trimisese o scrisoare Margaretei. I-ar fi fost imposibil să revină acasă înainte de a-și dovedi maturitatea; înainte de a realiza ceva valabil cu propria viață. Putea s-o ia spre nord, sau în oricare altă direcție. Poate chiar să treacă granița. Să viziteze Scoția, insulele. Să traverseze Marea Nordului, să arunce o ocheadă prin Scandinavia, să călătorească spre Asia, spre India, spre Tibet. Apoi ar fi coborât în Africa. Toată lumea era a lui.

– Ce părere ai?

Becky scutură din cap.

– Nu. Nu vreau să mă întorc la Newcastle.

– Ei bine, atunci încotro? Unde ți-ar plăcea să mergi? În America de Sud? În India occidentală? China, Rusia, Japonia? Spune-mi și am să fac tot ce-mi stă în putere să te duc până acolo.

Becky îl privea curioasă. Avea sentimentul ciudat că vorbise serios: că era suficient să-și exprime dorința de a vedea Vladivostok, pentru ca el să cumpere biletele de avion. Nu-și dădea seama de unde făcuse rost de banii necesari. Ieri nu avusese decât o carte de credit cu limita de treizeci de lire și fuseseră obligați să-și unească resursele pentru a plăti sandvișurile și berea de la bar; astăzi se oferea s-o ducă până la capătul pământului. Poate că ieșise ca să spargă o bancă, sau să facă de petrecanie vreunei bătrâne bogate, deși, în ciuda numeroaselor extravaganțe de comportament, nu-i lăsase impresia că ar fi capabil de violență. De-a lungul vieții, întâlnise o mulțime de escroci, așa că era capabilă să-i depisteze de la distanță. Probabil că prima impresie fusese corectă: era un profesor trăsnit scăpat de la cine știe ce universitate.

– Trebuie să ai o preferință, insistă el. Bagshot, Biggleswade, sau Walton-on-the-Naze…

– Cunosc pe cineva la Walton-on-the-Naze, îl întrerupse Becky pe neașteptate.

– Nu mai spune?

– Zău. Își ridică bărbia. Se numește Joyce Jessop și este cameristă.

– Ca să vezi, se minună el.

Și când te gândești că era cât pe ce să aleg Melton Mowbray!

Becky îi aruncă o privire tăioasă. Nu era prima oară când avea impresia că-și râde de ea.

– Joyce Jessop este prietena mea. Ne-am cunoscut la arest. Am căpătat șase luni pentru furt din magazin, la Woolie's. Să vedem dacă și asta-l amuza. Poate că acum o să regrete oferta pe care i-o făcuse. Mă duceam pe acolo sâmbăta dimineața și sfeteriseam mărunțișuri, ascunzându-le-n chiloți. Mai ales bijuterii. Jucării. Mărgele și cercei de sticlă. Apoi, într-o bună zi, elasticul s-a rupt și toate s-au răspândit pe mochetă. Au sărit cu gura pe mine de parcă aș fi furat bijuteriile coroanei. N-ai mai auzit așa ceva. Îl cercetă timidă să vadă cum primise noutatea, dar figura lui rămăsese impasibilă. Directoarea a spus că a fost cea mai josnică faptă. Zicea că o fată capabilă să fure asemenea fleacuri pentru găteală trebuie să fie complet depravată. Se opri și-și cufundă gânditoare degetul în ceașca de cafea. Mai fusesem prinsă furând banane de la o tarabă, adăugă ea. Judecătoarea a declarat că nu pricepea. Că era vorba de viciu pur.

Un zâmbet se lăți pe figura lui David.

– N-ar trebui să-ți faci probleme. Tocmai am vândut o mașină de 2000 de lire care nu-mi aparținea.

Becky își abandonă îndată bravada. Sări în picioare, dar își aminti în ultimul moment că nu purta nimic pe sub prosop.

– Ce-ai făcut?

– Am vândut mașina altuia… și nu pot să pretind că sunt foarte afectat.

Becky rămase cu gura căscată. Ar fi recunoscut imediat un escroc mărunt, dar nu întâlnise niciodată unul de anvergură. Glasul ei coborî până la intensitatea unei șoapte.

– Vrei să spui că Lotusul era șterpelit?

– Ei bine, nu. Nu acesta-i cuvântul. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perne, în vreme ce cugeta asupra problemei. Să spunem doar că nu-mi aparținea.

– Asta înseamnă că vei fi urmărit de poliție?

– Poliție? La asta nu se gândise. Nu-i trecuse prin minte că, cinstit vorbind, comitea o infracțiune. Nu… ezită el, gânditor. Nu cred că o să mă urmărească. Probabil că nu i-ar deranja să mă știe închis o vreme, dar probabil că nu m-ar da pe mâna poliției. Le-ar dăuna imaginii.

Polly Knott ar fi putut s-o facă, fiindcă întotdeauna îl privise cu neîncredere, ținând seama de felul cum își ascundea banii și carnetul de cecuri de fiecare dată când el se afla prin apropiere, dar Mumsy și Dada i-ar fi luat partea. Părinții Margaretei erau niște ființe timide, dincolo de pretinsa lor strictețe. Ar fi fost înspăimântați că vreun pierde-vară din Fleet Street poate afla povestea și o poate vinde celor de la News of the World. Cât despre Margaret… Se opri brusc. Își dorea să nu se mai gândească mereu la Margaret. Îi trimisese o scrisoare, iar ea avea să înțeleagă. Întotdeauna o făcea. Era poate cea mai împovărătoare dintre calitățile ei. Decise, o dată pentru totdeauna, s-o uite.

– Deci, încotro mergem? întrebă el.

– Nu văd cum am putea să mergem undeva, dacă ai vândut mașina.

– Ai impresia că sunt vreun idiot? Vino să vezi, o invită el spre fereastră. Becky traversă încăperea, așa învelită în prosop cum era. El arătă spre furgoneta ponosită, iar ea o studie critic.

– Grămada aia de fier vechi? Cât ți-au cerut pe ea?

– Numai douăzeci și cinci, dar am dat lovitura cu cealaltă.

– Cum adică?

– N-aveam talonul.

– Și?

– În situația asta nu puteam să emit pretenții, nu-i așa?

– Deci, cât ai obținut pe ea?

– Șapte sute și cincizeci. A fost o afacere bună, ținând seama de împrejurări.

– Șapte sute cincizeci pentru un Lotus nou-nouț? se arătă ea îngrozită. Dumnezeule, probabil că te-au citit de la distanță!

Era un amator, fără discuție. Ar fi trebuit s-o ia cu el. Ea știa să trateze cu asemenea oameni. Cândva, lucrase vreme de două luni la o pompă de benzină și era la curent cu afacerile astea.

– Ei bine, oricum ar fi, avem mijloc de transport. Du-te și îmbracă-te, o îndemnă el, aruncându-i geanta, și o luăm imediat din loc.

– Încotro?

– Oriunde dorim.

Becky intră în baie și dădu drumul prosopului pe jos. Lăsase ușa întredeschisă, să-și poată continua conversația fără să strige. Ce conta dac-o vedea?

O dezbrăcase și o culcase în seara precedentă; și oricum, nu-i păsase niciodată de convenience.

– Apropo, spuse David, aproape uitasem. Am sunat la garajul ăla unde ne-am oprit ieri. Am aflat vești despre amicii tăi.

– Zău?

Frumos din partea lui, dar nu pricepea de ce își mai dădea osteneala. Oricum, acum chestiunea nu mai prezenta decât un interes teoretic.

Dacă Seth și Lisa ar fi ținut la ea, i-ar fi comunicat chiar ei. N-ar fi trebuit să-i vâneze, să se agațe de gâtul lor ca o piatră de moară, cum obișnuia să spună Daniel.

– Se pare că au plecat într-o excursie în Irlanda. A fost o hotărâre de moment. Comerțul nu merge prea bine în perioada asta a anului, așa că au închis magazinul și au plecat. Au lăsat vorbă la garaj că se vor întoarce după Crăciun. Credeam că o să te bucuri să afli. Se apropie de ușa băii. Afară s-a întunecat ca noaptea. Ai fost vreodată la Stonehenge pe furtună?

Becky îl privea fix, în vreme ce încerca să ajungă la fermoar.

– Vrei să zici că n-au plecat? Prăvălia este încă a lor? Sigur se vor întoarce?

– Asta am spus, nu-i așa? Vino și lasă-mă să-ți trag fermoarul.

Și te rog să fii atentă și să răspunzi la întrebările pe care ți le pun… voiam să știu dacă ai fost vreodată la Stonehenge pe furtună.

Becky râse. Era prima oară că o vedea cu adevărat fericită.

– N-am fost niciodată la Stonehenge. Ce-ar fi să mergem?

Capitolul 4

– David, eu sunt, strigă Becky. Ezită o clipă în fața ușii. Pot să intru?

– Sigur că da.

David puse deoparte cartea și se ridică într-un cot. Ușa abia se deschise cât să facă loc unei umbre. Încetișor și cu teamă parcă, Becky înaintă în cameră. Se opri cu un deget în gură, privindu-l. Din nou purta cămașa lui. Pusese stăpânire pe ea. Îi zâmbi.

– Salut! A venit vremea să ne trezim?

Ea scutură din cap.

– N-am mai putut să dorm. Mă obsedează niște vise.

– Neplăcute? se interesă el, amical.

Nici David nu se așteptase să poată dormi. Tocmai din cauza asta îl luase cu el pe Homer. Pentru cazul că l-ar fi chinuit conștiința, gândindu-se la Margaret, la Mumsy și la Dada, la micul Lotus pe care-l vânduse… În realitate, spre surprinderea lui, adormise imediat ce pusese capul pe pernă și nu se trezise decât după opt ore, cea mai lungă perioadă de odihnă de care se bucurase în ultimele luni. Absolut fără senzații de vinovăție sau remușcări. Crezuse că va fi deprimat de propria imperfecțiune, însă lumea îi părea inexplicabil de strălucitoare, mult mai optimistă. O lume în care merita să trăiești: plină de speranțe și posibilități. De mulți ani nu mai simțise așa ceva. Încă din vremea când era elev.

Becky își îndoi degetele de la picioare pe covor.

– Am mereu același vis prostesc… sunt într-un tren, toate luminile se sting dintr-o dată și rămân singură. De fiecare dată se întâmplă aceleași lucruri. Alerg în sus și în jos pe coridor, sperând să găsesc pe cineva, dar nu reușesc niciodată. Nu mai sunt nici conductori, nici mecanic. Numai eu, complet singură…

– Pe urmă, îmi închipui că te trezești și ai senzația că a fost adevărat?

Se trezea într-adevăr și descoperea că era singură-singurică. Așa fusese întotdeauna viața ei, Becky împotriva restului lumii. Trebuise să fie dură ca să supraviețuiască.

– Liniștește-te, spuse David. Măcar în visele tale ceilalți dispar; în coșmarurile mele mă uit în oglindă și constat că nu-i nimeni acolo… foarte neplăcut, te asigur! Îi zâmbi și o îndemnă să se așeze pe marginea patului. Ai obiceiul să umbli cam dezbrăcată. Vino la căldură până nu capeți o pneumonie.

Îl ascultă, traversă încăperea și se vârî sub plapumă, la capătul patului.

– Am venit să văd dacă n-ai dispărut, îi explică ea.

O privi uimit. Era un amestec foarte bizar de copil și adult: incredibil de naivă, dar și grozav de sofisticată. Uneori simțea că are de-a face cu un copil de zece ani, alte dăți ea era cea care-l trata cu condescendență, de parcă ar fi vorbit cu un începător lipsit de experiența vieții.

– De unde vine obsesia asta cu dispariițiile?

Ea își încreți nasul.

– Cum adică?

– Păi, unde aș fi putut fi decât în pat? Cum ți-a venit ideea că s-ar putea să dispar în miez de noapte?

Becky nu-i răspunse. Privea încruntată la modelul plăpumii; pete roșii împrăștiate la întâmplare pe fundalul galben. Într-un colț se vedea o arsură de țigară. Daniel avea obiceiul să fumeze-n pat. O dată, dăduse foc așternuturilor, iar Graham apăruse imediat, speriat de miros și

aruncase în pat o oală de ceai rece. Fuseseră cât pe ce să ajungă la bătaie.

– N-are niciun rost să-ți ieși din minți, strigase Daniel, acoperit de frunze de ceai.

– N-are sens nici să fumezi în pat, replicase Graham.

David se foi puțin între perne și continuă s-o privească, cu mâinile prinse sub ceafă.

– De unde vine teama asta perpetuă că toți o să-ți întoarcă spatele și vor fugi de tine?

Becky își strânse buzele. Cu un deget, zgândărea pata maronie, până ce materialul se dezintegră și apăru o gaură. Ieri, vreme de câteva ceasuri, uitase de toate necazurile. Fusese amuzant să se plimbe cu furgoneta rablagită prin peisajul rural, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Furtuna se pornise exact când ajunseseră la Stonehenge. Ploua torențial și ieșise exuberantă să alerge prin potop, strigând sălbatic printre pietrele monumentului. Daniel și-ar fi pierdut răbdarea imediat. Termină, nu te mai purta așa prostește! Încă avea senzația că-l poate auzi. Așa se manifesta de fiecare dată când considera că ea exagera cu stupizeniile. David se mulțumise să zâmbească și să-i spună că se purta ca un copil. Nu era suficient de extrovertit pentru a i se alătura. Cu toată atitudinea lui nepăsătoare față de convenience, nu era un exhibiționist. Rămăsese în furgonetă, urmărind-o, în vreme ce ea se juca de-a druizii prin ploaie. Apoi îl tachinase pe nedrept pentru lipsă de îndrăzneală.

– Bătrânel încuiat! Unde ți-ai petrecut ultimii doisprezece ani, bunicule? Adunând praf, ca exponatele de la British Museum?

N-avea niciun rost provocarea. Glumele ei nu-l atinseseră. Rămase absolut liniștit, insistând doar s-o ducă direct la Salisbury ca să-i cumpere încă un rând de haine. Oferta lui o înspăimântase. Să nu fi crezut că alergase prin ploaie doar ca să-l determine să-i cumpere haine noi. Față de alți bărbați nici nu i-ar fi păsat. Ar fi fost gata să apeleze la toate trucurile posibile.

– Înhați orice-ți vine la îndemână. Îți vâri ghearele-n gâtul lor și nu-i slăbești până nu-ți dau ce dorești. Apoi le întorci apatele.

Așa-i vorbise Joyce Jessop, când era la arest. Pe atunci, pusese la îndoială înțelepciunea acelor vorbe, poate fiindcă era prea tânără și naivă, dar de atunci constatase că era singura regulă după care merita să te conduci în viață.

– Atâta merită porcii. Toți sunt niște nemernici stricați. După ce capătă ce doresc, nu știu cum să dispară mai iute.

Totuși, învățăturile astea nu se prea potriveau în cazul lui David. Despre Daniel simțise de la început că erau adevărate. Din păcate, asta n-o împiedicase să se îndrăgostească de el, dar o făcuse știind la ce să se aștepte. Simțea nevoia să-și tot reamintească faptul că și David era bărbat. Dar chiar și așa, nu-i venea să profite de pe urma lui. I-ar fi fost destul de ușor dacă era o ființă rapace. Avea vreo șapte sute de lire în portofel și părea dornic să-i împartă cu ea. În fața ochilor îi apărură imagini cu haine de blană sau bijuterii, dar, inexplicabil, o lăsară rece.

– Zăpăcită! Ești nebună de legat! Revino-ți și pune-te pe treabă!

Așa ar fi spus Daniel; Joyce Jessop ar fi folosit același îndemn. Dar Becky știa că nu-i capabilă. David ar fi fost o pradă prea ușoară. Era mult prea vulnerabil. În mod ciudat, având în vedere situația fiecăruia, trăia cu senzația că el era cel predispus să primească loviturile vieții, nu ea. Ieri, la Salisbury, era gata să intre în cel mai scump magazin și să-i cumpere orice și-ar fi dorit. În cap îi răsuna parcă râsul batjocoritor al lui Daniel, auzea cuvintele disprețuitoare ale lui Joyce Jessop: aflându-se în situația de a face rost de ultimele creații ale modei, se mulțumise cu o pereche de blugi și un pulover.

Ar fi dus-o la masă în cel mai bun restaurant din oraș, dacă ea n-ar fi insistat să ia o plăcintă și o bere într-o cârciumă de cartier. Se gândise să-i ceară cu împrumut douăzeci de lire ca să se pună pe picioare. Salisbury era la fel de bun ca oricare alt oraș pentru a-și face un rost, iar douăzeci de lire în buzunar i-ar fi dat libertatea de a-și căuta un loc de muncă și un adăpost. În mod absurd, îi fusese rușine să ceară. Altă dată,

în altă companie, n-ar fi ezitat niciun moment, și nici nu s-ar fi gândit să dea banii înapoi. Nu fusese în stare să împrumute niște amărâte de douăzeci de lire. Fiindcă de astă dată ar fi încercat cinstit să înapoieze banii.

După prânz, se duseseră la catedrală. Fusese sugestia lui David. Becky nu fusese niciodată atrasă de clădirile vechi, biserici sau muzee. Mersese numai fiindcă el asta aștepta și fiindcă oricum nu avea ce să facă. Apoi colindară niște anticariate, revenind la furgonetă cu o mulțime de romane ieftine. Deja se întunecase. Se făcuse șase seara, iar David vorbea despre plecare. Atunci ar fi fost momentul să-i mulțumească și să-i ceară cele douăzeci de lire. N-avea nicio scuză că el părea convins că o să-l însoțească. Oricum, mai devreme sau mai târziu trebuia să rezolve problema și cu cât trecea mai mult, cu atât urma să fie mai greu.

Opriseră la Red Dear Inn, pe drumul spre Wincester. Se așteptase ca el să ceară o cameră dublă, ca noaptea trecută. Îi spusese că hotelul din Plymouth n-avea altfel de camere, dar își închipuise că fusese doar o scuză. Dacă n-ar fi fost atât de beată, i-ar fi plătit pe loc pentru tot ajutorul lui. Acum nu mai avea de ales. Venise vremea adevărului, iar până mâine va avea grijă să merite și cele douăzeci de lire. Probabil că-și va reveni suficient cât să-i ceară cincizeci.

Fusese derutată când el luase camere separate cu un singur pat. Niciuna dintre acțiunile lui nu avea sens. Comportamentul lui fusese absolut inexplicabil, încă din prima zi, de când o luase de pe marginea drumului. Nu se potrivea cu niciunul dintre șabloanele pe care le știa. Îndată ce elabora o teorie, el i-o dădea peste cap cu cine știe ce mostră de generozitate. Foarte ușor să se lase cuprinsă de o înșelătoare senzație de siguranță, să-și închipuie că și mâine el se va comporta la fel; dacă se purtase frumos cu ea până acum, nu însemna că o s-o facă mereu. Lucrurile nu mergeau așa.

Îl privi din nou. Continua să stea cu mâinile sub cap: aștepta un răspuns.

– Îmi împrumuți o hârtie de douăzeci de lire? întrebă ea brusc.

În loc de răspuns, întinse mâna după haina așezată pe spătarul unui scaun, lângă pat, scoase portofelul și i-l aruncă.

– Poftim. Ia-ți. Știi bine cât avem acolo.

Becky simți că i se usucă gâtlejul. Înghiți în sec și lăsă portofelul unde aterizase.

– Nu ți-aș fi cerut, începu ea o explicație, dar trebuie să-mi găsesc un locșor. O să-mi caut ceva de lucru.

– În ce domeniu?

Ea ridică din umeri.

– Orice. Trebuie doar să-mi câștig traiul, nu-i așa?

– Un trai anost, spuse el. Se trânti la loc printre perne. Trista viață a celor din Sandilands…

– Dar oamenii trebuie să trăiască, obiectă Becky.

Urmă o pauză. Ridică portofelul și-l învârti între degete. Mirosea a piele și a buzunare mucegăite.

– Tu n-ai slujbă?

Pricepu imediat că n-ar fi trebuit să-i pună întrebarea. Depășea limitele înțelegerii lor tacite de neamestec, dar ce mai conta dacă-l deranja: peste cel mult un ceas urma s-o lase într-un orășel și fiecare își va urma propriul drum. Se simțea îndreptățită să pună o întrebare de natură intimă.

– Nu lucrezi nicăieri? insistă ea.

– Nu, răspunse el scurt. Îmi asigur existența conducând mașinile altora. Aruncă așternutul într-o parte și-și coborî tălpile pe pardoseală. Cred că am să mă duc la Paris. Vrei să vii cu mine?

Becky rămase cu gura căscată.

– Îmi pare rău. Se înveli din nou. Devin la fel de rău ca tine.

Ea gesticulă cu portofelul.

– Nu pot să te însoțesc tocmai până la Paris.

– De ce? Crezi că n-o să-ți placă? Nu trebuie neapărat să mergem la Paris. Putem alege orice destinație. Roma, New York, Amsterdam…

Ți-am mai spus. Am ales Parisul la întâmplare. Oriunde ar fi la fel de bine. E vorba doar de o traversare a Canalului și întreaga Europă ți se deschide dinainte. Ai de unde să alegi.

– Dar eu n-am, obiectă Becky, disperată. Ți-am spus, trebuie să-mi găsesc ceva de lucru.

– O slujbă de care n-o să-ți pese. Ceva ce vei face doar pentru bani.

– Ei bine, da, despre asta-i vorba, nu-i așa? N-am bani. Dacă aveam, aș fi mers cu tine. Dar n-am, deci nu pot.

– Uite, spuse el, aplecându-se înainte și luându-i portofelul din mâini. Îl deschise, iar bancnotele se împrăștiară pe pat ca frunzele de toamnă. După mine, aici sunt destui bani ca să putem merge amândoi la Paris.

Becky privea prostită la bancnota de douăzeci de lire care-i aterizase pe mână. Știuse că în portofel erau peste șapte sute de lire, dar nu văzuse niciodată atâția bani în fața ochilor.

– Ești nebun! Dus cu pluta! N-ar trebui să-i ții asupra ta. Oricine te-ar putea buzunări.

– Ei bine, asta-i situația, argumentă el. S-ar putea foarte bine ca mâine să nu mai rămână nimic. Trebuie să ne bucurăm de ei acum, cât încă îi avem.

Urmă o perioadă de tăcere. Becky studia bancnota de pe mână, de parcă ar fi fost un fluture exotic, pregătit să-și ia zborul.

– Nu pricep, spuse ea în cele din urmă. Pur și simplu, nu înțeleg.

– Ce anume? Dădu din cap spre bancnota care părea s-o fascineze. Poți s-o păstrezi, dacă te tentează atât de tare. Nu-i decât o bucățică de hârtie.

– Nu-mi trebuie banii tăi! izbucni ea și mototoli bancnota, aruncând-o pe jos. Era mânioasă: pe el, fiindcă-i făcuse oferta și pe sine, fiindcă o refuzase. Probabil că ești nebun! Oricine te poate înșela!

– Ce anume nu pricepi? încercă el din nou.

– Nimic! În primul rând, de ce te-ai mai deranjat să mă ajuți? De ce mi-ai plătit cazarea la cel mai scump hotel și m-ai tratat cu băuturi fine?

De ce ești gata să-ți cheltuiești banii ca să mă duci la Paris, la Roma, sau la New York… Nu înțeleg ce urmărești.

– Ce urmăresc? Era rândul lui să fie nelămurit. Cum adică?

– Păi… din partea mea. În schimb…

– De ce ar trebui să vreau ceva în schimb?

– Ah, încetează! izbucni ea, pierzându-și răbdarea. Nu m-am născut ieri! Nimeni nu-ți dă nimic gratis. Trebuie să dorești ceva.

El aprobă încet din cap.

– Da. Cred că ai dreptate. Probabil că vreau ceva. Coborî din pat și se duse la scaunul pe care-și lăsase îmbrăcămintea. Probabil că-mi face plăcere compania ta. Prefer să te am în preajmă decât să fiu singur. E de-ajuns?

– Da, dar…

– Dar ce?

Becky își mușcă buza și nu răspunse. Începu să adune bancnotele împrăștiate peste tot, pe tăcute, încruntată. David o urmărea. Știa foarte bine ce-i umbla prin cap. Era un gând inevitabil, deși cu șapte sute de lire în buzunar și-ar fi putut permite o sirenă mult mai voluptuoasă, dacă asta ar fi căutat. Nu pretindea că ea nu-l atrăgea. Deși nu era tocmai pe gustul lui, cu trupul ei puțintel, cu unghiile roase, avea totuși un anumit farmec necizelat. Nu se îndoia că în alte circumstanțe i-ar fi făcut plăcere să se culce cu ea. Dar îi spusese adevărul: compania ei era ceea ce urmărea, nu trupul. Desigur, nu se prea aștepta să-l creadă. Nicio femeie dintr-o mie n-ar fi crezut. Societatea le învățase să-i considere pe bărbați brute nesătule.

Becky adună ultimele bancnote de sub pat, netezi hârtia de douăzeci de lire și le vârî pe toate în portofel.

– Păstreaz-o, spuse el. Vei avea nevoie până îți găsești de lucru.

– Nu-mi trebuie. Îi înmână portofelul. Vin cu tine la Paris.

***

În acea zi, ajunseră la Dover. Ar fi putut opta pentru o traversare prin Southampton, care era mult mai aproape, dar cursa cu vaporul ar fi durat cinci ore, iar Becky nu știa cum se va simți pe mare.

– O să ne petrecem noaptea în Dover, spuse el. Poate că până mâine vremea se va mai îmblânzi. Trase furgoneta pe un drum lăturalnic și scoase ghidul hotelier. Să căutăm o cazare decentă.

– De ce neapărat un hotel decent? interveni Becky.

El ridică o sprânceană.

– Doar nu vrei unul indecent, nu-i așa?

– Nu asta am vrut să spun. De ce nu ne-am mulțumi cu pat și mic dejun la o pensiune, iar seara am mânca pește cu cartofi prăjiți? Întinse mâna și-i luă ghidul. Nu-i nevoie de atâtea pretenții. N-o să stăm aici decât o noapte. Ce contează unde vom dormi?

– Contează, replică David, strâmbându-se. De unde gustul ăsta brusc pentru economie?

– Nu-i o toană, este vorba de bun-simț. Nu-mi place să te văd aruncând banii pe geam. Șampania și stridiile sunt grozave, dar nu poți trăi așa tot timpul, nu-i așa?

– Și de ce nu, dacă-ți poți permite?

– Ei bine, ăsta da aregument. Și ce se întâmplă când se termină banii? El ridică din umeri.

– O să ne gândim la asta când va veni vremea.

– Da, și n-o să-ți fie deloc ușor, spuse ea. Mai ales, după ce te-ai obișnuit cu viața de lux. O să fie cam neplăcut. Într-o zi mănânci caviar, a doua zi treci la fasole și pâine prăjită. Astăzi dormi la Ritz, mâine pe o bancă-n parc. Îl privi provocator. Nu prea cred că ai habar cum e să fii sărac. Pariez că n-ai stat niciodată cu șapca-n mână la colț de stradă și că nu te-ai înfofolit cu toate hainele de lână fiindcă îți lipseau cinci parale să vâri în contorul de căldură. Niciodată n-ai fost cu adevărat flămând.

Se înșela. Își amintea foarte bine când se mutase la Londra și trăia într-o cameră mizeră din Fulham, mâncând pâine uscată și glucoză, zi

de zi, stând în pat și încercând să-și dactilografieze romanul la mașina de scris portabilă ținută pe genunchii înghețați. Stătuse la coadă pentru cina săracilor și cerșise la Ministerul Securității Sociale; fusese ținut de la ora zece dimineața până la cinci după-amiaza, într-o cameră neîncălzită, pe o bancă de lemn, în vreme ce încercau să decidă dacă scrisul putea fi considerat o activitate legitimă sau era doar o formă de lene. În final, optaseră pentru ultima definiție. Trăise cu pâine și melasă vreme de trei săptămâni. Șoferul jamaican de autobuz care locuia alături și era militant socialist îl îndemna să ia atitudine și să-și revendice drepturile, dar David nu avea stofă de luptător. Îl învinseseră, iar el știa asta perfect. În cele din urmă se angajase ca muncitor; lucra toată ziua în construcții, iar noaptea își scria romanul, străduindu-se să economisească destui bani încât să mai poată trăi câteva săptămâni cu pâine și melasă, înainte de a fi obligat să se întoarcă pe șantier. Aceea fusese perioada când Margaret încă nu-l descoperise și nu-l luase sub aripa ei protectoare.

– Dragă David, spusese ea, pe jumătate șocată, pe jumătate amuzată, ești nu artist în mizerie! Nu-ți poți irosi talentul săpând gropi, împreună cu muncitorii irlandezi!

Îi ținuse piept cât putuse de mult, dar ea era obișnuită să comande și-l surprinsese în dezavantaj, într-o perioadă când era extenuat, înfometat cronic, chinuit toată noaptea de păduchi și de zgomotul traficului londonez, aproape la fel de stabil psihic ca un pai suflat de furtună. Era sfârșit de ianuarie când se cunoscuseră. David găsise numele firmei la care lucra ea în Pagini Aurii, Knott & Braithwaite, Agenți. Îi alesese fiindcă aveau birourile în Chelsea și putea ajunge pe jos din zona bulevardului Fulham. Pe atunci, călătoriile cu autobuzul sau metroul erau un lux pe care nu și-l permitea. Până la jumătatea lui martie, Margaret îl preluase cu totul. Îl convinsese să se mute cu ea și cu Polly Knott în apartamentul de deasupra birourilor, iar viața lui se schimbase în bine peste noapte. Polly nu-l privise cu ochi buni. N-avea încredere în roman și nici în el, și-i arătase cât se poate de clar că-l

considera un fel de gigolo. Era probabil geloasă, deși Margaret negase întotdeauna cu indignare posibilitatea.

– Cum poți să spui una ca asta? Este prietena mea cea mai veche și nu dorește să mă vadă suferind, atâta tot.

Încă de atunci se întreba dacă nu cumva va fi obligat să plătească, fiindcă profitase.

– Desigur, spuse Becky, sunt banii tăi. N-am niciun drept să-ți dictez cum să-i cheltuiești.

Numai că o invitase să-l însoțească în peregrinări, oriunde l-ar fi dus acestea, la bine și la rău; dacă ar fi rămas fără bani, ar fi fost obligat să trăiască pe străzile Italiei sau să doarmă sub gardurile vii ale Normandiei, iar ea i-ar fi împărtășit soarta. Convingând-o să-l urmeze, acceptase implicit o responsabilitate privind bunăstarea ei.

– Poți oricând să-mi ceri să strâng cureua. Sunt obișnuit să fiu adus cu picioarele pe pământ.

Constată că ea continua să țină ghidul strâns la piept. Era hotărâtă să nu i-l dea înapoi, de parcă acela ar fi fost singurul mijloc de a căuta un hotel. Zâmbi trist. Toată viața fusese înconjurat de femei dominatoare; aparent, Becky nu făcea excepție de la regulă. Porni motorul.

– Vom vedea.

Abia înaintaseră vreo sută de metri când ea îi ceru să oprească.

– Iată un loc foarte bun. Acolo. Deja trăgea de mânerul portierei. Lasă-te în seama mea. Rezolv eu.

El nu făcu niciun gest de opoziție. Probabil că avea dreptate în privința banilor. Lăsat de capul lui, probabil că ar fi rămas fără o lețcaie înainte de terminarea lunii. Becky n-ar mai fi rămas lângă el și n-ar fi putut-o condamna. Una era să inviți un străin să profite de bunăstarea ta și cu totul altceva să accepte un parteneriat al sărăciei.

Nu pricepea de ce se arăta atât de dornică să negocieze ea. Fie se temea că el va ridica obiecții în ultima clipă, fie voia să se asigure că vor avea camere separate, lucru mult mai probabil. Oare Margaret l-ar fi

crezut dacă i-ar fi spus că el și Becky fuseseră aproape nedespărțiți în ultimele trei zile, dar nu dormiseră împreună?

– David dragule, doar nu te aștepți să cred așa ceva?

Fără discuție, nu l-ar fi crezut. La fel ca Polly, dacă i-ar fi spus că Margaret și nu el fusese cea care sugerase că relația lor ar fi fost mult mai profitabilă ca bărbat și femeie, decât ca autor și agent. Ar fi fost inutil să încerce. Unii oameni aveau idei preconcepute imposibil de combătut.

Becky traversă strada, revenind la mașină. Era în siguranță cu el, dar trebuia să se convingă. Cu blugi și pulover, arăta ca un școlar de zece ani și nici măcar Polly Knott nu-l acuzase niciodată de practici sexuale deviante. Îl făcuse hoț, mincinos și pierde-vară; îi spusese-n față că nu-i bun de nimic, că e escroc și ratat; totuși, din câte-și amintea, niciodată nu sugerase că ar fi homosexual.

Becky își vârî capul pe fereastră.

– Costă 1 și 50 pe noapte, pat și mic dejun. Mi s-a părut rezonabil. I-am spus că suntem de acord.

David întoarse ochii spre casă. La ferestre existau ghivece cu flori roșii. Se numea "Shalimar".

– Crezi că-i înțelept? o întrebă el.

– Bineînțeles. Aduci valiza?

Cumpăraseră valiza la Winchester, în dimineața aceea. Deocamdată, era aproape goală. Un aparat de ras, o pastă de dinți, două periuțe și niște chiloți, deoarece pe moment nu se putuseră gândi la altceva necesar.

– Apropo, reluă Becky, în vreme ce el încuia mașina. Trebuie să te avertizez, i-am spus că suntem căsătoriți: domnul și doamna Bashforth, din Bordesley Green.

Se întoarse spre ea, stupefiat.

– De ce ai făcut una ca asta?

– Oamenii sunt ciudați, îi explică Becky. Chiar astăzi, societatea libertină este de fapt un mit. Nu vor să-ți dea o cameră dublă decât dacă

declari că ești căsătorit. Adevărul nu-i satisface. Simt nevoia să fie mințiți.

– Dar parcă nu voiai cameră dublă, spuse el. Toată tevatura aia de azi-dimineață…

– N-am făcut tevatură. Am vrut doar să punem lucrurile la punct. Voiam să știi că n-am obiceiul să mă prostituez…

– Pentru numele lui Dumnezeu! protestă el. Nicio clipă nu mi-am imaginat așa ceva!

– Unii asta ar fi crezut.

– Ei bine, nu-i cazul meu. O întoarse cu fața spre el. Ascultă-mă, Becky, zise el grav, cum ți-am mai spus, nu ai nicio obligație.

Obrajii ei palizi căpătară o nuanță trandafirie. Spre surprinderea lui, era capabilă să roșească. O crezuse prea cinică pentru așa ceva. Dar poate că duritatea nu era decât de fațadă.

– N-are nimic de-a face cu obligațiile, murmură ea.

– Ești absolut sigură? Poți să mă privești în ochi și s-o spui?

Se smulse din mâinile lui, cu figura în flăcări. Cum ar mai fi râs Daniel! Ce-ar mai fi zeflemisit-o Joyce Jessop! Pune laba pe tot ce-ți iese-n cale, păcălește-i așa cum te-au păcălit ceilalți… De ce să oferi răsplată dacă nu ți se cere?

– Vreau doar să fiu cu tine, șopti ea. Atâta tot.

Capitolul 5

Următoarele câteva luni, colindaseră la întâmplare, dintr-o țară în alta. În Paris, la talcioc, la îndemnul lui Becky, cumpăraseră o saltea veche și niște pături, astfel încât la nevoie puteau dormi în mașină, economisind banii de cazare. Vremea rece îi împinsese spre sud, prin Franța și Spania, apoi în Africa, unde se îndreptaseră spre est. Din timp în timp, mânată de conștiință, Becky le trimitea câte o ilustrată lui Graham și lui Eric, sau lui Seth și Lisei. Pe de altă parte, David nu comunica deloc. Nu-l surprinsese niciodată scriind o scrisoare, telefonând sau trimițând o carte poștală. Părea hotărât să rupă toate legăturile cu trecutul. Becky nu știa mult mai mult despre el decât la plecare. Nu-i făcea confesiuni, iar ea nu-l întreba. Poate că era mai bine așa.

O dată cu venirea primăverii, se întorseseră în Europa, iar la începutul lui aprilie se aflau în Italia. Întâmplarea le îndemnase pașii spre Pisa. N-avuseseră intenția să ajungă acolo. De fapt, mergeau de la Florența spre Milano și Becky indicase un drum greșit, complet dezorientată și incapabilă să citească la timp indicațiile semnelor de circulație.

– Ești convinsă că trebuie s-o luăm pe aici? întrebase David, îndoindu-se instinctiv.

– Absolut sigură, declarase Becky.

Ridicase harta la douăzeci de centimetri de ochi și urmărea traseul cu un deget murdar. Uite: de aici până la Milano e drum drept.

– Foarte bine, dacă spui tu.

Când își descoperise eroarea, erau departe de traseul inițial. Becky privise speriată spre David.

– Cred că am greșit, spusese ea pe un ton umil.

Daniel ar fi înjurat-o, probabil; David zâmbise slab și scuturase resemnat din cap. Scosese furgoneta de pe drum și întinsese mâna.

– Ia să vedem unde suntem.

Ea îi înmânase harta.

– Mereu uit în ce direcție mergem… cred că am deviat spre stânga.

– Aproximativ șaizeci de kilometri, precizase el blând.

În tot timpul petrecut împreună, nu-și pierduse niciodată răbdarea. Becky nu se obișnuise încă. Chiar și acum se crispa în așteptarea unei ieșiri nervoase, care nu mai venea. Lângă Daniel, viața ei fusese ca o furtună perpetuă, cu rare perioade de acalmie. Cu David se simțea de parcă ar fi plutit pe apele liniștite ale unui lac. Din când în când, se întreba ce fel de curenți ascunși existau sub oglinda apei, dar de fapt n-o interesa. N-avea nicio intenție să tulbure atmosfera cu introspecții și analize.

– Să-ți spun cum vom proceda, zisese el, înapoiându-i harta. Ce-ar fi să mergem înainte până la Pisa și să vedem turnul înclinat? Oricum, suntem aproape. Putem să rămânem acolo peste noapte.

Becky îi adusese la Pisa și tot ea cauză întârzierea. Departe de a pleca mai devreme a doua zi, nici măcar nu se treziră până la prânz. Fusese una din nopțile ei de insomnie și dacă ea nu dormea, nici el nu reușea. Se repetau în fiecare lună, iar el se resemnase de mult. Ea nu era persoana care să sufere în tăcere. De astă dată, avusese măcar prevederea de a face rezervare la hotel și de a comanda o sticlă de coniac, care avu darul de a-i atenua suferința. Aflase pe propria piele că nimic nu putea fi mai rău decât să-ți petreci opt ceasuri într-o furgonetă, pe salteaua tare, sub același acoperiș cu Becky, în vreme ce

ea sălta de colo până colo, ca o minge de cauciuc cu reacție. Făcuse greșeala și n-avea de gând s-o repete.

– Dacă tot ne pierdem noaptea, măcar s-o facem în confort.

– Confort! exclamă Becky. Se aruncă pe pat astfel încât toate arcurile scârțâiră, iar cineva dintr-o cameră alăturată începu să bată mânios în perete. Mai bine muream!

El ridică sticla de coniac.

– Așa spui de fiecare dată. Ce-ar fi să te îmbeți și să uiți?

– Nu, fiindcă mâine m-aș trezi cu o durere insuportabilă de cap și m-aș simți și mai rău! Se lipi brusc de el, iar David abia avu vreme să salveze sticla. De ce nu face nimeni nimic? întrebă ea iritată.

– Ce anume? Toate ofertele lui anterioare de ajutor fuseseră declinate pe motiv că nu era nimic de făcut și că n-avea cum să priceapă. Degeaba i-ar fi repetat că lucrurile se petreceau doar în mintea ei. Cum pot să te ajut? spuse el din nou.

– Nu știu! Fă ceva!

David își trecu degetele prin șuvițele ei încâlcite. Simțea un amestec de simpatie și amuzament. Așa ceva nu i s-ar fi putut întâmpla Margaretei. Pur și simplu, n-ar fi acceptat. Becky era o ființă care atrăgea ca un magnet necazurile și accidentele. Numai ea fusese capabilă să cadă de pe trotuar pe o stradă aglomerată din Barcelona și să scape milimetric de roțile unui taxi; numai Becky era în stare să sângereze abundent din nasul spart pe pardoseala unei moschei turcești. Doar ea era capabilă să intre într-un magazin de lux din Paris și să cadă peste o vitrină cu porțelanuri chinezesti. David mulțumea cerului că nu avea permis de conducere: se înfiora gândindu-se ce-ar fi putut face la volan.

Abia la șapte dimineața reușiră să adoarmă și se treziră după-amiază, pe la două. Razele soarelui inundau încăperea. Becky zăcea pe o parte, încovrigată, cu ambele mâini vârâte sub pernă.

– Ei, cum te simți? Ești în stare să te ridici?

Ea își strânse pleoapele și-și făcu gura pungă, în semn de protest.

– Vrei să te las aici și să mă duc să cumpăr ceva de mâncare?

David lipsi vreo jumătate de ceas. La întoarcere, o găsi în pat, stând în capul oaselor și privindu-și solemn unghiile de la picioare. Îi aruncă sacoșa cu merinde.

– Să înțeleg că ți-ai revenit?

Ea surâse fericită. Era drăguță când zâmbea.

– Ce ai adus? Mor de foame. Se repezi la sacoșă și o răsturnă pe pat. Salam! Mulțumesc lui Dumnezeu! Mă temeam că o să cumperi iar iaurt… Dacă mai văd iaurt în fața ochilor, o să urlu. Scoase o pâine și o rupse în două. De ce a durat atât?

– M-am întâlnit cu amici de-ai tăi.

– Prieteni? Îl privi încruntată. Imposibil, declară ea plat. Nu cunosc pe nimeni în Italia.

Nu cunoștea pe nimeni în întreaga Europă, dacă-l lăsa deoparte pe Daniel, iar acesta se afla în Germania. Dacă s-ar fi întâlnit, se îndoia că el ar fi traversat strada ca să-i vorbească, nici vorbă de călătorii în străinătate. Oricum, Daniel n-avea de unde să știe că ea era acolo. Numai dacă… Se opri cu felia de salam la jumătatea drumului spre gură. Doar dacă ținuse legătura cu Graham și cu Eric, iar aceștia îi spuseseră. De unde le trimisese ultima vedere? Roma? Florența? Taranto? Și dacă totuși – simplă presupunere – Daniel se afla în Italia și venise după ea?

– Întreba de tine la recepție, explică David. Spunea că era nou-venită la Newcastle. Numele ei este Christine și arată ca o zeitate scandinavă a iubirii. Luă o felie de salam și o introduse între două bucăți de pâine. A venit în vacanță cu fratele ei. Se pare că te-a zărit ieri, dar până să întoarcă mașina, dispăruseși. Și-a pierdut toată dimineața întrebând la fiecare hotel. I-am spus că a avut noroc. Dacă n-am fi stat treji toată noaptea, acum am fi fost departe. Îi aruncă o privire. Chipul ei palid parcă era mai pământiu. Ce s-a întâmplat? întrebă el întinzându-i mâna. Sper că nu ți-e rău din nou?

Becky scutură din cap. Fusese o greșeală să se gândească la Daniel. Își permisese luxul speranței. Era absurd să-și închipuie că lui îi mai

păsa unde se afla și ce făcea ea. Chiar dacă ar fi păstrat legătura cu Graham și cu Eric, fie prin scrisori, fie la telefon, probabil că niciunul dintre ei nu s-ar fi obosit s-o menționeze măcar.

Cu un efort, reuși să pară entuziastă.

– Christine Carey. Ca să vezi. Ce mică-i lumea, nu-i așa?

David o privi gânditor. Nu era deloc o remarcă tipică pentru Becky.

– Ne-a invitat să cinăm împreună deseară. Este ultima lor zi aici. Fratele ei se întoarce mâine în Anglia, iar ea se duce să stea la niște prieteni, la Milano. Ezită puțin. Nu știam ce părere vei avea. Dacă vei voi s-o întâlnești, sau…

Se opri… sau dacă făcea parte din trecutul care o bântuia. Știa cum s-ar fi simțit dacă s-ar fi întâlnit pe nepusă masă cu o cunoștință din Londra. Ar fi bătut recordul mondial la viteză ca să scape de oricare. Nu fiindcă ar fi fost cu toții insuportabili. Unii se dovediseră extrem de plăcuți și aproape toți erau inteligenți și cultivați. Dar fuseseră amicii Margaretei, nu ai lui și n-ar fi suportat să le vadă atitudinea dezaprobatoare, întrebările nerostite, ochii atenți și urechile ciulite pregătite să surprindă și să rețină orice amănunt demn de a fi raportat apoi în Anglia. Simțise aceeași reticență și față de această presupusă prietenă a lui Becky. Abia când ea îl abordase în holul hotelului, pricepuse cât de mult își protejaseră el și Becky viața intimă, singurătatea în doi, în ultimele luni. Trecuseră prin lume fără să facă parte din ea. Se îndepărtaseră de societate și nici nu observaseră măcar. Nici nu simțiseră lipsa cuiva. Și iată că apărea un intrus, ridicându-se din acel trecut interzis, iar el îl percepea ca pe o amenințare la adresa izolării lor. Dorea ca vidul care-i înconjura să rămână intact. O dată pierdută etanșeitatea, vântul rece al realității s-ar fi insinuat între ei, iar asta însemna sfârșitul. O știa cu siguranță, și era îngrozit. Fusese tentat să-i spună străinei că făcuse o greșeală, că n-o văzuse pe Becky. Se întreba cum ar fi reacționat dacă ar fi fost vorba de un bărbat.

– Nu-i nevoie s-o vezi, spuse el, dacă n-ai chef.

Ochii ei căzură pe mâna lui.

Era întotdeauna atât de bun, de prevenitor. Uneori, lucrul o deranja. Daniel n-ar fi stat niciodată peste noapte s-o aline și s-o încurajeze. Niciodată. Întotdeauna îi întorsese spatele și-i spusese brutal să tacă din gură, sau să se ducă să jelească în altă parte. În mod ciudat, uneori își dorea ca David să nu se mai arate atât de generos cu ea. Nu-i plăcea ideea că se simțea obligată față de el.

Oare se gândise vreodată încotro se îndreptau, sau cum avea să se termine călătoria aceea? Nu lăsase să se vadă că l-ar fi preocupat ziua de mâine, dar probabil că înțelegea și el că nu puteau fugi mereu. În cele din urmă, n-aveai cum să scapi de realitate. Poate că deja, fără ca ei să-și dea seama, fuseseră ajunși din urmă.

– Pot s-o sun la hotel și să inventez o scuză.

Becky se încruntă. Să fugă de ea? Să-i întoarcă spatele și să încerce să uite? Aproape sigur, Christina avea să vorbească despre Newcastle, despre apartament, despre Eric și Graham și despre tot ce lăsase-n urmă. La un moment dat, în cursul serii, era imposibil să nu aducă vorba despre Daniel. Inevitabil. Cândva, Christine fusese prietenă bună cu Daniel. Nu-i aparținuse, nu, dar îi fusese colegă. Lucraseră la aceeași școală. Christine preda engleza la clasele mari, iar Daniel era învățător la copiii de nouă ani. Colaboraseră la o serbare de Crăciun, pentru care el făcuse aranjamentele muzicale. O vreme, Christine fusese o prezență aproape permanentă în apartament, dar Becky n-o privise niciodată cu gelozia pe care o demonstra față de alte femei. Simțise mereu că Daniel n-avea nicio șansă cu ea. Poate că el își închipuia că are, majoritatea bărbaților gândeau așa, dar nu era pe gustul Christinei. Ea nu era fata care să se lase sedusă de o figură frumoasă și de un zâmbet strălucitor. Ea căuta calități mai puțin vizibile, mai profunde, iar Daniel nu se putea lăuda cu așa ceva. Se baza pe șarmul personal pentru succese rapide: nu urmărea și nu-și dorise nicicând o relație stabilă. Becky fusese singura care rămăsese lângă el la bine și la rău. Din cauza asta se plictisise de ea.

– Ce decizie ai luat? Acceptăm, sau nu?

Becky ezita.

– Nu-s foarte doritoare…

– Atunci, s-o ștergem. Așa e cel mai simplu.

– Dar cred că ar trebui, completă ea. Ce zici?

– Sigur că nu-i necesar, dacă nu-ți face plăcere.

Urmă o scurtă pauză.

– Tu trebuie să te hotărăști. Este prietena ta, nu a mea.

– Nu-mi este prietenă. Ne-am cunoscut întâmplător. Nici nu pot să afirm că-s moartă după ea, dacă e să spunem adevărul.

– Și totuși, insiști să mergem și să flecărim cu ea.

– Nu insist. N-am spus așa ceva. M-am gândit doar că ar fi bine pentru noi.

– În ce fel?

– Păi, am face un minim efort de socializare. Acela de a ne întâlni și cu alți oameni. Să vorbim cu ei, să stăm printre ei…

David luă o portocală.

O privi ca pe un obiect demn de a fi studiat.

– Te-ai plictisit? întrebă el.

Ea scutură viguros din cap.

– Bineînțeles că nu! Cum ar fi posibil?

– Se poate întâmpla.

– Ei bine, nu-i cazul, răspunse ea cu fermitate.

– Atunci? Trebuie să existe un motiv.

– De ce trebuie să am un motiv? Mi se pare un lucru perfect normal.

El fu străbătut de un fior, dar nu comentă.

– Pe cinstea mea, izbucni Becky, faci din țânțar armăsar! Ne invită cineva la cină, iar noi stăm și ezităm ca niște călugări bătrâni care n-au ieșit din mănăstire în ultimii treizeci de ani!

David ridică din umeri.

– Cred că ai dreptate.

– Sigur că am! Nu-mi dau seama de ce pari atât de nefericit. De parcă ai fi fost invitat la propria ceremonie funerară… Îi puse mâna pe

genunchi. Înveselește-te. O să-ți facă plăcere. Christine este genul tău de persoană.

– Îmi permiți să întreb ce vrei să spui cu afirmația asta?

– E deșteaptă. A fost la universitate. Are un titlu. Daniel nu ajunsese niciodată la vreo facultate. Absolvise institutul pedagogic și primise o diplomă simplă. Becky bănuia că asta îl duruse întotdeauna. Față de Christine, fusese mereu în dezavantaj. O să poți conversa cu ea folosind nu doar cuvinte monosilabice. Încerca să-i prezinte situația de parcă i-ar fi oferit cine știe ce ocazie minunată. La fel și Simon. Nu știu cu ce se ocupă, dar sunt sigur că-i intelectual. Așa-i toată familia. Tatăl ei e director de școală, iar mama a fost medic înainte de a se mărita. Sunt oameni extrem de civilizați.

– Și consideri că genul ăsta de oameni este pe gustul meu? întrebă el grav.

Becky își mușcă buza. Adevărul era că nu-l văzuse niciodată pe David în compania altor oameni. Habar n-avea cum ar fi reacționat, nici ce fel de impresie avea să facă celorlalți și dintr-o dată se simți nervoasă. Fără să știe exact de ce, pricepu instinctiv, că situația era stresantă pentru el. Cândva, într-o clipă de revelație, îi mărturisise că nu comunica ușor cu oamenii. Întâmpina viitoarea cină ca pe o corvoadă ce trebuie suportată cumva.

Se întinse și-l strânse de mână, într-un gest consolator.

– Cinstit, vorbi ea, sunt convinsă că ai să te simți bine cu ei.

El făcu o mutră neîncrezătoare.

– Mă voi strădui. Dar tonul nu lăsa să se simtă prea multă speranță.

În cele din urmă, temerile ei se dovediră neîntemeiate; chiar ea se simți lăsată pe dinafară. Cei trei, David, Christine și fratele Christinei – un bărbat între două vârste, serios, cu ochelari și care era profesor de literatură și foarte deștept, așa cum prezisese Becky – se angajară într-o conversație intelectuală animată, care excludea orice intervenție din partea ei. Știuse întotdeauna că blonda era foarte vorbăreață și constată că fratele ei cel erudit era mult mai locvace; dar nu bănuise că

rezervatul și introspectivul David ar fi fost capabil de asemenea elocință. Vorbiră și iar vorbiră, până ce goliră trei sticle de Chianti, iar lumânările de pe masă se transformară în mucuri. Despre ce, Becky habar b-avea. La un moment dat părea să fie un subiect politic, iar Simon, roșu la față, bătea în masă cu mânerul cuțitului pentru a-și sublinia punctul de vedere. Dar taman când avea senzația că se lămurise despre ce e vorba și se pregătea să intervină cu un comentariu propriu, conversația lua cu totul altă cale și analizau un roman despre care ea nu auzise, sau vreo poezie pe care n-o înțelegea. În cele din urmă, renunță la acea luptă inegală și se mulțumi să-i observe și să se minuneze cum erau capabili să discute atât de mult despre lucruri atât de neînsemnate. David îi cuprinsese umerii cu un braț, dar era convinsă că mare parte din timp nici nu era conștient de prezența ei. Din când în când, îi arunca o privire și o întreba cum se simte, dar aproape imediat se lăsa acaparat din nou de torentul conversației și toți trei plonjau în piscina literaturii franceze, erau furați de cascadele religiei comparate, sau de oricare alt subiect bizar. N-ar fi trebuit să se îndoiască de abilitatea lui de a se prezenta în societate. La nivel personal și emoțional, poate că avea dificultăți de comunicare; pe plan intelectual, era evident sigur pe sine. Trebuia să admită că Daniel nu-i ajungea nici la genunchi. Dar nu intelectul o atrăsese la Daniel. Fusese vorba despre asprimea și duritatea lui, voința de a reuși cu orice preț și ura violentă față de societate. La David nu exista niciun pic de duritate sau asprime. Nu părea să aibă vreun scop în viață. Nu și-l putea imagina mânat de emoția puternică numită mânie și era convinsă că nu era capabil să lupte. David s-ar fi înecat, pe când Daniel ar fi înotat; ea era făcută din același aluat ca Daniel.

Acum, discuția se aprinsese pe seama pacifismului. Din câte-și dădea seama, David se declara complet în favoarea neagresiunii. Era de așteptat. Era ceea ce Daniel ar fi numit cu dispreț un liberal. Daniel se pronunțase mereu în favoarea manifestării unei atitudini, declarării intereselor proprii, apărării principiilor până la ultima picătură de

sânge. Spusese că la momentul potrivit va ieși pe baricade, iar Becky îl crezuse. Daniel era un om de acțiune.

Scutură din cap, impacientată. Dacă mai aveau de gând să bată apa-n piuă multă vreme, o să-i vină să urle. Oarecum brusc, se debarasă de brațul lui David și se duse la toaletă. După câteva secunde, Christine o ajunse din urmă. Pentru prima oară, erau absolut singure. De la începutul cinei, abia dacă apucaseră să schimbe o duzină de cuvinte.

– Știi cum e, zise Christine, pe ton de scuză, când începi să argumentezi… e aproape imposibil să te retragi fără să-ți fi impus punctul de vedere.

Scorpie condescendentă, își spuse Becky.

– Am fost fericită când te-am văzut venind încoace, continuă Christine. Asta mi-a oferit exact scuza pe care o căutam.

Becky îi privi imaginea în oglindă.

– Și când te întorci la Newcastle? întrebă ea. Nu că i-ar fi păsat. Nici n-o interesa. Dar găsise ceva de spus. N-avea deșteptăciunea lui David. N-ar fi putut-o antrena în cine știe ce argumente pe teme politice, literare, sau filozofice.

Christine clătină din cap.

– Nu mă duc la Newcastle. Am plecat de acolo la sfârșitul semestrului trecut. Mi-am găsit alt post. Încep de săptămâna viitoare. La o școală particulară de fete din Berkshire. Colțurile buzelor i se răsfrânseră în jos, disprețuitor. David al tău tocmai îmi împuia capul cu defectele învățământului privat… După el, ar trebui să sprijinim sistemul de stat.

– Zău? reacționă Becky, oarecum surprinsă. Era un punct de vedere pe care l-ar fi asociat mai degrabă cu Daniel. Desigur, lui David îi era ușor să vorbească astfel: el se bucurase în mod clar de toate binefacerile unei școli private, indiferent de spusele lui că și-ar fi procurat cravatele de la Harrods. Cu siguranță, nu fusese trimis la școala publică locală, împreună cu fiii docherilor, ca Daniel. Ridică din umeri. Nu știam că-l preocupă problema, spuse ea.

– Aproape că l-a adus pe sărmanul Simon în pragul apoplexiei! Simon poate fi considerat nițel reacționar… Prin comparație, David are idei mult mai de stânga. De mult n-am mai asistat la o asemenea confruntare. Eram cumva la mijloc, întărâtându-i. Își deschise poșeta și începu să scormonească înăuntru. Cinstit, continuă ea, nu mi-a venit să cred când te-am zărit ieri. Știam că hoinărești prin lume, fiindcă Graham mi-a arătat cărțile poștale, dar nici nu visam că o să ne întâlnim tocmai la Pisa!

– A fost un accident, explică Becky. Altfel am fi fost deja departe.

– Da, mi-a spus David mai devreme.

Urmă o pauză. Becky deschise robinetul și lăsă chiuveta să se umple cu apă rece. Christine găsi în sfârșit rujul.

– E drăguț, nu-i așa? spuse ea.

– David? Da, într-adevăr. E foarte drăguț.

Dar nu era Daniel și nici n-avea să devină vreodată. Simțămintele ei nu vor fi niciodată aceleași.

Christine se aplecă înainte, privindu-se în oglindă.

– De câtă vreme îl cunoști?

– Patru luni, o lămuri Becky.

Numai atât. Cu Daniel stătuse aproape doi ani. Imaginea lui Daniel o bântuise toată ziua, din clipa când David revenise în cameră cu punga de alimente și o anunțase că se întâlnise cu o cunoștință. Toată seara, auzise vocea lui Daniel, brațul lui îl simțise în jurul umerilor. N-avea niciun rost să pretindă că nu-l regreta. Că durerea trecuse, se estompase. Îl dorea la fel de mult ca întotdeauna. Probabil că așa vor sta lucrurile toată viața.

– Din ce trăiește? se interesă Christine.

Becky ezită. Opri apa și își afundă mâinile în apă.

– … vinde mașini.

– Mașini?

Christine se întoarse, contrariată. De parcă Becky ar fi spus: vinde fotografii pornografice, sau conduce un bordel.

Becky se încruntă sfidător.

– Da. Te așteptai la altceva?

– Nu-mi dau seama. La o funcție academică, poate. Are un creier mult prea valoros să-l risipească în comerțul cu mașini. Ar trebui să fie profesor, sau cercetător, sau ceva similar.

Poate chiar e, își zise Becky. Se aplecă și își cufundă figura în apă. Era o senzație de împrospătare, după căldura și fumul din restaurant. Se ridică și bâjbâi după un prosop.

– De când sunteți aici? întrebă la rândul ei.

– De câteva zile, dacă te referi la Italia. Pe continent suntem de o lună. Am început călătoria din Germania și am trecut prin Elveția. Făcu o scurtă pauză și continuă, privind-o pe Becky în oglindă. La München, ne-am întâlnit cu Daniel. Cânta într-un club, așa că am băut câteva păhărele împreună. Ne-am amintit vremurile de altădată.

Becky îngheță. De asta se temuse. Știuse că trebuia să se întâmple. Toată seara se pregătise pentru momentul acesta.

– Da? întrebă ea, aparent dezinteresată. Luă un prosop de hârtie și își ascunse figura în el. Cum o mai duce?

– Nu prea bine, din cât mi-am putut da seama. Vorbea despre o posibilă întoarcere la Newcastle, dacă lucrurile n-aveau să se schimbe în săptămâna care urma. S-ar părea că debutul lui scenic n-a fost încununat de o recunoaștere internațională, cum se aștepta. Dacă-ți vine să crezi, nimeni nu l-a observat… Christine înșurubă capacul rujului și-i dădu drumul în poșetă. A avut tupeul să mă întrebe ce mai faci și dacă n-am mai trecut pe la apartament să te văd. Consideră că femeile n-au altceva de făcut decât să se foiască pe loc așteptând ca el să aibă chef. Credea că ești încă acolo, rozându-ți unghiile, purtând centura de castitate și înălțând rugi de trei ori pe zi în fața fotografiei lui. Becky nu-și ridicase prosopul de pe față.

– Și ce i-ai spus?

– Adevărul. Cristine își ridică fruntea cu dispreț. I-am zis că e un cârpaci de doi bani, egoist și încrezut și că ne-am bucurat toți că ai

scăpat de el. Dacă aș fi știut ce am aflat acum – că ai găsit pe cineva de o mie de ori mai valoros ca el – mi-ar fi făcut deosebită plăcere să-l pun la curent!

Urmă o perioadă de tăcere. Christine își închise poșeta, iar Becky aruncă pe jos prosopul de hârtie.

– Și cum a reacționat, se interesă ea, când a aflat că părăsisem apartamentul?

– Ah, a devenit melancolic și siropos, vărsând lacrimi de crocodil în paharul de whisky, povestindu-ne cât de nefericit și derutat era și că nimeni nu-l înțelegea și nu ținea la el… teribil de înduioșător. Simon și cu mine i-am plâns de milă. Zicea că acum, după ce și tu l-ai părăsit, nu mai exista nimeni pe lume căruia să-i pese dacă el trăia sau murea.

Becky ridică fruntea.

– A spus Daniel asta?

– Da, dar nu te lăsa păcălită. Cristine își răsfrânse buza superioară a dispreț. Era cam beat. Sunt convinsă că vreo domnișorică germană l-a lecuit.

Posibil, își spuse Becky. Chiar probabil. Dar niciodată nu se mai întâmplase să dea de înțeles că ea însemnase ceva pentru el, indiferent dacă era beat sau treaz.

– Mă tem, continuă Christine, că egoul lui supradimensionat a cam avut de suferit de când s-a aventurat în lumea largă.

Cu mână nesigură, Becky adună rămășițele de hârtie și le aruncă în coșul de gunoi.

– Deci, crezi că s-ar putea să se întoarcă acasă?

– Va fi împins s-o facă de lipsa de adulare…

Becky o privi, iritată. Daniel nu-i plăcuse niciodată Christinei. Nu fusese capabilă să-i aprecieze calitățile. Avusese prejudecăți împotriva lui din prima clipă. Nu te puteai aștepta ca o femeie crescută în lux să fie pe aceeași lungime de undă cu fiul unui docher din Liverpool. N-avea cum să priceapă că, pentru a-și realiza ambițiile, Daniel era obligat să utilizeze fiecare armă din arsenal.

– Am să-ți spun un lucru, continuă ea sobru. Trebuie să mulțumești stelei tale norocoase că ai scăpat la timp. Nu poți să fii la infinit pe post de preș.

Se întoarseră tăcute în restaurant. David și Simon porniseră iar la luptă în tărâmul ideilor. Comandaseră încă o sticlă de Chianti și băuseră deja un sfert. Becky se întoarse spre Christine.

– Spune-i lui David că am ieșit să iau o gură de aer. O să mă întorc. Nu-i cazul să se alarmeze.

Ieși înainte ca David să ridice capul și s-o vadă și înainte ca blonda să reacționeze punându-i vreo întrebare stânjenitoare. Dacă și-ar fi închipuit că-i era rău, David ar fi insistat s-o însoțească. Solicitudinea lui blândă era ultimul lucru pe care și-l dorea acum.

Se întoarse în centru. Hotelul se afla la numai cinci minute de restaurant. Cu puțin noroc, va face drumul dus-întors înainte ca el să-i observe lipsa, prins în conversație. Depindea de cât de repede va obține legătura telefonică.

Se uită la ceasul de mână. Mai erau douăzeci de minute până la miezul nopții. Oare în Anglia era aceeași oră, sau exista o diferență? Nu contează, își spuse ea. Graham și Eric se culcau întotdeauna foarte târziu.

Recepționerul din tura de noapte era neras și neglijent îmbrăcat. Își sprijinise pe perete picioarele acoperite numai de ciorapi. Șosetele în dungi roșii și galbene lăsau la iveală ambele degete mari. Avea o țigară în colțul gurii și o sticlă de vin alături, pe dușumea. Asculta la tranzistor un spectacol de operă.

– Si, signorina? spuse el, fără să se întoarcă și fără să scoată țigara din gură. Cu ce vă pot fi de folos?

– Doresc să dau un telefon în Anglia. Se poate?

– Anglia? Ridică din umerii masivi. O să vă coste o grămadă de bani.

– Ei bine, treceți totul pe nota de plată. Locuiesc în hotel. Pașapoartele noastre sunt în sertarul tejghelei. Sunteți în siguranță, n-o să putem pleca fără să achităm.

– OK, acceptă el. Nu mă interesează pe ce dați banii.

– Iată numărul. Mâzgăli cifrele pe un pachet de țigări gol. Poți să-mi faci legătura imediat? Mă cam grăbesc.

Îi înmână pachetul de țigări, iar el se întinse letargic să-l ia.

– Așteptați. Anunț eu când e gata.

Cabina telefonică se afla în zona întunecată de sub scară, lângă liftul antic. Becul se spărsese, dar nu fusese înlocuit. Becky rămase în semiîntuneric, strângând receptorul în pumn. Exista un telefon și în restaurant, dar nu avea bani și ar fi fost obligată să-i ceară lui David. I-ar fi dat tot ce avea fără murmur, era foarte conștientă, dar nu voia să afle disprețuitoarea Christine că era pe cale să se facă de râs, sunând la Newcastle.

Se auzi glasul recepționerului.

– Alo, da, am auzit. În regulă! Puteți vorbi acum!

– Alo? își lipi ea receptorul de ureche. Alo, este 6243? Graham și Eric sunt acasă?

Urmă o pauză. O clipă, avu impresia că pierduse legătura, dar apoi răsună un glas cunoscut:

– Becky? iar ea fu cât pe ce să scape receptorul.

– Daniel? întrebă ea, nesigură.

– Bineînțeles. Cine credeai că o să fie? M-ai și uitat?

– Nu, șopti ea, nu! Dar nu credeam că te voi găsi acolo…

– Probabil că nici n-ai mai fi sunat, dacă știai? Părea supărat și rănit. Folosea un ton acuzator. Ea simți că roșește. Unde dracu ai plecat? Mi-am făcut griji pe seama ta! Ilustrate trimise din toate colțurile lumii! Puteai foarte bine să-ți găsești sfârșitul într-un șanț, cu gâtul tăiat, proasto! Cred că nici nu ți-a trecut prin minte, nu-i așa? Ți s-a părut grozav să bați drumurile cu cine știe cine, făcând Dumnezeu știe ce? Cum crezi că m-am simțit când m-am întors și am auzit că ai dispărut în miez de noapte, fără o vorbă? Nici la asta nu te-ai gândit, nu-i așa? Își trase sufletul o clipă și reluă înainte ca ea să apuce să strecoare un cuvințel. Ce ai purtat tot timpul ăsta, spune-mi? Să te-aud!

– Ce am purtat? întrebă ea, uimită.

– Da, cu ce te-ai îmbrăcat? Ce ai pe tine? În dulapul din bucătărie este un sac de călătorie plin cu țoale. Știi cum au ajuns acolo? Am să-ți spun! Un șofer de camion a sunat într-o zi și a spus că l-ai uitat în cabina lui. Sunt aici de aproape trei luni! Nu știu ce-i în capul tău, dar…

– Credeam că n-o să te mai întorci! exclamă ea, cu disperare-n glas.

– Să nu mă întorc? Sigur că m-aș fi întors! Ți-am spus-o înainte de a pleca, nu-i așa? Ți-am și scris în biletul pe care ți l-am lăsat! Nu ziceam că fie mă voi întoarce, fie te voi chema?

Becky tăcea.

– Nu-i așa? insistă el.

– Ba da, dar…

– Dar ce?

– A fost urât din partea ta, izbucni ea. Să pleci așa, pe furiș, cât eram la muncă!

– N-a fost urât deloc. Era singura soluție. Făceai atât scandal de fiecare dată când încercam să-ți spun că s-ar putea să nu fie posibil să te iau cu mine. Nu mai suportam încă o scenă. Sau lacrimi, pentru numele Domnului! Pur și simplu, nu voiam să te văd plângând. Mi-am zis că-i mai bine așa. Știam că o să ne revedem curând. Dar e clar că n-ai avut încredere în mine.

– Dar puteam să vin cu tine. Nu ți-aș fi provocat niciun neajuns.

– Și cum crezi că am fi trăit? N-am câștigat suficient nici pentru mine. Cum ți-ai fi câștigat pâinea?

– Habar n-am, dar găseam ceva de făcut. Nu ți-aș fi fost povară. Întotdeauna m-am descurcat singură, știi foarte bine. Întotdeauna…

– Ah, Becky, las-o baltă! exclamă el, exasperat. Nu ne-am văzut de mai mult de patru luni! Hai să nu ne mai pierdem vremea certându-ne! De unde suni?

– Din Pisa, răspunse ea, fără tragere de inimă.

– Pisa? Ce naiba faci în blestemata aia de Pisa?

– Păi… m-am întâlnit cu Christine Carey și cu fratele ei, ezită ea.

– Ei bine, acum două săptămâni nu erai cu ei. Când i-am văzut în München, spuneau că nu știu despre tine decât că bântui coasta ca o muscă zăpăcită, între Tanger și Port Said. Îți imaginezi ce plăcere mi-a făcut.

– Da.

– M-am bucurat enorm, continuă el, sarcastic. M-am simțit minunat. Mai ales la gândul că te masează o droaie de arabi blestemați.

– Da, repetă ea.

– Prea bine, atunci varsă sacul! Cu cine ți-ai pierdut vremea?

Becky își răsuci șnurul telefonului în jurul degetului.

– E o poveste lungă. Mi-ar fi greu să-ți explic la telefon…

– Dă-o-n colo! se impacientă el. O să-mi povestești tot când o să te întorci acasă.

– Acasă?

– Da. Doar vii acasă, nu-i așa? Era rândul lui să sune ezitant.

– Vrei cu adevărat să mă întorc?

– Pe coarnele lui Belzebut, sigur că vreau! Te-aș mai chema dacă n-aș vrea?

– Nu… cred că nu.

– Ei bine, te-ai lămurit. Atunci, așa rămâne. Acum, ascultă-mă: te urci în primul vapor, avion, sau orice alt mijloc de transport și vii direct aici. Imediat. Ai priceput?

– Da.

– Ești sigură?

– Da.

– Ai bani?

– Pot să fac rost.

– Destui ca să ajungi acasă?

– O să mă descurc.

– Și fără autostop, își aminti el. Nu suport gândul. Cine știe ce nebuni te pot lua.

– Bine, acceptă Becky.

– OK, atunci așa rămâne. Te aștept pe la sfârșitul săptămânii. Să nu întârzii. Mă suni îndată ce ajungi în Anglia. Bine?

– Prea bine, o să te sun.

Capitolul 6

Becky stătea în pat, înregistrând trecerea vremii, apusul de lună, răsăritul soarelui; auzise ceasurile din oră-n oră, de la trei până la șase dimineața. Păsărelele începuseră să ciripească. Era a doua noapte nedormită, dar David nu mai era treaz, să-i ușureze veghea. De astă dată nu i-ar fi putut fi de niciun ajutor, deoarece chiar el constituia parțial problema.

Dormea alături. Privi spre părul lui blond, dar în mintea ei stăruia imaginea șuvițelor încâlcite ale lui Daniel. Se trezise o dată, deschisese ochii, constatase că era trează și-i întinsese o mână.

– Ce s-a întâmplat, iubito? Nu poți dormi?

Era prima oară când utiliza un asemenea apelativ tandru la adresa ei. De fapt, i se întâmpla pentru prima oară în viață să i se spună așa. Faptul o făcu să se simtă și mai rău. Vinovăția păru s-o sufoce. Și totuși, era o senzație neîntemeiată, căci amândoi căzuseră de acord încă de la început că nu vor fi legați de vreo obligație. Nu fusese mereu conștientă că el s-ar putea plictisi brusc, abandonând-o cu aceeași lejeritate cu care o luase sub aripa sa? Atunci, de unde jena asta? Nu era neajutorat; se dovedise capabil să-și poarte de grijă. Unui bărbat îi era mult mai ușor să se descurce singur, decât unei femei și nu-l lăsa fără o lețcaie. Nu-l părăsea fiindcă se terminaseră banii. Îi gospodărise judicios fondurile. Ar fi putut obține de la el orice, s-ar fi putut întoarce la Daniel gătită ca

o prințesă, încărcată cu daruri, dar nu profitase niciodată de generozitatea lui.

David se ridicase într-un cot și o privise.

– Te simți rău din nou?

– Nu, răspunsese ea. Culcă-te la loc.

Iar el o ascultase imediat, ca un copil, sprijinindu-și capul pe umărul ei și ținând-o de mână. Știa că va dormi neîntors până a doua zi, la zece, la unsprezece, sau chiar până la amiază, dacă nu-l deranja. Abia pe la unu și jumătate se despărțiseră de cei doi Carey. David și Simon terminaseră ultima sticlă de Chianti fără ajutorul fetelor și niciunul dintre ei nu era într-o stare prea bună. Își aminti prima noapte pe care o petrecuseră împreună. Atunci, ea fusese cea care exagerase cu băutura, care fusese dezbrăcată și culcată. Acum, venise rândul lui David.

La ora șapte, simți că nu mai poate sta în pat. Se ridică încet. David se întoarse pe partea cealaltă, fără să se trezească. Becky păși în vârfurile piciarelor prin cameră. Știa cum va proceda. La început, se gândise să-l roage pe David s-o ducă înapoi în Anglia. El ar fi acceptat, n-avea nicio îndoială. Ar fi dus-o până la ușa apartamentului din Newcastle, dacă i-ar fi spus că acolo vrea să ajungă, dar nu avea tupeul necesar. Îi lipsea până și curajul de a-i mărturisi că pleca. Visul se terminase, se întorcea la realitate. Încotro urma să se îndrepte David era altă chestiune, la care nu voia să se gândească deocamdată.

La un moment dat, în cursul nopții, îi luase portofelul cu intenția de a "împrumuta" banii necesari drumului, poate și ceva în plus pentru o sticlă de tărie, fiindcă asta i-ar fi plăcut lui Daniel și i-ar fi demonstrat că se gândise la el. Dar nu fusese în stare. Destul de rău că dăduse telefon fără să-l anunțe.

Își luă ciorapii și pantofii, își atârnă geanta pe umăr, adună impermeabilul din cuier, blugii și puloverul de pe spătarul scaunului. Blugii și puloverul pe care el i le cumpărase cu mult timp în urmă, din Salisbury, când vizitaseră Stonehenge. De atunci, îi mai cumpărase și

alte haine, dar acelea erau împachetate în valiză, iar ea nu le dorea. Ieși tiptil din cameră și se prelinse ca o umbră de-a lungul coridorului. Nu exista baie, doar un closet strâmt, pe palierul de dedesubt. Se încuie înăuntru și se îmbrăcă în grabă. După atâta vreme, continua să folosească pe post de cămașă de noapte aceeași bluză a lui David. N-o putea lăsa acolo, dar nici nu voia s-o ducă înapoi în cameră. O înghesui în geantă, ieși din toaletă și coborî scările cu pantofii în mână. La recepție nu era nimeni. Luă o foaie de hârtie și mâzgăli un bilețel, fără să se gândească prea mult.

"Dragă David, își mulțumesc pentru tot. N-am să te uit niciodată și nici ce ai făcut pentru mine. A fost perioada cea mai frumoasă din viața mea. Ca un basm. Dar orice basm cu zâne trebuie să aibă un final, nu-i așa? Nu poți fugi mereu. Aș vrea să fie posibil, dar lucrurile nu stau așa. Iartă-mă că am plecat pe nepusă masă. Ai grijă de tine. Nu mai lua necunoscute la autostop. Nu știi ce poate să iasă! Cu toată dragostea Becky.

PS: Dacă vreodată vei fi la ananghie, caută-i pe Seth și pe Lisa. Spune-le că vii din partea mea. Vor înțelege."

Habar n-avea ce o îndemnase să adauge acel post-scriptum. Știa numai că imediat se simți ceva mai bine. Probabil, în subconștient, contrabalansa dezertarea. Cumva, reducea povara datoriei și o scăpa de responsabilitate. Puse biletul într-un plic, pe care scrise numele lui David și-l lăsă la vedere lângă cutiile de corespondență. Sertarul cu pașapoarte era încuiat, dar broasca era veche și cedă repede. Își găsi iute documentul, îl vârî în buzunarul impermeabilului, apoi închise la loc sertarul. Nu-i trebuiră mai mult de zece minute să ajungă la hotelul celor doi Carey. La telefon, glasul Christinei suna somnoros, gros, distorsionat. Încă nu se făcuse șapte și jumătate, așa că nu dormise mai mult de șase ceasuri.

– Christine? Eu sunt, Becky. Îmi pare rău că te-am trezit. Simon a plecat?

– Habar n-am. Cât este ceasul? Zicea că vrea să plece la opt și jumătate. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să mă întorc în Anglia și voiam să știu dacă mă poate lua cu el.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Mai bine urcă. Am să verific dacă mai este aici.

O așteptă în capul scării, îmbrăcată în pijama și halat.

– N-a plecat încă. Spune că te va lua cu plăcere, cu condiția să fii gata.

– Sunt, o asigură Becky.

Christine o privi ciudat. O conduse pe coridor spre propria cameră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Doar nu te-ai certat cu David?

Becky scutură din cap. Era greu de conceput că cineva s-ar fi putut certa cu David. Era mult prea amabil pentru una ca asta.

– Atunci? Ce-i cu pripa asta matinală de a ajunge în Anglia?

– Mă întorc la Daniel, spuse Becky ridicând sfidător bărbia.

Cristine rămase cu gura căscată.

– Nu-i adevărat!

– Sunt cât se poate de hotărâtă.

– Dar Becky, pentru numele lui Dumnezeu! Ți-ai pierdut mințile?

– Îl iubesc, declară Becky. Se foi agitată. Îl iubesc, n-am ce să fac. Face parte din mine. Știu că-i un nemernic, știu că nu-i bun de nimic, dar mă dorește, are nevoie de mine și…

– Are nevoie de tine? Mă faci să râd! Își luă o țigară și chibriturile de pe noptieră. Daniel n-are nevoie de tine, n-are nevoie de nimeni! Așa a fost și așa va fi întotdeauna!

– Aici te înșeli, replică Becky. Nu-l înțelegi ca mine. Nu-i nici pe departe atât de dur cât lasă să se creadă. Toată atitudinea lui este un rol, un mecanism de protecție… Are nevoie de mine la fel cum eu am nevoie de el. Este foarte vulnerabil, de fapt.

Christine ridică dintr-o sprânceană, sceptică.

– Ei bine, așa o fi, acceptă ea. Dar cum rămâne cu David? El nu-i vulnerabil? N-are nevoie de tine?

– Nu știu ce-i trebuie lui David, răspunse ea, plat. Nu mi-a destăinuit niciodată.

– Adică, niciodată nu ți-ai dat osteneala să afli?

Becky o privi cu iritare. Nu voia să accepte o critică din partea cuiva care nu cunoștea situația. Și așa, conștiința ei era destul de încărcată.

– Nu-mi place să mă amestec în problemele altora. Aștept să mi se spună.

Christine clătină din cap.

– Prea simplu, spuse ea. Nu poți scăpa atât de ușor. Există oameni prea timizi să facă aemenea dezvăluiri. Ce se întâmplă în cazul ăsta?

– De unde să știu? explodă Becky. Ce-aș putea face? Să-l așez pe canapea și să apelez la psihanaliză? Dacă e prea aiurit să-mi spună ce-l frământă, asta-i problema lui, nu a mea!

Christine o privi fix o vreme, apoi ridică din umeri și se întoarse încet.

– Ei bine, dacă asta vrei….

– Uite ce-i, o întrerupse Beky, să punem lucrurile la punct! Nu ne datorăm nimic unul celuilalt. Nimic! David putea oricând să vină și să-mi spună: "Asta a fost, dragă! Mâine trebuie să fiu în Timbuktu. Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să plec."

– Așa, din senin?

– Chiar așa, dacă asta ar fi fost situația. Și de ce nu? Suntem liberi să facem ce vrem, nu?

– Ești un spirit liber? întrebă Christine. Nu s-ar zice.

– Ascultă ce am să-ți spun! S-ar putea să nu-ți vină să crezi, totuși e purul adevăr… Eu și David suntem practic străini. Trăim împreună de patru luni și nu știu despre el mai mult decât am aflat în prima zi. Aseară, când m-ai întrebat din ce trăiește și ți-am răspuns că vinde mașini, era o minciună. Habar n-am cu ce se ocupă. N-am nicio idee.

Ar putea fi orice, de la duce până la îngrijitor. Poate este fugar. O fi evadat din închisoare. E posibil să aibă soție și copii. Poate că și-a ciopârțit cu toporul o bunică și a îngropat-o în spatele casei.

– Dar el ce-a aflat despre tine?

– Practic, tot ce era de știut, spuse Becky. Sunt mai vorbăreață ca el.

– Ce părere are despre faptul că-l părăsești pentru Daniel?

Becky ezită. Se înroși ușor.

– Nu… nu i-am spus.

– De ce? Ți-e rușine? Becky păstră tăcerea. Christine continuă: dar ce i-ai spus?

– Nimic.

– Ah, ai declarat că pleci, iar el nu te-a întrebat nimic? N-a vrut să afle încotro, sau…

– I-am lăsat un bilețel.

– Ce? Ochii albaștri se lărgiră acuzator. Adică, nici măcar n-ai avut decența să-l anunți? Ai evitat până și să-i spui la revedere? Ți-ai adunat doar lucrurile și ai șters-o?

– Dormea, se apără Becky. N-am vrut să-l trezesc. Nici noaptea trecută n-a dormit, din cauza mea…

– Nu-i o scuză valabilă, știi foarte bine! Este cea mai urâtă festă! Exact ce ți-a făcut Daniel!

– Daniel a apelat la soluție doar fiindcă nu suportă scenele, sări Becky. A fost vina mea, nu a lui. Îmi spusese că o să plece, dar nu voia să mă vadă plângând. Îl enervează…

– Înduioșător! Din cauza asta te porți la fel cu David? Oameni ca tine și ca Daniel se mândresc cu obiceiul de a-i scuipa în față pe cei suficient de naivi ca să vă iubească?

– David nu mă iubește!

– Ei bine, probabil că simulează grozav de bine!

Christine se îndreptă supărată spre măsuța de toaletă. Scoase peria și începu să-și pieptene părul. Pentru ea era cât se poate de clar că David era profund îndrăgostit. Nu avea decât să se gândească la

comportamentul lui de aseară, din restaurant. Probabil că o întrebase pe Becky cum se simțea de mai mult de zece ori. Toată vremea își ținuse protector brațul în jurul umerilor ei, chiar cu prețul de a fi nevoit să mănânce cu o singură mână și cu greu îl opriseră să n-o urmeze, când ea ieșise să ia aer.

Dacă acesta fusese motivul real?

N-ar fi surprins-o deloc să afle că idioata fugise la primul telefon și luase contact cu Daniel. Iar David rămăsese ca pe ghimpi, îngrijorat…

– Nu pricep cum ar fi posibil să te îndrăgostești de cineva pe care abia l-ai întâlnit, se încăpățână Becky. Vreau să spun, pentru numele Domnului, nici nu mă cunoaște!

– Chestia asta începe să-mi fie foarte clară. Aruncă peria cât colo. Îmi doresc să nu fi adus vorba despre Daniel! Trăiam cu impresia că ți-a trecut. Nici n-am visat că poți fi atât de proastă. Când v-am văzut împreună, pe tine și pe David, am fost atât de sigură… Își scutură capul, de parcă nici acum nu pricepea dimensiunile stupizeniei lui Becky. David face cât o sută de mii de Danieli – și are nevoie de tine cu adevărat. E vizibil pentru oricine. Te mistifici singură dacă ți-ai spus că-l poți părăsi fără să-i provoci suferință.

Becky duse automat mâna la gură și rupse cu dinții o bucățică de pieliță.

– N-ai niciun drept să-mi faci morală, murmură ea. Nu cunoști circumstanțele, n-ai habar ce fel de viață am dus cu David. Te înșeli.

– Zău? Și care-i realitatea?

Fu scutită de sarcina de a găsi un răspuns mulțumitor: se auzi o bătaie în ușă și Simon își făcu apariția.

– Becky, sunt gata de plecare. Mergem?

Becky ezita. Privi spre Christine și spuse:

– Trebuie să plec. Sunt obligată!

Ochii albaștri o urmăriră fără să clipească și fără pic de simpatie.

– Te înșeli în privința lui David, reluă ea cu disperare. N-are nevoie de mine. Are propria lui lume interioară, arătă ea spre cap. Se ascunde

într-un turn de fildeș. Uneori, nu poți ajunge deloc până la el. Am încercat și știu!

Christine ridică indiferentă din umeri.

– O fi cum spui.

– Uite, dacă nu mă crezi… Se opri și-și mușcă buza. Du-te să-l cauți! Și convinge-te singură!

Era mai mult o rugăminte, decât o provocare. Din prag, cu valiza în mână, Simon le privea uimit. O clipă, Becky crezu că cealaltă o să refuze. N-ar fi putut-o condamna. Christine era o persoană mândră și n-ar fi avut niciun motiv întemeiat să-i rezolve afacerile. Fiindcă la asta se reducea totul: Becky o ruga să-și asume o sarcină de care ea tocmai fugise. Orice scuze ar fi găsit, purtarea ei era de neiertat. Fugea de David, așa cum fugise din calea tuturor problemelor cu care se confruntase vreodată.

– Du-te și explică-i. Povestește-i! Spune-i că n-am intenționat să-i provoc suferință… Te rog, fă-o pentru mine!

Christine aprobă din cap.

– Prea bine, zise ea. Am să vorbesc cu el. O să mă asigur că suportă situația. Ba chiar, dacă va fi nevoie, îi voi scoate gâtul din laț. Dar să lămurim ceva: o fac de dragul lui, nu pentru tine. Nu vreau să-ți ușurezi conștiința pe seama mea. N-ai cum să scapi așa ușor și s-ar putea să constați asta cât de curând.

***

Clopoțelul sună,

Pisica-i în fântână.

Cine-a vârât-o-n puț?

Al naibii să fie dacă știa. Desigur, cineva care nu iubea mâțele… Cunoștea oare pe cineva care să urască pisicile?

Nici lui nu-i prea plăceau, dacă se gândea mai bine. Dar ție oricum nu-ți place nimic, David, nu-i așa?

Nu era deloc corect. Nici măcar nu reprezenta adevărul. Lui nu-i plăceau mâțele, atâta tot.

De fapt, nu-i plăcea o anumită mâță: cotoiul lui Polly Knott. Dacă e să spunem adevărul, n-o prea înghițea nici pe Polly.

Iar atitudinea era reciprocă. Cele două, Polly și pisica ei nu-l aveau la inimă și nu-l iubiseră niciodată Acesta era purul adevăr. Polly Knott era un fluturaș pictat.

Observă semnalizatorul aprins al camionului și manevră să-l depășească.

– Desigur, vorbi Christine, din acest punct de vedere, nici măcar nu-i vina lui Becky… Nu-i caut scuze. Cred că n-are nicio justificare. Dar te-a tratat în același mod în care a fost tratată la rândul ei de societate. Pur și simplu, nu știe altceva. De când s-a născut, a primit lovitură după lovitură. Crede că așa-i normal… Probabil că ești singurul bărbat pe care l-a cunoscut care n-a încercat să profite de ea. Fără prezența ta în aceste ultime luni, nici nu-mi vine să mă gândesc unde ar fi eșuat, ce-ar fi pățit. Dar ea nu pricepe o atitudine amabilă. Pentru ea, n-are niciun sens. Nu cunoaște decât legea junglei. La atât se rezumă întreaga ei filozofie.

Da, într-adevăr. Așa și trebuia să fie. Dar asta nu rezolva problema… cine omorâse pisica? El n-o făcuse, era sigur. Fusese tentat adesea. Nu putea nega. Îi trecuse prin minte s-o sugrume cu prosopul, s-o înece în chiuvetă, să-i dea foc în cămin…

Dar nu trecuse niciodată la fapte, pentru numele Domnului! N-ar fi decăzut într-atât.

– Vezi tu, reluă Christine, cred că n-a știut cum e să fie iubită de cineva. Daniel cu siguranță n-a iubit-o, te asigur. Dacă are nevoie de ea, este numai fiindcă momentan îi convine și-i lipsește un umăr pe care să-și plângă de milă…

Dacă el n-a făcut-o, atunci cine naiba?

– CINE O LUASE RAZNA ȘI ARUNCASE PISICA AIA BLESTEMATĂ ÎN PUȚ?

Undeva, trebuia să existe un răspuns, dar nu și-l amintea. Coborî fereastra și își sprijini brațul pe portieră.

Clopoțelul sună, pisica-i în fântână. Cine-a vârâto-n puț? Micuțul Johny Head…

Oare?

El s-o fi făcut?

Nici vorbă! El n-avea nicio legătură cu blestemata felină. Dă-o naibii de mâță. Aproape că devenise o obsesie. Ce-i păsa lui cine ucisese pisica? Probabil că primise doar ceea ce merita. Ar fi trebuit să se întâmple cu ani în urmă. Ar fi făcut-o chiar el, dacă ar fi avut curaj.

Scutură nerăbdător din cap. Trebuia s-o lase dracului. Să găsească altceva la care să se gândească. Ceva care să merite.

Regele se afla în visterie, adunând pâinea și mierea,

Regina intrase-n salon și-i toca toată averea.

Menajera se dezbrăca-n grădină

Când apăru Omul Negru și…

Se opri brusc. Nu putea fi așa! Trebuia să caute altceva. Soluția nu se afla în rime pentru copii mici. Undeva se ivise o eroare grosolană. Mai bine s-o lase baltă.

Caută altceva!

Băiatul are o trompetă de hârtie

Oile zburdă vesele-n câmpie,

Liliacul stă în foișor,

Ceasu' bate-ncetișor,

Unu, doi, trei, patru…

Nu, nu și nu! Ce naiba se întâmplase cu el? Nu era capabil să-și amintească niciuna!

Dintr-o dată, deveni conștient de culoarea roșie a semaforului. Apăsă pe frână în ultimul moment, iar furgoneta se opri scrâșnind. Christine își reveni cu greu.

– David, ai grijă! exclamă ea.

În regulă. Să ne păstrăm calmul. Panica nu-i necesară. Trebuia să existe măcar o poezioară pe care să și-o amintească… Poate aceea muzicală? Oare cum suna? Ceva cu o vacă. Văcuța și scripca… sau pisica și scripca. Din nou blestemata de pisică îl bântuia! Un motan mare și gras, cuibărindu-i-se în poală… Pisica lui Polly Knott. Bineînțeles. Iar Polly Knott, nu-i așa?

Lasă motanul! Nu-i important. Gândește-te la rimele pentru copii.

Hai-ho, hai-ho, o pisică și o scripcă, văcuța paște pe lună, pe lună… pe lună. Iată! Și când a ajuns, lumina s-a stins și a strigat cât putea: peltea, peltea, peltea!…

Aiureli. Prostii lipsite de noimă!

Trânti un pumn în volan, iar claxonul urlă strident. Ea nu spusese așa ceva! Situația evoluase foarte rău dacă nu-și mai amintea nici versurile copilăriei.

Își șterse fruntea cu o mânecă. Ăsta era drumul spre balamuc. Concentrează-te, pentru numele Domnului!

Stai puțin și gândește-te. Eliberează-ți mintea de orice idee. Să fie vid absolut.

N-avea niciun sens. Nu funcționa. Trebuia să renunțe. Nu poți fugi mereu. Chiar și basmele cu zâne trebuie să se termine, nu-i așa? Ba da. Chestiune de bun-simț. Basmele au un început – deci, au și un sfârșit. A fost o dată ca niciodată… și… au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Și viceversa, ceea ce se termină trebuie să fi avut un început. Și la început a fost Dumnezeu, și toată lumea era fericită. Apoi a apărut Cenușăreasa și Albă ca zăpada; și cei trei ursuleți; Jack și vrejul de fasole; și piticii. Nu, fără pitici! Pentru Dumnezeu, David, ai grijă cum pronunți consoanele. Nu te învață nimic la școala aia? încearcă din nou… PI-TI-CII. Piticii… Albă ca zăpada și cei șapte pitici. Fericilă și Somnorilă și… oare cum îi chema pe ceilalți? Ăla supărat și ăla care strănuta…

– David, spuse Christine, s-a făcut verde.

David, zisese Margaret, atuul s-a schimbat… acum jucăm carouri și toată lumea este vulnerabilă. Pisoii s-au dus la catedrală, la St Paul's… Niciodată nu ești atent, David? Cu un asemenea creier, ar trebui să fie un soi de Dumnezeu, nu-i așa?

Eliberă brusc ambreiajul și mașina se smuci înainte, ca un cangur. Christine fu cât pe ce să cadă. Un maniac din spate apăsă în bătaie de joc pe claxon. David zâmbi trist și-i răspunse la fel.

– David, pentru numele Dmnului! încercă iar Christine.

David, pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeu! Ce se întâmplă cu tine, David? Visezi? Ai zice că ai are toate atuurile-n mână, cu un asemenea creier, nu-i așa? Nu înțeleg ce folos ai că poți vorbi ca un papagal două limbi moarte, dacă nu ești capabil să numeri atuurile ieșite…

E vorba de concentrare, băiete. Trebuie să-ți numeri levatele, pricepi? Să știi mereu ce cărți s-au jucat. N-ai să ajungi nicăieri în viață fără concentrare. Altfel cum crezi că ar fi reușit Maggie să-și pună pe picioare afacerea, ai? N-are niciun rost să fugi de responsabilități. Te însori, înseamnă încă o responsabilitate. Foarte simplu. Vin copiii și toate celelalte. Nu poți aștepta ca femeia să ducă pe umeri două slujbe, nu? O dată ce are o familie de îngrijit, nu mai…

… dar ți-am mai spus Dada: nu-mi doresc o familie. Decizia îmi aparține. N-are nicio legătură cu David.

David nu face decât ceea ce i se spune. Eu sunt cea care câștigă, deci eu hotărăsc. Așa e corect și normal, fiindcă, așa cum spune Charlie: nu-i casa ta Davy puiule, nu-i așa? E a lui Maggie. Ea plătește chiria. Și dacă ea vrea ca eu să stau aici, n-ai cum să te opui, nu-i așa?

Ai perfectă dreptate.

Cel mai important lucru este un serviciu permanent, băiete. O slujbă permanentă, muncă susținută și concentrare… Mâzgăleala este perfectă ca hobby. Fiecare cu ale lui. Mie mi-a plăcut să lucrez în aer liber, să joc golf, și așa mai departe. Tu ești altfel, pricepi? Ești dotat aici, sus. La mine n-a fost cazul. Nu mi-e rușine să admit. Eu sunt bun la

muncă fizică. Tu ești – cum se spune? – cerebral. Maggie de exemplu: e la fel. Mereu a fost o fată descurcăreață… Dar cu toate astea, e femeie. Și cu toată mâzgăleala asta… ei bine, vreau să spun că e un hobby excelent, dar ce se va întâmpla când vor apărea copiii? Asta aș vrea să știu. Oi fi eu de modă veche și închistat, dar după mine e treaba bărbatului să aducă bani în casă. Așa a fost și așa o să rămână întotdeauna.

David zâmbi satrâmb. Sărmanul Dada. Bătrânul Moș Teacă. Atât de binevoitor, dar și complet dezorientat. Nu pricepi nimic. Ai înțeles greșit… lui Maggie îi place să fie cea care aduce pâinea. Îi place să întrețină un soț neajutorat. Un artist. Care dă bine în decor, care-și pune amprenta asupra locului. Cineva de la care nu te poți aștepta să-și întineze mâinile muncind. Nu pentru așa ceva și-a cumpărat un soț…

Dar de ce îl achiziționase? Ce anume o împinsese? Toată lumea o sfătuise să n-o facă, toți prietenii și cunoștințele. Își adunaseră forțele și-i transmiseseră avertismente solemne. Flăcările iadului, dragă, revino-ți! Nu-ți poți pune pirostriile cu un tânăr neexperimentat, cu opt ani mai mic, ai să te faci de râs…

Deci, care a fost motivul Maggie, de ce? Ce a determinat-o să insiste? Oare fiindcă știa că el nu va avea puterea să zică nu? Sau poate o atrăsese rolul de mărinimoasă? O fi atras-o ideea de a-l ști permanent dependent de ea? Legat cu un soi de cordon ombilical… Își luase toate măsurile de prevedere ca lucrurile să rămână așa. Probabil că și-ar fi pierdut repede interesul dacă el ar fi încercat să răstoarne situația și să ia frâiele. Niciodată nu te-a interesat competiția, dragă Maggie, nu-i așa? Voiai supunere deplină… și de ce să nu recunoaștem, îți satisfăceam snobismul. Îți mai amintești toate acele întâlniri literare? Toate petrecerile, cinele festive și reuniunile pseudointelectuale la care mă duceai, în ciuda protestelor mele îmbufnate? Acesta e soțul meu, obișnuiai să spui. El a scris The Midnight Sun, știți… N-a fost un succes de vânzări, dar criticii au rămas încântați… A primit premiul John

Lloyd Adams pentru cel mai promițător romancier debutant… Acum stă acasă, în vitrină, bine protejat și hrănit, ca o plantă de seră și probabil că n-o să mai scrie nimic până la moarte… Totuși, este al meu. Fiindcă l-am cumpărat. Face parte dintre posesiunile mele, ca mașina și haina de blană. Îmi este fiu, soț, iubit, sclav… Sărmane David, iubitule, nu te descurci singur, nu-i așa? Unde-ai ajunge dacă n-aș fi eu să te supraveghez? Mi-e frică să mă gândesc…

Ce s-ar fi ales de Becky fără supravegherea ta în aceste ultime luni, pur și simplu nu îndrăznesc să mă gândesc. Este practic incapabilă să aibă grijă de ea cum se cuvine…

– Știi desigur, spuse Christine, când Daniel a dat peste ea, Becky era într-o stare destul de proastă. Își ducea traiul într-un pod mizer, cu niște drogați. Probabil că nu mai mâncase ca lumea de câteva săptămâni. Daniel a adus-o în apartament, într-un fel a adoptat-o. Să nu-ți închipui că a fost un gest altruist: pe Daniel nu-l interesează decât propria persoană. Becky constituia o pradă ușoară, atâta tot. Era comod pentru el. Îi plătea o jumătate din chirie, făcea mai toată treaba din gospodărie, se ocupa de aprovizionare și-l trata ca pe bunul Dumnezeu… Idolatriza și pământul pe care călca el. Era gata de orice pentru nemernicul ăla. Dacă i-ar fi cerut-o, s-ar fi vârât singură într-un sac și s-ar fi aruncat în râu… Totuși, n-am crezut-o capabilă să se întoarcă la el. Nu după tramentul abominabil pe care i l-a aplicat. Sincer, nu pricep cum a fost posibil.

Sincer, David, nu-nțeleg cum ai putut să…

– S-ar părea că unii oameni nu se-nvață minte, nu-i așa? O s-o trateze la fel. Vechea poveste, același individ…

Sincer, David, pur și simplu nu pricep cum ai putut să…

Ce anume, mamă? Cum am putut să ce? Tot ce-am făcut a fost să-l strig pe tata folosind apelativul corect. L-am făcut proprietar de mahala. Asta era, nu? Un proprietar de la mahala…

– Într-o bună zi, când probabil va fi prea târziu, micuța imbecilă va înțelege adevărul, zicea Christine.

Mi-au trebuit douăzeci și trei de ani ca să pricep adevărul. Și deșteptarea a fost dură. Dar am făcut ce trebuia: m-am dus la tribunal și am retras plângerea. Când m-am întors la slujbă, bătrânul a sărit până-n tavan. Ce-ai făcut? a izbucnit el, iar eu i-am spus-o în față. Am retras plângerea împotriva domnului Singh. Am anulat ordinul de evacuare. I-am spus că poate fi liniștit… Cu nevasta lui astmatică, cu cei patru copii bolnavi, înghesuiți într-o singură cameră și o bucătărie infestate de șobolani, cu apa picurând pe pereți și cu closetul în fundul curții… N-ai decât să stai, i-am spus, în șandramaua ta… I-am vorbit cu autoritate, înțelegi. Cu bunăvoința superioară a unicului fiu al proprietarului… Apoi, îți mai amintești, s-a dezlănțuit tot iadul? Părul smuls din cap, palpitațiile și despărțirea?

Pentru numele lui Dumnezeu, David, ai înnebunit? Ți-ai ieșit din minți? Omul ăla nu ne-a plătit niciun sfanț în ultimele șase luni! Avem o afacere de condus, nu suntem o intreprindere caritabilă! E vina mea dacă individul nu se descurcă? E vina mea că are patru copii? Dacă nu-i poate întreține, nu trebuia să-i facă. Asta am zis întotdeauna. Fac un bine, dând un acoperiș deasupra capetelor muncitorilor din Leeds. Dar pe Dumnezeul meu, n-am s-o fac degeaba! Trebuie să fiu recompensat pentru efort. Iar tu, fiule, vei fi nevoit să-ți revizuiești părerile, dacă vrei să ai succes în afaceri. Trebuie să-ți schimbi atitudinea. Nu putem toți să fim socialiști. Sau nenorociți de marxiști. Dau de lucru la cincizeci de oameni. Gândește-te la chestia asta. Ce s-ar alege de ei dacă aș da faliment? Ar ajunge pe străzi! În bătaia vântului, la mila destinului. Am angajați și am chiriași. Cine ar mai adăposti indivizi de teapa domnului Singh, dacă n-aș fi eu? Pe Dumnezeul meu, trebuie să te trezești la realitate! Până acum nu te-a prea interesat. De unde crezi că veneau banii pentru școala ta cu ifose? Crezi că ai mai fi ajuns la Oxford și ai mai fi absolvit dacă nu era această "exploatare capitalistă murdară". Mai gândește-te înainte de a agita spiritele. Fii nițel mai recunoscător că ai un tată capabil să se descurce-n lume!

Tată ceresc, iartă-i căci nu știu ce fac…. Aici este biserica și iată clopotnița; deschide porțile și primește-ți poporul…

Am făcut-o pentru tine, David. Totul a fost de dragul tău. Tatăl tău voia să te bucuri de ceea ce el n-a avut. Și acum l-ai omorât.

Te-ai dus și l-ai omorât… Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău, fiindcă mie nu-mi mai pasă…

I-ai frânt inima, David. Erai singurul nostru fiu, dar te-ai întors împotriva noastră… Nu și-a mai revenit, David. A fost atât de îndurerat. Se uita la tine ca la soare. Poate că nu era capabil s-o exprime, dar te-a iubit enorm. Cu adevărat…

Te-am iubit, Becky… te-am iubit cu adevărat. Poate că n-am reușit să ți-o arăt așa cum ar fi trebuit, dar te-am iubit atât de mult, într-adevăr…

– David! Christine trase de volan în ultima clipă. Furgoneta alunecă pe iarbă și se opri. Ea scoase cheia din contact și se întoarse spre el.

– Nu te simți bine? întrebă ea aspru.

– Ba da… Se încruntă și-și trecu o mână peste ochi. Avea privirea pierdută. Ea avu senzația că, pentru o clipă, n-o recunoscuse. Abia dacă scosese o jumătate de duzină de cuvinte în ultimul ceas, întrerupte de perioade lungi de vreme în care era absorbit de propriile gânduri. Sigur că n-am nimic. De ce? Ce s-a întâmplat?

Christine scutură din cap. Dacă ar fi cunoscut acest răspuns, poate l-ar fi putut ajuta. Își respectase promisiunea și își modificase planurile: se dusese să-l vadă în dimineața aceea și făcuse tot ce-i stătea în putere ca să atenueze lovitura. Îi părea foarte rău că era atât de afectat, dar când venea vorba despre propria viață și sănătate trebuia să renunțe la sentimentalism. Deocamdată, principala ei preocupare era să ajungă întreagă la Milano, iar obiectivul părea dificil de atins.

– Cred că ar fi mai bine să conduc eu, sugeră ea.

El ridică din umeri ușor surprins.

– Sigur, dacă asta vrei.

– Nu-i vorba despre vreo dorință specială, replică ea. E doar chestiune de supraviețuire…

Capitolul 7

– Și cum ziceai că-l cheamă?

– David.

– David!

Glasul lui era plin de dispreț. Becky știa că sperase un nume mai ciudat. Din păcate, era greu să-l iei în râs pe acesta. Era dezamăgitor de obișnuit. Până și copiii docherilor din Liverpool îl primeau uneori la botez.

– Mare scofală! Daniel ridică fruntea sfidător. Bineînțeles că ți-ai găsit tocmai un amărât de galez!

Becky își încreți nasul.

– De ce crezi c-ar fi galez?

– Cu asemenea nume? Ce altceva ar putea fi?

– Aproape orice, după mine. Îl necăji, atingându-i nasul cu degetul. Nu ești evreu, nu-i așa?

Daniel se încruntă amenințător și se feri.

– Ce legătură are? Cine spune că sunt?

– Nimeni… nu fi așa supărăcios! Voiam doar să spun că nu oricine care se numește Daniel este evreu, precum nu orice David este galez… sau tot evreu, dacă stau să mă gândesc. Poate fi orice, nu-i așa? Și oricum, ce mai contează? Doar n-ai nimic împotriva evreilor și galezilor?

– N-am nimic împotriva nimănui!

Nu-i nevoie să mă acuzi de rasism! Nu-mi pasă dacă flăcăul era negru, maroniu sau roșu-alb-albastru, ca drapelul britanic. Mi-e perfect egal.

Coborî de pe canapea și începu să umble agitat prin cameră.

– David și mai cum?

– Habar n-am, răspunse ea, ridicând din umeri.

– Nu știi? O privi neîncrezător. Adică, ți-ai petrecut patru luni cu spălăcitul ăla și nici nu ți-a trecut prin minte să-i afli numele de familie?

– Nu mi s-a părut important. Nu l-am întrebat niciodată, zise ea pe ton de scuză.

– Nu era nevoie să-l întrebi! Puteai să vezi în pașaport. N-avea pașaport? N-avea măcar un carnet de cecuri? Un carnet de șofer?

– Ba da, dar…

– Ce mașină avea?

Becky ezită puțin.

– Un Lotus.

– Lotus? Daniel se opri locului. Pricep. Așa deci, un Lotus?

– Cum adică?

– Un bogătan trândav. Nimic mai frumos decât să colinzi continentul într-o mașină de două mii de lire, agățând câte o păsărică ce-ți atrage atenția… Presupun că vorbea cu prune-n gură și purta cravată în culorile școlii absolvite? Tăticul îi dădea bani de buzunar, nu? A învățat la Eton sau la Oxford și cunoștea pe toți oamenii importanți? Probabil…

– Ah, Daniel, oprește-te! imploră Becky. Ți-am mai spus de o sută de ori, n-a însemnat nimic pentru mine! Absolut nimic! Nu vreau să vorbesc despre David, ci despre noi doi. Coborî din pat în picioarele goale și se apropie de el. Te iubesc! Te iubesc din tot sufletul. Îi cuprinse gâtul cu ambele brațe. Tu mă iubești?

– Pentru numele lui Dumnezeu! De câte ori să-ți repet? Altfel nu te mai chemam înapoi…

– Și cum arăta?

– Cine?

– Individul ăsta, David.

Becky se încruntă. Scoase două felii de pâine din punga de plastic și le puse pe grătar.

– De ce vrei să știi?

– Păi, este normal, nu-i așa? Daniel se cocoță pe marginea mesei de bucătărie, printre firimiturile rămase de la micul dejun matinal al lui Eric și Graham. Purta partea de jos a unei scandaloase pijamale verzi de mătase, pe care Graham o primise de Crăciun de la o mătușă senilă. Cu buclele lui negre și cu obrajii nebărbieriți, arăta ca un personaj al corului "The Desert Song". Luase un cuțit și zgâria blatul de lemn al mesei. Trebuie să-ți cunoști rivalii, nu? explică el.

Becky apăsă pâinea pe grătar.

– Am vreo rivală? vru ea să știe.

– Pe moment, nu, rânji el. Nu, atâta timp cât te porți frumos.

– Ei bine, la fel stau lucrurile și în cazul tău.

– Ah, dar există o mică diferență, nu-i așa? Îndreptă cuțitul spre ea, acuzator. În vreme ce muream de foame într-o nenorocită de mansardă nemțească, tu te distrai cu elitele. Colindai de colo până colo într-o mașină sport. Erai bine hrănită și tratată ca o lady. Înfipse cuțitul în masă și-l lăsă să tremure acolo. Nu poți pretinde că n-am rival!

– Daniel, de ce nu pricepi? De ce nu vrei să mă crezi? Nu-mi pasă nicio fărâmă de el, de mașina lui, sau de cravată. David nu-ți este rival. N-a fost și nici n-ar putea fi vreodată. S-a purtat frumos cu mine, a fost amabil, iar eu i-am arătat gratitudine, dar nu l-am iubit. Nici nu mi-a trecut prin minte să mă îndrăgostesc de el. Ne-am mulțumit să călătorim împreună, dacă tot mergeam pe același drum. Ne-am ținut companie unul altuia. Atâta tot.

Urmă o pauză. Daniel o privea fix.

– Prea bine, atunci. Smulse cuțitul din tăblie. Ce atâta tevatură?

– Nu fac eu tevatură.

– Ba da. Te-am întrebat cum arăta și ai evitat să-mi răspunzi.

Ce s-a întâmplat? Ți-e rușine să-mi spui? Era bătrân? Era un moș pervers? A pretins că-i amintești de fiică-sa?

– Ah, Dumnezeule! Becky se întoarse la pâinea prăjită. Nu fi absurd!

– Ei bine, atunci spune-mi! Povestește-mi despre el… Cât de bătrân era?

– Nu știu.

– Aproximativ. Poți să estimezi. Douăzeci? Treizeci? Patruzeci?

Becky trase nervoasă de grătar.

– Treizeci.

– Pricep, declară Daniel, pe un ton care putea să însemne orice. Era chel? În voce îi răsuna o undă de speranță.

– Nu.

– Gras?

– Nu.

– Scund și păros, cu picioarele strâmbe?

Becky îl privi exasperată.

– Dacă ții atât să știi, era blond și înalt, avea ochii căprui și era destul de lat în spate și…

– Înalt? o întrerupse Daniel. Cât de înalt? Mai înalt decât mine?

– Mult mai înalt.

– Cât de mult?

– De unde să știu? N-aveam ruleta cu mine.

– Dar ai ochi, poți să judeci. Ți-ai fi dat seama dacă avea peste un metru optzeci și cinci.

– Ei bine, da.

– Avea un metru și optzeci și cinci?

– Plus sau minus doi centimetri.

Nu l-am întrebat niciodată.

– S-ar zice că nu l-ai întrebat nimic, nu? Și despre ce discutați, dacă nu-i puneai nicio întrebare?

Cum comunicați? Vrei să spui că stăteați unul lângă celălalt, ca o pereche de manechine?

– Sunt destule lucruri mai bune de făcut decât să bați oamenii la cap cu întrebări stupide despre înălțime, atunci când pentru prima oară în viață ai ocazia să vezi lumea.

– Într-adevăr, aprobă el sugestiv. Sunt convins că există…

Becky strânse din buze și nu răspunse. În asemenea clipe, își dorea să nu-i fi vorbit niciodată despre David. L-ar fi putut minți cu ușurință. Orice poveste ar fi fost bună și, până acum, ar fi ajuns s-o creadă chiar și ea. Nu prea trecea zi fără ca numele lui David să fie pomenit. Părea puțin incorect că Daniel își alesese rolul de parte lezată. Tocmai el, care susținuse întotdeauna ideea de libertate absolută într-o relație sentimentală. Iar ea știa sigur că se culcase cu mai multe femei, după ce se cunoscuseră. Ea fusese cea lăsată acasă cu o carte și un măr, în timp ce el se distra. Până acum, îi fusese mereu fidelă și nu-i venea să creadă că el era cu adevărat rănit de aventura aceea temporară. Nu era omul căruia să-i pese. Uneori se gândea că-l utiliza pe David pentru a-și diminua propria trădare. Cu toate protestele lui, Becky știa sigur că el nu intenționase să se întoarcă. Dacă și-ar fi făcut un nume în muzică, nu s-ar mai fi obosit să afle ce se mai întâmplase cu ea; n-ar fi chemat-o să i se alăture. Dar nu avusese succes, așa că-i simțise lipsa; deocamdată, David era un fel de nuia la îndemână cu care s-o strunească.

– Ia te uită! Ce naiba-i asta? exclamă el brusc.

Becky se întoarse și constată că el îi scotocise prin geanta părăsită de câteva săptămâni pe marginea scaunului și scosese vechea cămașă a lui David. Uitase complet de ea. Își aminti într-o străfulgerare graba vinovată cu care o îndesase acolo, la Pisa, nerăbdătoare să se facă nevăzută.

– O cămașă bărbătească? zise Daniel. O ridică să vadă dacă i se potrivea.

– Nu ți-e bună, spuse Becky. Era mult mai masiv ca tine.

– Atunci, de ce ai mai luat-o cu tine?

– Habar n-am. Probabil că am luat-o din greșeală.

– Ciudată eroare, nu-i așa? O aruncă disprețuitor în chiuvetă. O să fie bună de cârpă de dușumele… Ce mai ai aici? Ceva interesant?

Îl urmări cum răstoarnă geanta pe masă și-i răvășește conținutul, ca un râmător în căutare de trufe. Ce s-o fi întâmplat cu David după fuga ei? se întrebă Becky. Oare își reluase preumblarea fără țintă, de unul singur? Sau și-o fi găsit alt camarad de drum? Putea fi oriunde în lume. Oriunde și cu oricine ar fi fost, orice ar fi făcut, spera că o duce bine. Nu exista niciun motiv să nu fie așa, desigur, dar existau clipe în care se gândea îngrijorată la el.

Daniel își continua cercetarea, cu un aer disprețuitor.

– Asta-i tot? se arătă el dezamăgit. Doar cu atât ai revenit? Nu ți-a dat nimic?

– Ce vrei să spui? De ce ar fi trebuit să-mi dea ceva?

– Ei bine, era plin de bani, nu-i așa? N-ai reușit să storci nimic de la el? Nu ți-a cumpărat nimic? Mici cadouri, vreo brățară cu diamante, perle, ceva?

– Nu, n-a făcut-o, iar eu n-aș fi acceptat nimic. Dacă nu încetezi să-l tot pomenești, am să înnebunesc! Îi smulse geanta și începu să pună la loc lucrurile împrăștiate pe masă. E un capitol încheiat și nu mai vreau să discut despre asta. Nu vreau să-mi mai amintesc. M-am întors la tine și asta e tot ce mă interesează. Te iubesc, nu vreau cadouri de la alți bărbați! Nu pricepi? Cu excepția ta, nu-mi trebuie nimic pe lumea asta!

– De ce naiba mai calci batistele? se răsti Daniel. O privea iritat pe deasupra ziarului. Ce contează dacă nenorocita de batistă are încrețituri?

Becky nu răspunse; se mulțumi să se târască în continuare de-a lungul vechii pături militare întinse pe jos care ținea loc de măsuță de călcat. Daniel o urmări câteva clipe fără să zică nimic, apoi aruncă jurnalul și se zvârli cât era de lung pe sofa, așezându-se comod, cu mâinile sub cap și picioarele rășchirate.

– Știi ceva? începu el. Tocmai mi-a trecut prin minte.

– Ce? întrebă ea, ascultătoare.

– Îți dai seama că n-ai pomenit niciodată cu ce se ocupa spălăcitul ăla? Niciodată în tot timpul ăsta. Se ridică nițel de pe pernă, ca să-i vadă reacția. Nu ți se pare ciudat? Chiar teribil de ciudat?

Becky împături ultima batistă și luă o cămașă.

– Vreau să spun, trebuie să fi aflat cu ce se ocupa.

– Cu ce se ocupa cine?

– Amicul tău cu Lotusul și cravata ciudată… Iubițelul.

Becky trânti fierul de călcat cu asemenea forță, încât micul indicator verde de funcționare pâlpâi și se stinse.

– Nu-i mai spune așa!

– De ce nu? sări Daniel. Doar asta era, nu?

– David nu era așa.

– Ah? Vrei să spui că nu ți-a cerut nimic? Nici măcar o dată în atâtea luni?

– Nu.

Era adevărat. David nu-i ceruse niciodată nimic. Lucrurile fuseseră clare de la început: fără obligații… Ea i se oferise.

Ochii lui Daniel se îngustară.

– Adică nu ți-a dat măcar de înțeles că ar fi indicat să-l răsplătești pentru tot ce făcea?

– Nu era omul care să aștepte răsplată.

– De ce? Care era problema lui? Vrei să zici că avea gusturi perverse?

O clipă, Becky se luptă cu propria conștiință. Să spună da; de ce n-ar face-o? Asta i-ar rezolva problemele și ce conta pentru David? N-avea de unde să afle. Niciodată nu va avea ocazia să-l cunoască pe Daniel.

– Ei bine? se impacientă Daniel. Asta ai vrut să spui, nu?

– Nu, răspunse Becky. Nu asta.

După toate cele, constată că nu era capabilă să-i facă așa ceva. Deja îl tratase suficient de mizerabil și fără să împrăștie zvonuri mincinoase pe seama lui.

Nu voia să-i ofere lui Daniel motiv să jubileze; când era vorba despre slăbiciunile altora, reușea să fie teribil de răutăcios.

Se ridicase în capul oaselor și o privea atent.

– Chiar aștepți să cred că spălăcitul nu și-a încercat niciodată norocul cu tine? Că nu s-a culcat cu tine niciodată? Că n-a…

– Lucrurile n-au stat cum crezi tu, replică Becky.

Rămase cu ochii pe gulerul cămășii verzi, în dungi, care-i aparținea lui Eric. Nu-și dorea să fie atrasă într-o nouă analiză a relației dintre ea și David. Cele patru luni petrecute împreună căpătaseră dimensiuni de basm. Între ei se stabilise un fel de atmosferă inocentă, ireală, pe care știa că n-o va putea reconstrui lângă Daniel.

– Bine, păru el resemnat, dacă nu vrei să discuți cu mine.

– Nu vreau.

– Prea bine, atunci n-o face.

Urmă o tăcere lungă. Becky continuă să calce rufe. Daniel își reluase ziarul.

– Dar nu mi-ai spus din ce trăia, nu-i așa? își aminti el. Poate că nu făcea nimic. Poate că era atât de scârbos de bogat încât nu trebuia să-și mânjească mâinile cu nimic, așa ca noi. Poate că…

– Era profesor, declară Becky.

– Ah? ridică el sprâncenele. Ce fel de profesor? De hedonism?

– De latină, inventă ea la întâmplare.

– Latină?

– De limbi antice.

– Pricep. Daniel dădu din cap ca pentru sine. Părea oarecum satisfăcut. Se retrase din nou în spatele ziarului. Unde? reluă el, după câteva minute.

– Unde ce?

– Unde preda limbile moarte?

– La Oxford, răspunse ea neglijent.

– La ce colegiu?

– De unde să știu? N-a spus niciodată.

– Convenabil, nu?

– Ce vrei să zici? Ce înseamnă asta?

– Exact ce ai auzit. Convenabil. Lăsă ziarul în jos. Ce căuta să cutreiere Europa la mijlocul semestrului? De ce nu era în turnul lui de fildeș, recitând odele lui Horațiu?

Becky rămase pe gânduri.

– Cred că se extenuase, avea nevoie de un concediu.

– Adică a luat-o razna? N-a suportat liniștea și pacea vieții universitare? Dădu la o parte paginile de afaceri, cu un dispreț suveran. Profesor de limbi antice! Unii sunt gata să înghită orice poveste, nu-i așa?

– Ei bine, asta mi-a spus, se apără Becky.

– Te-a dus de nas. Crezi orice năzbâtie… Dădu din cap, dojenitor. Ai mare noroc dacă trăiești încă, fetițo. Ai avut baftă că n-ai sfârșit-o în vreun șanț, cu ciorapii înnodați în jurul gâtului.

Becky se apucă să netezească un crac al nădragilor verzi de pijama. Materialul se zbârci sub ochii ei.

– Pentru numele Domnului! izbucni Daniel. Există un termostat pe fierul ăla. Trebuie să reglezi temperatura. De ce nu-l folosești, proasta naibii?

– Nu m-am gândit.

– Nu, niciodată nu te gândești, nu-i așa? Fugi cu primul psihopat care-ți apare-n cale…

– David nu era psihopat! Nu-i frumos să spui una ca asta!

– Ei bine, orice ar fi fost, mie-mi sună a nebun.

Becky aruncă pijamaua deoparte.

– Lasă sarcasmul. Cineva cu probleme are nevoie de ajutor, nu de batjocură.

– Probleme? se ambală Daniel. Ce fel de probleme?

– Nu știu. Contează ce fel de probleme? Poate că nu se descurca în viață. Unii oameni nu-s în stare. Nu-i vina lor. Nu toți sunt aspri și duri ca tine. Unii sunt mai sensibili. Pot fi ușor răniți.

– Iar unii sunt chiar neadaptați.

– Și ce-i cu asta? Poate că David avea anumite ciudățenii, dar trebuie să te asigur: dacă nu-și făcea apariția atunci, acum n-aș mai fi lângă tine. Probabil că aș hrăni peștii pe fundul oceanului. Atât eram de disperată.

– Asta nu face decât să demonstreze cât de necorespunzătoare ești! replică el.

– Precum și lipsa ta totală de imaginație, spuse ea.

Daniel o privi amenințător.

– Ce înseamnă remarca asta?

– Înseamnă că, deoarece n-ai avut niciodată nevoie de nimeni, n-ai iubit pe nimeni și nu ți-a păsat de nimeni, habar n-ai ce înseamnă disperarea adevărată. Ți se pare că poți lăsa pe cineva cu buza umflată, iar acela o să trăiască normal mai departe, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– La naiba, nu te-am lăsat cu ochii-n soare! Ți-am scris în bilețel că fie mă voi întoarce la Newcastle, fie te voi chema să mi te alături. Foarte clar, nu? Ce vină am, dacă ți-ai ieșit din fire și te-ai repezit în mașina primului venit?

Becky își coborî privirea. Se uita fix la pata lăsată de fier pe pătura militară. Știa că Daniel își construia scuze false. Îl utiliza pe David pe post de țap ispășitor.

– Când ai încercat măcar să iei legătura cu mine? murmură ea. Tot timpul cât ai fost în Germania… Ai încercat vreodată să-mi telefonezi?

– Să-ți telefonez? Cum să încerc una ca asta? Știi cât costă o convorbire internațională?

Becky îi aruncă o privire.

– Mai mult decât un timbru de scrisoare?

– Ah, Cristoase, Becky, revino-ți! Știi bine că nu-mi place să scriu! Ți-am trimis câte o vedere pe săptămână…

– Nu zău?

– Sigur că da! Ce părere ai despre mine?

– Nu știu, răspunse ea, serioasă. Încep să mă întreb.

***

– Becky, la naiba! La naiba! Daniel se ridică enervat din pat. Este ora trei noaptea! De ce dracu nu poți și tu să dormi ca oamenii, pentru numele lui Dumnezeu?

– Mă doare stomacul, răspunse ea. Nu te supăra pe mine. Nu-i vina mea. N-am ce face.

– Ba e vina ta! Auzi, n-ai ce face! Se întoarse nervos și-și potrivi perna. De ce nu te duci să iei ceva, în loc să stai și să te plângi? Într-una din zile, ai să mă scoți din sărite, pe cuvântul meu! O privi prin semiîntunericul din cameră. De ce nu poți să fii și tu ca toată lumea? De ce ți se întâmplă mereu asemenea lucruri? De ce nu iei o blestemată de pilulă, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu vreau să iau pilule.

– De ce? Multă lume ia. Tu de ce nu poți?

– Fiindcă nu vreau. Nu-i corect să-mi ceri să fac ceva împotriva voinței.

– De ce? Ce te sperie? Se aplecă spre ea. Știai că exisă șanse mai multe să mori la naștere decât să crăpi din pricina pilulelor? Știai?

Becky își cuprinse genunchii cu brațele.

– Măcar merită să mori așa, murmură ea.

– Începem iar? întrebă el, privind-o tăios.

– Ce să-ncepem?

– Discuția aia despre căsătorie și copii și căsuța mică unde ne vom stabili… Daniel întinse o mână și apăsă pe întrerupătorul veiozei de deasupra patului. Dacă despre asta-i vorba, poți să-ți iei gândul! Ți-am mai spus, toate astea nu-s pentru mine. Mă enervează. E ca și când ai muri cât ești încă în viață. Dacă asta urmărești, îți pierzi vremea. Îți mulțumesc, dar sunt fericit cu ceea ce am deja.

– Dar cum rămâne cu mine? protestă slab Becky.

– Ce-i cu tine? De ce ți-ai dori să schimbi situația? De când ai devenit tipul de femeie de casă? O întoarse cu fața spre el. Să-ți spun tot eu! De când ai revenit din preumblările europene alături de iubițel! Ți-a vârât în cap prostii, spălăcitul, nu-i așa? Știai? Îți dai seama cât te-ai schimbat? Ai plecat cineva și te-ai întors cu totul altă persoană… Te-ai obișnuit cu traiul în puf, ăsta-i necazul. Să fii tratată cu mănuși, ca o lady, iar acum aștepți de la mine același lucru.

Becky își înclină bărbia, încercând să oprească șuvoiul lacrimilor.

– Ce-i rău în asta, să dorești să fii bine tratată?

– Cristoase! exclamă Daniel. Cât ai devenit de patetică! Întinse mâna și o prinse de bărbie. Ea vrea să fie tratată ca o lady, nu? Să devină mămică și să aibă o droaie de progenituri cu care să se joace, nu?

Becky se smulse din strânsoarea mâinii lui.

– Nu mi se pare amuzant, declară ea.

– Foarte bine, atunci, dacă n-ai simțul umorului… Nu-i cazul să dai apă la șoareci pe chestia asta, pentru numele Domnului! Dacă voiai atât de mult, n-aveai decât să rămâi cu iubițelul, nu-i așa? Își apropie arțăgos mutra de ea. De ce nu l-ai determinat să facă din tine o femeie cinstită, la casa ei? Din câte spui, era aproape de perfecțiune. Părea gata să-ți dea soarele și luna de pe cer, așa că de ce să nu-i ceri o verighetă și copilași? Probabil că ți-ai fi putut permite o dădacă, o vilă cu patruzeci de camere și curte de cincizeci de hectare, dacă-ți jucai bine atuurile. Dar de la mine degeaba aștepți așa ceva. Nu ăsta este scopul meu în viață.

Ieși din cameră și se duse la bucătărie. Becky auzi apa curgând peste vesela murdară din chiuvetă. Reapăru după cinci minute, aducând două căni de ceai și le așeză pe dușumea, lângă pat.

– Pentru numele cerului! reluă el, privind la figura ei brăzdată de lacrimi. Nu mai faci nimic altceva? Parcă ai fi o nenorocită de arteziană. Ce-i cu tine? Nu reacționai astfel. Nu erai moartă după copii și marșuri nupțiale și toate cele. Ce te-a apucat așa, dintr-o dată?

– Nimic. Se șterse la ochi cu marginea cearșafului.

Simt nevoia să fiu iubită, atâta tot.

El scutură din cap a nerăbdare.

– Ei bine, eu te iubesc, nu-ți e de-ajuns?

– Ba nu! Nu poți sau nu vrei!

– Și cum ar trebui să te tratez?

Nu-i răspunse; își ascunse fața în pernă, suspinând.

– Isuse! Usucă-ți lacrimile și încearcă să gândești logic! Își vârî mâna în buzunarul vechiului ei impermeabil galben, care era agățat în spatele ușii. Scoase o batistă. Ce-i aiureala asta? se arătă el surprins. Abia dacă e suficient de mare să ștergi la nas o muscă…

– Las-o! Becky sări în picioare și i-o smulse din mână. David mi-a cumpărat-o!

– David mi-a cumpărat-o! se fandosi el, imitând-o. Bine, bine, nu-i cazul să strângi pumnii! E doar un petic de cârpă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu merită să te pierzi cu firea… Și cu siguranță, n-ai cum să-ți sufli nasul în ea! adăugă el sarcastic. Iubițelul nu era prea generos în materie de batiste, nu-i așa?

– Dacă nu renunți să te mai legi de el, îl amenință Becky printre dinți, am să te plesnesc!

– Iată cum scoate nasul micuța lady! Daniel își lăsă capul pe spate și începu să râdă. Încearcă numai și vom vedea ce se întâmplă… Nu-s gentleman înnăscut, ca iubițelul. Dacă sunt atacat, ripostez, așa că să nu dai vina pe mine dacă la sfârșit ai să ai un ochi cât sarmaua. Ești avertizată.

Becky îl privea cu amărăciune.

– Christine avea dreptate. David face cât o mie d-alde tine.

– Te-ai prins? Figura lui exprima batjocura. Păi, de ce nu te duci să-l cauți, dacă tot e atât de grozav…

– Poate că am s-o fac, șopti Becky.

Daniel ridică din umeri cu totală indiferență.

– Toată viața ai fugit de realitate, nu-i așa? Este șablonul existenței tale, nu? Doar n-o să-ți schimbi obiceiurile tocmai acum. Fugi de mine

și te procopsești cu el, te întorci la mine, acum vrei s-o iei de la capăt… Cred că există o logică perversă în toate astea.

– Prea bine, n-ai decât să-ți bați joc, dar trebuie să fac o mică rectificare. David reprezintă realitatea, nu tu. Tu semeni cu un coșmar, din care abia m-am trezit.

– Zău? Ai grijă, o avertiză Daniel. S-ar putea ca următorul vis să se încheie mult mai rău…

Capitolul 8

– Becky, degeaba mă întrebi, răspunse Christine. De unde să știu pe unde o fi David?

– Mă gândeam că poate l-ai mai văzut, după… ezită ea. După plecarea mea…

– Adică, după ce l-ai părăsit?

Becky își mușcă buza și nu răspunse. Prin ferestrele cu ochiuri mici ale biroului Christinei, vedea siluete cu rachete de tenis, agitându-se în toate direcțiile. Într-o clasă situată pe partea opusă a curții, tocmai se ținea un curs. Douăzeci de fete în rochițe verzi, îngrijite, cu gulere apretate, așezate în bănci individuale urmăreau o tânără profesoară cu figură de Mona Lisa, care desena pe tablă niște hieroglife încâlcite. Oare ce studiau? Algebră, sau poate limba greacă? David ar fi știut desigur, ca întotdeauna.

– Din interes pur științific, îmi dai voie să te întreb: ce s-a ales de Daniel?

Becky rămase cu ochii la terenurile de tenis din depărtare.

– Am terminat-o cu Daniel.

– Din nou?

– Pentru totdeauna, de data asta.

– Așa ai zis și prima oară, parcă?

– Nu. Data trecută a fost altfel. Atunci nu știam ce să fac.

Nu știam încotro s-o apuc. Nu știam ce să-mi doresc de la viață…

– Și acum? Christine ridică sceptic o sprânceană. Cât a trecut de când te-ai întors la Daniel? Câteva săptămâni? Două luni?

– Nouă săptămâni și patru zile, preciză Becky.

– Și ai descoperit că ți-ar conveni să pui din nou mâna pe David? Ai constatat deodată că a fost o greșeală și că ai pariat pe un cal pierzător? Christine clătină din cap. Nu merge așa. Nu poți să arunci oamenii la gunoi, ca pe niște obiecte inutile. Te-ai purtat abominabil. Ca un șobolan care fuge de pe corabia naufragiată; doar fiindcă n-ai avut curajul să-i spui în față. Chiar dacă aș ști, ce te face să crezi că ți-aș spune cum să dai de el? Îmi imaginez că ești ultima persoană de pe lume pe care ar dori s-o vadă. De ce să-ți dau șansa să-l mai plesnești o dată peste dinți?

Becky tăcea, albă la față, stingheră, cu alura băiețoasă, strângând în mână geanta plină cu toate posesiunile ei. Nu făcea nicio încercare de a se apăra. Christinei i-ar fi venit mai ușor să discute cu o Becky sfidătoare; așa, răbdătoare, rușinată și tăcută, îi era greu s-o repeadă. Luă din dulap un teanc de caiete și le trânti pe birou.

– Și nu-mi mai arunca aiureala aia cu lipsa responsabilităților asumate între tine și David! Am mai auzit-o și mi-a fost suficient. Poate că nu-i datorezi nimic din punct de vedere strict economic, dar mai există și așa-numitele obligații morale!

– Știu, aprobă Becky. Nu trebuie să-mi spui. Nu încerc să-mi găsesc scuze.

– De ce îl cauți? Ce anume dorești de la el? Vrei să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat? Să pretinzi că ultimele două luni n-au existat deloc?

– Nu, răspunse Becky, serioasă. Ar fi imposibil, nu-i așa?

Undeva răsună sunetul unui clopoțel. Fluturașii de pe terenul de tenis se opriră din zbor. Cele douăzeci de fete începură să-și înșurubeze capacele stilourilor și să-și închidă caietele.

– Cred că voiam doar să mă asigur că o duce bine, spuse Becky. Dar probabil este cam târziu.

Ar fi trebuit să mă gândesc înainte de a-l părăsi.

Christine se încruntase și își muta de colo până dincolo teancul de caiete. Becky se întoarse și porni spre ușă.

– Am să plec. Știu că ești ocupată. N-am vrut să-ți răpesc timpul.

– Nu m-ai deranjat. Mai am patruzeci de minute până ce trebuie să intru la clasă. N-am motive de grabă.

– Ei bine… Becky rămăsese indecisă în prag. Nu prea are rost să mai rămân, nu-i așa? Dacă nu l-ai văzut pe David după…

– Ba l-am văzut după plecarea ta. În dimineața aia, m-am dus la hotelul lui imediat după micul dejun.

Ochii lui Becky se lărgiră.

– Dar ai spus că…

– … că nu știu unde se află acum. N-am afirmat că nu l-am mai văzut. Ți-am promis că voi avea grijă de el și mi-am respectat cuvântul. De fapt, chiar el m-a dus cu mașina până la Milano, așa că am petrecut câteva ceasuri împreună. Se întinse după țigări și chibrituri. Când am ajuns acolo, se trezise deja și constatase că plecaseși. Coborâse și găsise bilețelul pe care i l-ai lăsat. Avusese destulă vreme să digere noutatea și să adopte o atitudine bravă, așa că degeaba mă întrebi ce efect a avut asupra lui. Nu știu. Nici nu pot ghici. Mi-a arătat clar că nu vrea să discute subiectul – de fapt, n-a scos aproape niciun cuvânt. Până la Milano, abia dacă am auzit o jumătate de duzină de vorbe din gura lui.

– Nimic nou, spuse Becky tremurat. Niciodată n-a fost prea vorbăreț.

– Ei bine, era ceva mai mult. Christine își căută cuvintele. Mi-e greu să explic. Îți mai amintești ce mi-ai spus în dimineața aceea? Că nu știai ce vrea David, fiindcă nu-ți ceruse nimic niciodată? Ziceai că se închide într-un turn de fildeș și că uneori nu reușești să comunici cu el.

– Da, îmi aduc aminte.

– Ei bine, ca să fiu sinceră, atunci am fost convinsă că era o scuză fabricată. Nu voiai să te implici, doreai ca relația să rămână superficială. Însă pe drumul spre Milano mi-am dat seama că aveai dreptate:

David impune niște limite, peste care n-ai cum să treci.

– Deci, te-a ținut în aceeași ceață? întrebă ea, simțind o oarecare satisfacție. Nici Christine nu fusese capabilă să-i descopere secretele, cu toată mintea ei cultivată.

– Nu mi-a spus nimic. Aveam senzația că se izolase într-un fel de încăpere și nu dorea să mă lase să intru. Sau poate că nu mi-ar fi putut deschide nici dacă dorea, fiindcă rătăcise cheia. Oricum – ridică ea din umeri – asta-i o speculație. Tu vrei doar să afli unde ar putea fi. Se opri să-și aprindă o țigară, în vreme ce Becky aștepta nerăbdătoare continuarea. Uite ce-i, ți-am spus adevărul: nu știu unde se află. Dar știu încotro se ducea. Că a și ajuns, asta-i altă problemă. Dacă nu i-aș fi luat volanul, mă îndoiesc serios că vreunul dintre noi ar mai fi văzut Milano.

– Ai pus mâna pe volan?

– Da, răspunse cealaltă, mohorâtă. L-am înlocuit la volan… Am un instinct de autoconservare foarte dezvoltat.

– Dar… Becky ezită. Voise să spună că David era cel mai prevăzător șofer, înnebunind-o chiar cu refuzul de a-și asuma riscuri. Dar exact când voia să deschidă gura, îi răsări în memorie imaginea micului Lotus ieșit de pe șosea, cu o roată deasupra șanțului. Nu descoperise niciodată prin ce minune ajunsese acolo. Își schimbă sacoșa dintr-o mână în cealaltă. Și încotro urma să plece, după ce v-ați despărțit?

– Spre Londra, zise Christine, însoțit de un american pe nume George. Și cam asta-i tot ce pot spune. L-am luat la autostop în suburbiile orașului Milano. Vânturase continentul câteva luni și își terminase banii. Încerca să ajungă la Londra, la niște prieteni. David a spus că oricum n-avea niciun program și că o să-l ducă până acolo.

– Tot drumul? întrebă Becky. Până în Anglia?

– Ei bine, asta era intenția, deși în starea în care se afla David, ar fi putut oricând decide că vrea să vadă Cehoslovacia sau Uniunea Sovietică. Dar chiar dacă a ajuns, cum crezi că l-ai putea găsi, fără să-i cunoști adresa? Nu-ți pot da decât adresa din Londra a amicilor lui George, în Camden Town, Benenden Street. David a scos ghidul rutier

ca să-i arate unde trebuia să ajungă. Și asta este tot ce știu. Nici măcar nu le cunosc numele. Așa că nu-ți rămâne decât să bați din ușă-n ușă și să întrebi locatarii dacă nu cumva au un prieten George…

– S-ar părea că e singura mea șansă de a-l regăsi.

– Dacă-i atât de important…

– Este, o asigură Becky. Pentru prima oară în viață, simt că-i esențial.

***

Ajunse în Camden Town după-amiaza devreme. Luase un metrou din stația Waterloo. Ieși la suprafață și rămase o vreme nehotărâtă, încercând să evalueze sarcina care-i stătea în față. Abia acum pricepea cât era de greu să bată la fiecare ușă, de una singură, într-o zonă pe care n-o cunoștea deloc.

Benenden Street avea aproape o milă de la un capăt la celălalt. Casele vechi, în stil victorian, cu fațade ponosite și cu vopseaua scorojită erau împărțite într-o mulțime de apartamente. În fiecare casă locuiau cel puțin o duzină de oameni; fiecare intersecție separa câte un grup de cel puțin douăsprezece case; pe fiecare parte a drumului existau cel puțin zece intersecții. Curajul ei începu să se stingă. Ar fi mers de bunăvoie o sută de kilometri prin ploaie și zăpadă, dacă ar fi știut că David o aștepta la capăt; dar aici nu exista niciun fel de garanție. Căuta un american necunoscut, care era posibil să fi ajuns, sau nu; de asemenea, se putea să fi plecat deja mai departe și, chiar dacă reușea să dea de el, era foarte posibil să nu-i poată da nicio informație despre David. Se întreba de ce o tot torturaseră viziuni despre secții de poliție sau spitale. Probabil că de vină era amintirea micului Lotus cu o roată suspendată deasupra șanțului; sau poate remarca făcută de Christine: întâmplător, am un instinct de autoconservare foarte dezvoltat…

Tot restul după-amiezii, până la lăsarea serii, îl căută pe David și pe necunoscutul George. Urcă scări exterioare spre apartamente de la mansardă, coborî pe dibuite spre demisoluri întunecoase. Își cumpărase un carnețel și un pix și nota toate apartamentele și casele vizitate, precum și pe cele unde nu găsise pe nimeni acasă. Era hotărâtă să continue până va pierde și ultima speranță.

La miezul nopții luă o cină compusă din ouă și cartofi prăjiți. Prelungi masa cât mai mult, ca să-și odihnească picioarele îndurerate. La ora două, localul se închise, iar ea se trezi din nou pe stradă. Nu avea destui bani să închirieze o cameră, dar spre norocul ei vremea era suficient de caldă și nu ploua. Dormi o vreme pe o bancă, dar fu trezită de un polițist care-i vârî în ochi lumina lanternei.

– N-ai unde să te duci, băiete?

Își luă sacoșa folosită ca pernă și plecă înainte ca polițistul s-o gonească. Restul nopții și-l petrecu pe treptele unei biserici și se trezi în zori, în ciripit de păsările și uruit de camioane. Era ca bolnavă și se simțea murdară și demoralizată. Se spălă pe față și pe mâini la o cișmea publică, mâncă un sandviș cu brânză și murături și bău un ceai la un chioșc matinal, apoi își reluă căutarea pe la șapte și jumătate.

Până la ora zece, majoritatea locatarilor plecase de acasă. Era pe punctul de a renunța cu părere de rău, când află de la o menajeră irlandeză că, dacă era vorba de un american, ar fi trebuit să întrebe la casa vecină, la numărul 141. După părerea ei, era o rușine pentru cartier.

– Parcă ar fi Națiunile Unite, zău. Stau toți la grămadă ca-n cocină, bărbați, femei și copii; albi, negri, sau galbeni. Toate rasele pământului…

Becky se duse îndată să vadă fenomenul cu proprii ochi. La numărul 141, ușa de la intrare era larg deschisă. Poșta de dimineață era așezată pe o măsuță din hol. Printre scrisori, se vedea una cu timbru american. Adresantul nu se numea George, dar era un semn încurajator. Dacă exista un american, era foarte posibil să mai fie și alții.

Urcă patru etaje până la apartamentul de la mansardă. La prima atingere, ușa se deschise de perete. Așteptă să apară cineva, apoi strigă:

– Hei! E cineva acasă?

Vârî capul înăuntru. Camera era goală. Părea să facă parte din teritoriul unei tabere de refugiați. Într-un colț se vedeau două paturi, iar în altul erau două saltele. La mijloc trona un sac de dormit. Peste tot erau aruncate la întâmplare grămezi de haine. Pe masă tronau resturile mai multor mese succesive. Pe jos zăceau ziare, reviste și cărți, iar pereții erau decorați cu semne de circulație și sloganuri antirăzboinice. Pe unicul dulap se zărea valiza pe care ea și David o cumpăraseră din Winchester.

Becky intră. Aruncă pe jos sacoșa ponosită, trase un scaun lângă dulap și luă valiza. Era goală. Își dădu seama de cum puse mâna pe ea. O deschise. Nimic înăuntru. Căută în buzunarele de pe capac: nici măcar un pachet gol de lame de ras. Era o valiză ieftină, de carton. Nu avea semne distinctive, ar fi putut aparține oricui. Poate că greșise. Și totuși, simțea că nu.

Sunetul unor pași pe scară o făcu să tresară. Nu mai era vreme să pună valiza la loc. Apăru un tânăr; nu era David. Avea plete ondulate, atârnându-i până la jumătatea spatelui, purta niște sandale indiene, o cămașă brodată și mai multe șiraguri de mărgele de sticlă colorată în jurul gâtului.

– Salut, zise el, ridicând mâna întru-n gest amical. Nu părea deloc deranjat să găsească o străină în mijlocul camerei. Becky închise valiza și o așeză la loc, pe dulap.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să dau buzna așa, dar…

– De ce? protestă el. Așa procedează toți. Vezi-ți de treabă. Nu-i niciun deranj. Eu sunt doar în trecere.

Becky îl studie cu speranță.

– Nu cumva te numești George?

– George? Hm, l-ai ratat de puțin. Alaltăieri a plecat acasă, în State. Puse pe masă câteva cutii de lapte. Pe el îl căutai?

– Doar ca să dau de altcineva, îi explică Becky. Coborî de pe scaun și continuă: nu cumva stă aici cineva numit David?

– David? O vreme, rămase pe gânduri, analizând problema pe toate fețele. Te referi la tipul care a venit cu George de pe continent? Un individ blond?

– Chiar așa, se repezi ea, nerăbdătoare. Mai e aici?

Tânărul scutură din cap.

– A fost, dar a plecat. Îți este prieten?

– Da. Am fost împreună în Italia, înainte de a se întâlni cu George. Am pierdut legătura și încerc să-i dau de urmă. E foarte important. Nu cumva știi unde s-a dus?

El ridică din umeri.

– Ar putea fi oriunde. N-a spus nimic. A dispărut într-o dimineață. A mormăit ceva – se încruntă, încercând să-și amintească – despre faptul că se duce să vadă dacă-i cineva acasă…

– Cineva acasă? Îl privea, uimită. Ce o fi vrut să spună? Unde acasă?

– N-are niciun rost să mă întrebi. Ți-am relatat doar cuvintele lui. Luă o cutie de lapte și-i rupse colțul cu dinții. Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc. Și când a plecat? Îți mai amintești?

– Hm… joia trecută, sau poate vineri… ori sâmbătă. În cursul săptămânii trecute, asta-i tot ce știu sigur.

Și-a lăsat valiza aici, își spuse Becky. Oare ce se petrecuse cu conținutul?

– Mai avea furgoneta?

– Da, conducea încă grămada aia de fier vechi. Abia se mai ținea pe roți. Undeva, în Franța, s-au ciocnit de un camion parcat. A vândut-o unuia din băieții de la parter, cu o zi înainte de a se face nevăzut.

– Deci, a plecat pe jos? deduse ea, simțindu-se ușurată că fusese eliminat pericolul de accident. Mai avea bani, nu știi? În afară de ce a obținut pe mașină?

– Cred că nu. De ce s-o fi vândut, altfel? Îți faci griji din cauza lui?

Becky aprobă din cap.

– Nu știu unde să încep să-l caut. Ăsta era singurul indiciu.

– Crezi că are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă?

– Mi se pare că da.

– Da. Își șterse laptele scurs pe bărbie. Probabil că ai dreptate.

– Ce te face să crezi? întrebă Becky, alarmată.

El nu răspunse imediat.

– S-ar putea să mă înșel, dar am avut senzația că se apropia de sfârșitul drumului, înțelegi ce vreau să spun?

– Cum adică? se crispă ea.

– Ei bine, lăsa impresia că atinsese o limită și că nu mai avea energie să continue. De parcă următorul pas l-ar fi dus dincolo de marginea hăului.

– Care hău? întrebă ea.

– Ei bine, nu cunosc acest răspuns! Marginea unui abis? Capătul pământului? Ceea ce se ascunde dincolo de realitate?

– Nu înțeleg, spuse Becky înfricoșată.

– Nu? păi nici eu. Aruncă ambalajul gol al cutiei de lapte. Păcat că nu ți-ai început căutările cu câteva zile mai devreme. Poate reușeai să-l oprești. Era un tip foarte drăguț, dar ajunsese în ultimul hal.

***

Becky stătea la masă, jucându-se fără chef cu furculița în farfuria cu piureu de cartofi și cârnați. Fusese atât de aproape; cum era posibil ca urma să se piardă în această suburbie londoneză?

Într-o bună dimineață, a disapărut… murmurând că trebuie să se ducă să vadă dacă acum era cineva acasă…

Cu siguranță, exista un indiciu aici, dacă l-ar fi putut deduce. Cuvintele părură să-i trezească o amintire. Este cineva acasă? E cineva acolo?

Becky lăsă cuțitul și furculița. Nicio mirare: acelea fuseseră cuvintele lui, rostite cu șase luni în urmă, într-o seară mohorâtă de noiembrie, în Cornwall. Împinsese ușița cutiei poștale și strigase: hei! Este cineva acasă? Dar nu-i răspunsese nimeni, iar el insistase, e cineva acolo? dar amândoi știuseră că era inutil; Becky făcuse tot drumul degeaba. Casa era părăsită. Seth și Lisa nu erau acasă. Dar poate că între timp veniseră.

Oare într-acolo pornise? Spre Cornwall, locul de unde începuse aventura? Dacă vreodată o să dai de greu, du-te la Seth și la Lisa. Spune-le că vii din partea mea. Vor înțelege…Până și David nu putea hoinări mereu la întâmplare. Până și el trebuia să-și găsească un loc de odihnă, mai devreme sau mai târziu. Era un tip drăguț, dar ajunsese în ultimul hal… Unde să caute sprijin dacă nu la Seth și la Lisa? De nenumărate ori o salvaseră pe Becky, îi insuflaseră curajul de a merge mai departe, de fiecare dată când tot cerul părea să i se prăbușescă-n cap. Oricum, era singura speranță care-i rămăsese. Dacă nu, era convinsă că nu mai avea cum să-l găsească.

Părăsi barul și porni înapoi, spre numărul 141. Urcă din nou scările până la mansardă. Ușa era tot vraiște, iar americanul nu plecase. Tocmai întindea la uscat pe fereastră niște obiecte de lenjerie abia spălate. Păru să accepte revenirea ei bruscă la fel de liniștit și nu se arătă deloc surprins când ea întrebă dacă putea folosi telefonul.

– Sigur că da, răspunse el, fără să-și întrerupă activitatea.

Făcu comandă pentru o convorbire cu taxă inversă cu Cornwall. Seth și Lisa n-aveau să se supere. Mereu insistaseră să-i sune de oriunde, indiferent cât ar fi costat. Era un privilegiu de care încă nu abuzase. Nu-i sunase decât în cazuri disperate.

Seth răspunse.

– Becky, copil rău! Ne tot întrebam când o să-ți auzim glasul. Ciudat, acum chiar vorbeam despre tine.

Inima ei se opri în loc.

– De ce? David este la voi?

– David? Nu, cine-i David? Ar trebui să fie aici?

Tocmai ne uitam la ultima vedere și încercam să ghicim pe unde vei fi ajuns. Lisa paria că următoarea va fi din Mongolia. Eu înclinam pentru Afganistan… Cine e David? Pari necăjită. I-ai făcut vreo farsă? Lisa vrea să știe când vii să ne vezi copilașul.

– Copilul? întrebă ea, luptându-se cu lacrimile. Al cui copil? Simțea cum se destramă speranța.

– Al nostru, firește. Al cui ar putea fi?

– Dar parcă spuneați că nu puteți…

– Ne-a luat prin surprindere. Cadoul cerului pentru a patruzecea aniversare… Vezi, dacă nu ții legătura, n-avem cum să te anunțăm când se întâmplă câte ceva important. Am sunat în Newcastle și ne-au spus că ai dispărut. Apoi am fost bombardați cu ilustrate din toate colțurile lumii… Ce să facem cu David ăsta când apare? Să-l hrănim, să-l îmbrăcăm și să-l ținem aici până vii? Sau e doar în trecere?

– Nu cred că o să mai vină, spuse ea. Scotoci în buzunar după o batistă. Una dintre cele cumpărate de David.

Ce-i cu aiureala asta? Din cutia de douăsprezece, nu mai supraviețuiseră decât două.

– Ah, îndrăznesc să cred că o s-o facă. Oamenii au obiceiul să-și facă apariția mai devreme sau mai târziu, declară Seth vesel. Cine știe pe unde s-a rătăcit?

– Știu, aprobă Becky, printre lacrimi. Tocamai de asta mi-e frică…

***

Următoarele câteva nopți, rămase în apartamentul de la numărul 141, folosind un sac de dormit care, aparent, îi aparținuse lui David. Era o comunitate întâmplătoare, fără pretenții. Ușa era permanent deschisă, oamenii veneau și plecau după bunul lor plac. Nimeni nu știa încotro o luase David.

– Nu era prea vorbăreț. Stătea în liniște, nici nu-ți dădeai seama că-i acolo.

– Nu părea să știe încotro s-o apuce. Hoinărea.

– Am încercat să-i pun o întrebare personală o dată, dar mi-a dat de înțeles că-mi vârâsem nasul unde nu-mi fierbea oala, așa că l-am lăsat în pace.

– Un tip foarte drăguț, dar era într-un hal fără de hal…

Becky ajunse la convingerea că nu mai avea sens să stea în Londra. Promisese că va ajunge în Cornwall la sfârșitul lunii, iar Seth și Lisa s-ar fi îngrijorat dacă nu se ținea de cuvânt.

Își transferă obiectele personale din sacoșă în valiză, lipi pe perete un bilețel adresat lui David, pentru cazul improbabil că s-ar fi întors vreodată acolo și ieși la autostop, exact la fel cum procedase cu șase luni în urmă.

Capitolul 9

Camionul își reluă drumul spre Polperro. Becky rămase pe fâșia cu iarbă de la marginea carosabilului, privind spre șirul de căsuțe de vizavi. Magazinul The Potter's Wheel părea revitalizat. Fusese proaspăt vopsit în galben strălucitor, iar Seth atârnase o firmă nouă. Schimbarea în bine era uimitoare. Ultima dată venise însoțită de David; acum era singură și imaginea familiară nu-i dădu obișnuita senzație de încurajare. Seth avea s-o întâmpine cu un torent de întrebări binevoitoare: pe unde fusese, ce făcuse, când avea să apară prietenul dispărut? Lisa va fi obsedată de copilaș. Vor aștepta de la ea să-l admire, să-l țină-n brațe și să-i vorbească drăgăstos, dar asta nu va face decât să-i împrospăteze amintirile dureroase despre David. De ce nu l-ai determinat să te ceară de nevastă? Din ce-am auzit, ar fi fost perfect. Părea gata să-ți ofere soarele și luna de pe cer, așa că de ce să nu-ți dea o verighetă și o droaie de copilași drăgălași?

Oare? Cândva, Christine spusese că el o iubea, dar de unde putea ea să știe? Cum putea cineva să-l descifreze pe David?

Își luă valiza și traversă drumul. Lisa era singură și se pregătea să închidă.

– Ei bine, mulțumesc lui Dumnezeu că ai apărut! exclamă ea, îndată ce o văzu. Ești cea mai teribilă persoană, în stare să dispară fără urmă! Am încercat cu disperare să dăm de tine.

Măcar dacă ne-ai fi spus unde te putem găsi…

– Da, adevărat, aprobă Becky. Nu mi-a dat prin minte. Seth mi-a spus că ați sunat la Newcastle.

– Nu vorbeam despre Newcastle. Mă refeream la Londra… acum. N-am știut unde să te găsim, ne-am mulțumit să ne rugăm să apari, așa cum ai promis.

– De ce? se arătă uimită Becky. Am vorbit cu voi acum câteva zile.

– Într-adevăr, dar abia trecuse o jumătate de ceas și am primit un telefon de la poliție. Închise ușa și o zăvorî. Cred că tânărul tău prieten este în spital.

Inima lui Becky păru să se oprească. De asta se temuse; viziunea aceea o tot bântuise.

– David? murmură ea.

– Ei bine, asta-i părerea noastră. Înalt, blond, cu barbă? Douăzeci și opt, treizeci de ani?

Becky se încruntă. Cu siguranță, David nu purta barbă când îl văzuse ultima oară. Și nici nu avea părul lung. Oricum, ce însemna lung pentru Lisa? Cei din Cornwall aveau idei ciudate depre asemenea lucruri. Dar era foarte posibil ca după plecarea ei să nu se mai fi obosit să se bărbierească.

Lăsă valiza să-i scape din mână. Dintr-o dată, gâtlejul îi era complet uscat. Palmele transpirau abundent.

– Ce a pățit? De ce este în spital?

– Nimic grav, o liniști Lisa. Nu te repezi să tragi concluzia că ar fi pe moarte. Se pare că n-a fost atent și l-a lovit o mașină, în Plymouth. Dar n-a pățit mare lucru. Doar niște coaste fisurate și câteva răni. Unica problemă este că…

Ezită, iar Becky o îndemnă să continue.

– Ce?

– … că nu vrea să spună cine este și de unde vine. Poliția ne-a contactat inițial fiindcă le dăduse adresa noastră și dorau să-l identificăm. Bineînțeles că n-am fost în stare. Seth a făcut legătura cu ce

i-ai spus la telefon. Lisa scutură din cap. Dar părea că nu ne aude. Peste câteva zile, am încercat din nou, cu același rezultat. Zace doar fără să scoată o vorbă. La început, au crezut că de vină sunt loviturile, dar i-au refăcut analizele – raze X și cine mai știe ce – și n-au descoperit nicio posibilă cauză fizică. Azi-dimineață, ne-au sunat din nou să vadă dacă ai venit. Speră că ai să-l scoți din mutenie. Măcar l-ai putea identifica. Vor să-i anunțe rudele.

– Da, desigur, aprobă ea serioasă.

– Cred că ar fi bine să mergem direct acolo. Am să-i sun să le spun că venim.

Becky o privi cum ridica receptorul. Ceva nu era în regulă. Ceva lipsea.

– Dar pașaportul? întrebă ea. Sau carnetul de șofer? Ar fi trebuit să aibă măcar un document asupra lui.

– N-au găsit nimic.

– Vrei să spui că nu avea niciun act? Absolut nimic?

– Asta ne-au povestit. Avea un rucsac plin de cărți și haine vechi. Și un portofel gol.

– Nu pricep. Ce să fi făcut cu actele?

– Nimeni nu știe. E un caz misterios. Când Seth le-a spus despre telefonul tău, au crezut că s-ar putea să vină de la Londra sau de la Newcastle, așa că au puricat fiecare hotel și casă de oaspeți din zonă, fără succes. Formă numărul. S-ar putea să ne facem speranțe false. Poate că nu-i David al tău. Dar trebuie să mergem să ne convingem. Să scăpăm de nesiguranță.

Era David. Becky știuse din prima clipă că nu putea fi altul. La început i-l arătară prin panourile de sticlă ale ușii, de parcă ar fi fost contagios. Se ridicase pe vârfuri ca să-l vadă, iar Lisa și asistenta o flancau, curioase. Îl vârâseră în ceea ce numeau "camera recreativă". Încăperea era plină de bărbați și femei în vârstă, cu priviri pierdute, care tăiau fâșii de hârtie colorată, și construiau coșulețe.

David stătea deoparte, într-un balansoar, și nu făcea nimic.

Becky simți că-i venea să plângă. Părea părăsit și neîngrijit. Purta o pijama dungată de spital și un halat. Sub ochi se conturau cearcăne adânci, iar părul blond îi ajungea până aproape de umeri. Părea mai subțire, supt la față; sau poate că era din cauza bărbii. Era obișnuită să-l vadă pe Daniel în halul ăsta, dar figura lui David îi provocă un șoc. Omul din fața ei n-avea nicio legătură cu cel pe care-l cunoscuse și pe care-l iubea. De câte ori îl luase peste picior în peregrinările lor din cauza străduințelor lui de a păstra aparențele?

– Zău, ce naiba mai contează? obișnuia ea să spună. Ce dacă nu te bărbierești o săptămână sau două? Cui îi pasă dacă amândoi mirosim ca o turmă de capre? Ce dacă semănăm chiar cu ele?

Era David și totuși nu era el. Îi arătară hainele cu care fusese îmbrăcat la internare. Niște pantaloni de doc zdrențuiți și rupți în genunchi; pantofi fără pingele; ciorapi fără călcâi; o cămașă murdară și vechea haină de piele, care acum căpătase aspectul îmbrăcămintii unei sperietori de ciori. Buzunarele erau goale. Ori pierduse, ori aruncase orice obiect care i-ar fi putut dezvălui identitatea; de parcă s-ar fi străduit să-și anuleze existența.

– Vă rog, pledă Becky. Pot să intru să-i vorbesc?

– Sigur că da. Ne-ar face deosebită plăcere dacă ai reuși să-l readuci în simțiri. Asistenta o conduse la intrarea în salon. Am să te las singură, dar nu te demoraliza dacă nu te recunoaște. Nu trebuie să nutrești speranțe prea mari.

David nu făcu niciun gest. Continua să privească pierdut, drept înainte, de parcă ar fi fost singur. Imposibil de spus dacă o ignora voit, sau era cu adevărat inconștient de prezența ei. Becky rămase cu ochii pe el, mușcându-și buza, nesigură ce ar fi trebuit să spună. Era foarte conștientă de mulțimea de oameni care-i înconjura: cel puțin o duzină de perechi de ochi iscoditori se ridicaseră asupra lor.

– David? încercă ea timid. Întinse mâna în direcția lui, cu teamă. David, sunt eu, Becky…

Încet de tot, el ridică fruntea. Ochii continuau să privească-n gol.

Nu dădea niciun semn că ar fi recunoscut-o. Nu te lăsa demoralizată dacă nu te recunoaște… Becky simți un nod în gât. Pentru prima oară fu străbătută de fiorul rece al groazei.

Ce te face să crezi, spusese Christine, că ți-aș spune unde este, chiar dacă aș ști? Probabil că ești ultima persoană pe care ar dori s-o vadă. L-ai lovit unde-l durea mai tare, de ce să-ți dau ocazia s-o faci din nou?

Vinovăția era aproape insuportabilă. Poate că ceea ce pățise s-ar fi întâmplat oricum, dar asta n-o scăpa de povară. Mai există și obligațiile umanitare…

– David, eu sunt! repetă ea cu disperare. Becky!

Tăcere. Din ochii lui lipsea expresia.

– David, te rog! imploră ea. Toată lumea din încăpere părea să fi dispărut. Căzu în genunchi și-i cuprinse mâinile cu ale ei. Vorbește-mi, David! Te rog, spune ceva – orice! N-ai decât să mă trimiți la dracu, să mă gonești, dar te rog, vorbește cu mine! Spune-mi măcar că știi cine sunt… Uită-te la mine, David! Îi luă capul în mâini. Sunt Becky! Becky!

– Becky, repetă el slab. Becky….

Trecură câteva clipe. Nu era încă sigură. Nu putea spune cu mâna pe inimă că o recunoscuse. Îl privi implorator.

– Îți mai amintești, David? Mă recunoști? N-ai uitat prin câte am trecut împreună? Cât ne-am distrat, locurile pe unde am umblat? Țările pe care le-am vizitat… Îl prinse iar de mână. Îți mai amintești cum mi-a curs sânge din nas la moscheie, în Turcia și cum ai fost obligat să ștergi petele cu batista? Ziceai că am darul să fac mizerie peste tot. Că-s mai rea ca un copil… Dar despre Stonehenge îți amintești? Cum am dansat prin ploaie și cum m-ai convins să mergem la Salisbury să-mi iei alte haine, uscate? Dar de noaptea petrecută la Dover, în pensiunea aia cu nume ciudat – Shalimer, sau așa ceva? Le-am spus că suntem domnul și doamna Bashforth, din Bordesley Green… Îi zâmbi, plină de speranță. Trebuie să-ți amintești!

Te rog, Doamne, lasă-l să-și aducă aminte… fusese prima lor noapte de dragoste. Se purtase atât de frumos cu ea, fusese atât de

tandru. N-o bruscase niciodată. Niciodată nu profitase de ea, ca Daniel. Nicicând nu mai cunoscuse un om atât de blând. Și-l părăsise… iar acum… O îneca plânsul.

– Ah, David, iartă-mă, șopti ea. N-am vrut să te rănesc. Te iubesc atât de mult… atât de mult. Te-ai purtat atât de frumos cu mine, iar eu te-am răsplătit trădându-te. Nu știu ce-aș mai putea spune, ce să fac…

Își lipi mâna lui de obraz, iar lacrimile începură să-i curgă șiroaie. El ezită.

– Becky… șopti el, iar mâna liberă se deplasă încet spre ea. Părea stânjenit, de parcă se considera vinovat de durerea ei. Neștiind ce făcuse s-o supere, o mângâie, încercând s-o liniștească. Nu plânge, Becky. Te rog, nu plânge…

Rămase lângă el vreun sfert de oră. Nu încercă să obțină vreo informație. Pentru moment, îi era suficient că o recunoscuse.

– Am fost îngrijorată din pricina ta, murmură ea. Întinse mâna și-i îndepărtă o șuviță rebelă de păr. Te-am căutat peste tot. Aproape că mi-am ieșit din minți, gândindu-mă la ce ți s-ar fi putut întâmpla. Neștiind unde erai. Și apoi, aflând că ești internat…

Redeveni conștientă de prezențele străine din încăpere. Observă un bătrân chircit într-un scaun cu rotile, privindu-i ca un vultur pregătit să-și atace prada. Două femei de vârstă medie stăteau pe o băncuță și se jucau cu o țesătură de rafie purpurie. Un tânăr de aproximativ vârsta lui David, cu privire vlăguită, tăia la întâmplare fâșii de hârtie cu o foarfecă neascuțită. Privi împrejur cu oroare. Ce legătură putea exista între aceste zdrențe umane patetice și David? De ce-l vârâseră într-un asemenea loc? Voiau să-l dea gata? Nicio mirare că refuzase să vorbească.

Sări brusc în picioare, indignată.

– David, așteaptă puțin. Mă duc să discut cu doctorul.

Mâna lui se încleștă pe brațul ei.

– Nu pleca, Becky. Nu mă lăsa…

O clipă, cochetă cu ideea de a-l conduce imediat afară de acolo.

Ideea de a-l părăsi fie și pentru cinci minute în acel mediu de alienare mintală i se păru insuportabilă.

– David, iubitule, numai câteva minute, spuse ea. Mă întorc imediat. Nu te las să rămâi în locul ăsta. Se aplecă și-l sărută blând pe frunte. N-am să te mai părăsesc niciodată, cât voi trăi. Îți promit, David.

Doctorul o aștepta în birou. O invită să se așeze pe un fotoliu mare de piele, de partea cealaltă a mesei de lucru. În fața lui trona un dosar roz cu inscripția: "Notițe de observare". La "numele pacientului" nu scria nimic. Lisa stătea pe un scaun lângă fereastră. Doctorul ridică stiloul și scrise: "David (?)", apoi înșurubă capacul la loc.

– Deci, se pare că nu putem merge mai departe. Ei bine, păcat, ne pusesem toate speranțele în tine. Va trebui să continuăm. Sunt convins că până la urmă o să reușim. Va începe să vorbească, mai devreme sau mai târziu.

De parcă ar fi fost un infractor, își zise Becky, nefericită. Se așeză pe marginea fotoliului.

– Vreau să-l scot de aici. Există vreo piedică?

Doctorul ridică o sprânceană, a uimire. Părea luat prin surprindere de idee.

– Dacă întrebarea se referă la statutul pacientului, desigur răspunsul este nu. Are toată libertatea să plece oricând. Nu este prizonier. Pe de altă parte, după mine, nu-i recomandabil… Se opri cu o expresie gravă. Unde dorești să-l duci?

Becky căută din priviri susținerea Lisei.

– L-am putea lua acasă la noi, spuse ea. L-am îngriji…

Lisa ezita. Ochii ei cenușii se îndreptară spre medic.

– Este posibil? întrebă ea, nesigură.

– Desigur, cu condiția să îndepliniți anumite cerințe. Dar este o sarcină care nu trebuie privită cu superficialitate. Își scoase ochelarii și privi serios spre Becky. Trebuie să înțelegi că s-ar putea să treacă săptămâni sau chiar luni înainte de a depista motivele bolii. Refacerea pacientului este de presupus că va fi chiar mai lentă. Ai putut vedea

care sunt condițiile de aici. Din punct de vedere fizic, e posibil să fie perfect sănătos; din punct de vedere psihic este însă dependent. Așa că nu-l pot lăsa să plece decât dacă sunt convins că va avea un cămin unde să locuiască și un mediu familial propice.

– N-am să-l las aici, spuse Becky. Dacă nu-l pot duce acasă, vom pleca din nou la Londra.

Se gândea la micuța comunitate din apartamentul de la mansardă, la numărul 141. Ei n-ar fi obiectat împotriva lui David. L-ar fi acceptat fără discuție.

– Îmi pare rău, declară doctorul. N-am să-l externez decât dacă sunt convins că va fi sub observație permanentă.

Becky ridică fruntea, indignată.

– Dacă David dorește să vină cu mine, n-ai cum să-l oprești! Adineauri ai spus-o! Încerci s-o întorci? Să pretinzi că ar fi periculos?

– Doar pentru sine, replică doctorul. Își puse din nou ochelarii. Presupun că umbli după ajutorul de handicap, nu că-ți pasă de el.

Lisa aruncă o privire la figura albă a lui Becky și interveni:

– Putem discuta puțin între patru ochi?

– Desigur. O să vă las aici. Oricum, trebuie să plec. Se ridică, ținând dosarul în mână. Restul zilei voi fi ocupat, dar dacă doriți să reveniți luni, vă aștept. Dacă doriți să-l luați, vă atrag atenția că trebuie să stabiliți cu asistenta un program de vizite la una dintre clinicile noastre. Este foarte important, chiar esențial, să nu întrerupă tratamentul. Deschise ușa și le salută solemn din cap. Mă bizui pe faptul că n-o să luați o decizie pripită, una pe care s-o regretați mai târziu.

Becky nu așteptă ca ușa să se închidă în urma lui și se întoarse spre Lisa.

– Nu-i bine, Lisa, spuse ea cu pasiune. N-am să-l las în locul ăsta! Nu pot și n-am s-o fac! Cum să spere că o să-și revină închis astfel printre lunatici?

– De ce crezi că ai putea să-l ajuți mai mult decât doctorii? întrebă Lisa, cu gravitate. Se ridică de pe scaun și se apropie. Gândește-te la ce

te înhami, Becky. Nu poți să te joci cu viața omului. Te simți capabilă să-ți asumi responsabilitatea pentru o persoană care poate oricând să sară sub roțile unei mașini? Fiindcă asta-i foarte probabil. Știu că e neplăcut, dar n-are niciun rost să-ți vâri capul în nisip, ca struțul. Nu contează cât de mult ții la el, trebuie să recunoști că este foarte bolnav și că va avea nevoie de îngrijire permanentă de specialitate. Și chiar dacă-și va purta singur de grijă… ezită Lisa. Spune-mi, cât de multe știi despre el, Becky? Îi cunoști trecutul? De unde vine? Cine sunt părinții lui… dacă are…

– Ce să aibă?

– … soție și copii, termină Lisa ideea.

Becky își privea mâinile adunate-n poală. Constată cu oarecare surpriză că-și rosese unghiile până la sânge.

– Uite ce-i, nu spun că nu vreau să-l luăm acasă, continuă Lisa. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, o să ne străduim să-l ajutăm cât vom putea. Vreau doar să fiu sigură că te-ai gândit bine la repercusiuni. Fiindcă s-ar putea să ai parte de o groază de neplăceri. Nu vreau să suferi, atâta tot.

– Să sufăr?

– Da, să suferi, întări Lisa. Gândește-te o clipă. Să presupunem că după ce se face bine afli că e însurat și are șase copii acasă? Cine o să aibă prioritate? Ei, sau tu? S-ar putea să-ți spună mulțumesc și să-și vadă de drum. Ce o să se întâmple atunci?

Becky scoase batista și-și înfășură strâns degetul. În gând, era lângă David, îmbrăcat în pijamaua de spital și așteptând-o printre nebuni.

– Habar n-am, izbucni ea. Este un risc pe care trebuie să-l accept, nu-i așa?

– Nu neapărat. Ar fi bine să ții seama de eventualitate.

Becky scutură din cap.

– Nu înțelegi. N-am de ales. Îi sunt datoare. El n-a stat pe gânduri când și-a asumat responsabilități față de mine. Lisa rămase tăcută câteva clipe.

– Becky, spuse ea în cele din urmă, mai este un aspect pe care trebuie să-l iei în considerare.

– Care?

– Ei bine – Lisa ridică mâinile într-un gest de stânjeneală, parcă cerându-și scuze – nu-mi place să spun așa ceva, dar să știi că nu există nicio garanție că-și va reveni. Câți ani din viață ești dispusă să-ți sacrifici?

– Atâția cât vor fi necesari, răspunse Becky hotărâtă. I-am promis că n-am să-l mai părăsesc și am să mă țin de cuvânt. L-am mai rănit o dată și n-am intenția s-o fac din nou.

Capitolul 10

Urmară zile triste, mohorâte. De multe ori, privindu-l pe David, Becky se întreba dacă nu cumva misiunea pe care și-o luase pe umeri cu atâta superficialitate nu se va dovedi prea dificilă.

– Ai grijă ce-ți dorești, o avertizase cândva Daniel.

O glumă care se dovedise foarte serioasă. Visul se transformase în coșmar. David părea să trăiască în propria lui lume. Trecea printre ei ca un străin: retras, singuratic, preocupat. Dacă i se atrăgea atenția, asculta politicos și atent, dar se limita să răspundă monosilabic; nu făcea remarce și era imposibil să-l antrenezi într-o discuție rațională, susținută.

Sub aspect pur fizic, era destul de ușor de supravegheat. Făcea orice i se cerea, se trezea când i se spunea, se culca la comandă, cu obediență și dorință vizibilă de a face pe plac tuturor, ceea ce era chiar mai neliniștitor decât o rebeliune. Era total dependent de ceilalți, ca un copil mic sau un animal. Becky socotea că dacă ar fi fost lăsați singuri – el, copilul și câinele – cel mai capabil s-ar fi dovedit patrupedul.

La început, David dormea în camera de oaspeți. Într-o noapte, după circa o săptămână, toată casa se trezise de lătrăturile bătrânului labrador și constataseră că David lipsea. Seth îl descoperise pe plajă, la marginea apei, urmărind neîncetatul du-te-vino al valurilor. Nu protestase când Seth îl luase de mână și-l adusese înapoi, dar păruse

nelămurit de prezența Lisei, cu copilul în brațe și a lui Becky, înfășurată într-o pătură, așteptându-l în fața ușii.

– Am ieșit să mă plimb, spusese el.

Poate că era adevărat. Cerul nopții de vară era plin de stele, marea arunca reflexe argintii. Dar nu puteau fi siguri: nu voiau să-și asume niciun risc. Din clipa aceea, îi mutară patul în camera lui Becky, iar ea căpătă obiceiul de a dormi iepurește. Ea îl convinsese să părăsească adăpostul sigur al spitalului.

Uneori se întreba dacă nu-i repugnă să fie astfel supravegheat și urmărit, lipsit de libertate de mișcare, dar el rămânea invariabil placid și nu arăta nici pic de iritare. Rareori părea doar puțin nelămurit de ceea ce se întâmpla, de parcă n-ar fi înțeles motivele îngrijorării lor.

Seth și Lisa făceau tot ce le stătea în putință; mult mai mult decât ar fi avut Becky drept să aștepte. Totuși, deși n-o spuneau, considerau că lui David i-ar fi fost mult mai bine la spital. Era o opinie normală din partea lor. Și ea citise câteva tratate despre boli psihice, la biblioteca publică; o făcuse pe ascuns, de parcă ar fi fost literatură pornografică. Și ea avea îndoieli, temeri. Momentele de disperare apăreau mai ales noaptea, în vreme ce veghea chinuită de gânduri somnul liniștit al lui David. Atunci simțea cel mai clar că el se afla la ani-lumină distanță. L-ar fi putut atinge cu mâna, dar nu exista niciun mijloc prin care să intre în contact cu mintea lui. Greu de crezut că era același bărbat care o dusese la Paris cu câteva luni în urmă. Oare vor mai fi fericiți împreună? Va mai încerca vreodată senzația aceea de căldură și protecție, cuibărită în brațele lui, sau de acum înainte va fi obligată să ducă toate poverile, să înfrunte toate greutățile? N-avea de ales. Când ea fusese la ananghie, David îi purtase de grijă. Acum, când el dăduse de necaz, n-avea cum să-l abandoneze. Dacă îi era totuși greu, își dădea seama ce trebuie să fie în mintea lui Seth și a Lisei. Ei nu-l cunoscuseră pe vremuri; ea avea multe amintiri care-i întăreau credința și-i dădeau curaj să meargă mai departe. Seth și Lisa n-aveau niciun motiv să creadă-n el, n-aveau idee ce fel de om se ascundea în spatele acelei

bariere de tăcere. Becky n-ar fi îndrăznit să abuzeze atât de generozitatea lor, dacă în joc nu era sănătatea și fericirea lui David.

Puțin câte puțin, cu pași abia sesizabili, David înainta totuși pe drumul refacerii. Progresele erau lente și ezitante, abia perceptibile pentru cei care-l îngrijeau, refuzând să renunțe la speranță.

Într-o seară, la cină, David împinse deoparte farfuria pe jumătate plină și se adresă pe ton de scuză Lisei:

– Îmi pare rău. Nu-mi place conopida cu brânză.

Pentru cineva neobișnuit cu felul supus în care mânca mereu ce i se punea în față, semnificația acestui refuz ar fi scăpat ușor. Ca el să-și exprime o preferință fără să fie întrebat – să demonstreze că avea voință și discernământ – constituia un progres important.

Altădată, la televizor, Becky văzu un interviu luat lui Daniel. Tocmai pornea într-un turneu prin lume, împreună cu o folkistă pe care o cunoscuse în Germania. Să fi fost fata la care se referise Christine? Era pe trei sferturi beat: cred că vreo micuță nemțoaică i-a pus picioru-n prag…

Privi imaginea lui Daniel, frumos și sigur pe sine, cu claia lui de păr negru și zâmbetul fermecător, apoi se întoarse spre David. Nu simțea niciun regret. Daniel n-avea decât să facă ce voia. Acum n-o mai interesa decât David, "la bine și la rău".

Nu crezuse că el urmărea programul, sau că ar fi avut vreun motiv să facă legătura între ea și Daniel, dar mai târziu, când rămaseră singuri, el întinse mâna spre ea și o mângâie gânditor pe obraz.

– Din cauza lui Daniel nu vrei să facem dragoste?

Întrebarea o prinse complet nepregătită. Nu știuse ce gânduri îl preocupau. Nu era convinsă că el remarcase vreo schimbare în relația lor. Totuși, retrospectiv privind, își dădu seama că el se ferise întotdeauna să-și impună dorințele. Se temuse mereu să ceară ceea ce Daniel considerase întotdeauna un fel de drept divin al său. Daniel credea că orice femeie trebuie să se simtă măgulită de atențiile lui. Din contră, David încerca numai să dea satisfacție. El o învățase, pentru

prima oară, să se autoaprecieze ca ființă umană. De la el deprinsese toleranța și tandrețea. Alături de el descoperise că un bărbat putea fi și blând, fără a-și pierde masculinitatea.

– David, să nu vorbim despre Daniel, îl rugă ea. A dispărut. Face parte din trecut. L-am uitat complet. Doar tu contezi, și te iubesc! Își petrecu brațele în jurul gâtului lui. Să nu mai spui că nu te doresc, șopti ea. Nimic n-ar putea fi mai fals….

Încă un pas în direcția cea bună. Nu mai era străinul tăcut ca o fantomă. În sfârșit, comunica, răspundea, era în contact cu lumea dimprejur. Pentru prima oară, Seth și Lisa descopereau fragmente din adevărata lui personalitate.

David începu să țină seama de ceea ce se întâmpla, să renunțe la izolare. Nu-și mai petrecea zilele lâncezind fără scop, era chiar capabil să dea o mână de ajutor la gospodărie, sau în atelier. Începură să nu se mai alarmeze imediat ce-l scăpau din ochi.

Într-o dimineață, îl întrebă pe Seth dacă putea să-i împrumute o foarfecă și un aparat de ras, ca să scape de barbă. Din tonul lui, se simțea că se aștepta să fie refuzat. Cu o săptămână în urmă solicitarea ar fi declanșat o stânjeneală generală. Cu toții s-ar fi gândit la un singur lucru. Acum, Seth abia ridică nasul din ziar.

– Desigur. Găsești tot ce-ți trebuie în dulăpiorul din baie. Apoi strigă după el: ai grijă să nu te tai, tocmai am schimbat lama.

David se întoarse și-i zâmbi slab.

– Nicio șansă. Voi fi atent.

Ceva mai târziu, în aceeași zi, Becky îl descoperi întins pe sofa, adâncit în lectura unei cărți. Înainte, fusese un cititor asiduu, dar era prima oară de la accident când îl vedea cu o carte în mână Se așeză pe marginea patului și privi peste umăr, curioasă să vadă ce fel de carte îi atrăsese atenția.

El o întoarse, astfel încât Becky să poată citi titlul. The Midnight Sun. Nu-i spunea nimic.

– Despre ce-i vorba? întrebă ea.

– Uite, citește singură. Dădu la prima pagină, iar ea citi ascultătoare, sub titlu:

Soarele de la miezul nopții are sclipiri de suliță ce spintecă întunericul, iscând curcubee în vid: este un fenomen. Tentacule unduitoare îți captivează inteligența, atrăgându-te în nisipurile mișcătoare, ca niște țipari giganteşti. Diformitatea, incapacitatea și imaginația uzurpă intelectul creator, devenind un soi de canibali…

Îi aruncă o privire, neînțelegând nimic.

– Are vreo semnificație?

– Trebuie să presupunem că da.

– Îmi sună ca o grămadă de vorbe fără sens, declară ea, iar el zâmbi.

– Da. E foarte posibil. Își coborî picioarele din pat. O aberație nihilistă… S-ar putea să ai dreptate.

– Dar despre ce-i vorba, de fapt?

El repetă întrebarea gânditor. Se apropie de fereastra înaltă ce dădea spre grădină și privi la Lisa, care scosese băiețelul la soare, și la câinele ce îngropa o comoară printre tufele de trandafiri. Este vorba despre dezintegrarea minții. Un soi de afundare în abisuri.

– Care abisuri? vru să afle Becky.

David ridică din umeri, dar nu răspunse. Becky dădu la ultima pagină a prefeței.

Blesteme sălbatice, jurăminte nebunești, șoapte josnice: acesta-i limbajul. Sunete fantastice într-o structură intraductibilă. Lipsă de uniformitate. Nonexistență. Iluzia devine realitate… Structura expiră, iar marea înfuriată își smulge rădăcinile și inundă universul de capete amorfe. Ciudații oameni-copaci se devorează singuri, excretându-și propriile vieți. Neființa trăiește…

Închise cartea cu zgomot.

– Ei bine, nu sună prea vesel, nu-i așa?

– N-are nicio intenție de a provoca veselie. Nu este un subiect amuzant.

– Atunci, de ce o citești? De ce să citești ceva care te amărăște?

– Ce anume ai prefera să citesc? Winnie ursulețul? Se întoarse cu fața spre ea. Becky, chiar consideri esențial să vin în fiecare zi la atelier și să dau o mână de ajutor?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Nu, sigur că nu. Dacă n-ai chef…

El ezită.

– Nu-i vorba despre așa ceva. Am învățat să mă descurc în prezența oamenilor. Nu mă mai deranjează să discut cu ei. Dar am nevoie de timp de gândire. În creierul meu este harababură. Totul trebuie sortat și nu pot s-o fac decât izolându-mă o vreme. Înțelegi? O privea neliniștit. Te superi?

Becky își aminti ziua în care Lisa o avertizase în cabinetul doctorului: să presupunem că, după ce se face bine, îți spune mulțumesc, acum mă simt perfect, am plecat! M-ai pus pe picioare și nu mai am nevoie de tine…

Ce se va întâmpla atunci?

– Te-ai purtat foarte frumos cu mine, reluă David, și nu cred că am dreptul să-ți cer așa ceva. Dar dacă nu mă regăsesc integral…

Becky simți un nod în gât.

– Nu-i nimic, spuse ea. Înțeleg. Trebuie să procedezi așa cum crezi de cuviință.

– Dar cum rămâne cu Seth și cu Lisa? Ce o să zică dacă plec de unul singur în fiecare zi și nu-i ajut în atelier? Trăiesc pe spinarea lor de ceva vreme, nu-i așa? M-au hrănit și m-au adăpostit și au făcut tot ce se putea pentru mine…

– Nu trebuie să fii îngrijorat din pricina lor, îl asigură ea domol. Nu doresc decât să te vadă iar pe propriile picioare.

După-amiază, porni însoțit de câine. Becky și Lisa îl urmăriră de la fereastră, în vreme ce se îndrepta spre stâncile de pe litoral. Era prima oară când ieșea singur din casă.

– N-o să mă simt ușurată decât când am să-l văd întorcându-se întreg și nevătămat.

– Trebuia să înceapă cândva, comentă Seth din celălalt capăt al încăperii. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i acordați independență.

– Da, este adevărat, dar… Lisa privi neliniștită spre Becky. Este încă departe de a-și fi revenit complet. Nu cred că-i înțelept să-l lăsăm să colinde singur.

David traversă drumul și se făcu nevăzut. Becky se întoarse încetișor.

– Nu-l putem spiona la nesfârșit. Altfel n-o să-și recapete nicicând încrederea în sine.

– Adevărat, aprobă Seth. Deșteaptă fată. Dă-i o șansă.

Becky o privi pe Lisa, cerându-și parcă scuze.

– Cinstit, știu exact cum este să fii supravegheată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Să fii urmărită prin gaura cheii ca nu cumva să dai foc perdelelor sau să încerci să evadezi… Sfârșești prin a căpăta mania persecuției.

Lisa suspină.

– Ei bine, sper să aveți dreptate. N-am să mi-o iert niciodată dacă pățește ceva.

– La naiba, bineînțeles că n-o să se întâmple nimic! exclamă Seth. Nu-i nebun. N-o să facă nicio aiureală.

David se întoarse cu puțin înainte de cină. Nu-i puseră nicio întrebare, dar el le povesti din proprie inițiativă unde fusese și ce făcuse. Își petrecuse după-amiaza colindând peste câmp, trimițând câinele să aporteze și uitându-se la vacile care pășteau.

– Și în același timp cugetam. Se aplecă și o sărută pe Becky. Nu te lăsa copleșită, draga mea. Cred că în sfârșit ajung la o concluzie.

După aceea, își făcu obiceiul de a ieși în fiecare zi, iar ei renunțară în cele din urmă să se mai îngrijoreze. Era greu de spus dacă această terapie autoprescrisă dădea sau nu roade. Becky nu reușea să se decidă. Uneori, se întorcea bine dispus. Alteori, o cuprindea în brațe și o săruta cu o pasiune de care nu-l crezuse capabil. Dar nu știa cât avea

să dureze. Mai existau și zile când se întorcea tăcut și retras în sine, din nou obsedat parcă de acea lume interioară. În asemenea cazuri, abia dacă observa prezența altora. La opt, se retrăgea la culcare, pretextând că-i obosit, dar se trezea după câteva ceasuri. Becky știa că în unele nopți nu închisese deloc ochii. I-ar fi ținut companie cu plăcere, dacă ar fi crezut că-i poate fi de folos, dar în astfel de ocazii nu părea să aibă nevoie de nimeni.

– Nu pot prevedea, îi mărturisi Lisa lui Seth, dacă faptul că l-am luat aici pe David se va dovedi un lucru bun pentru Becky, sau va fi un dezastru.

– Cum adică? făcu el surprins. Îi merge tot mai bine. Nu grăbi lucrurile. Are nevoie de mai mult timp. Încă vreo două luni și o să fie ca nou.

– Da. Poate. Și după aceea?

– Nu-ți pot răspunde la întrebarea asta. David trebuie să decidă în privința asta.

Într-una din zile, David se întoarse acasă cu aerul omului care tocmai terminase o zi de muncă fructuoasă.

– Crezi că mi-ai putea împrumuta mașina de scris pentru vreo săptămână? i se adresă el lui Seth.

– Poți lua orice vrei, răspunse acesta vesel.

David ezita. Se întoarse spre Lisa, de parcă ar fi ghicit că era singura care-l privea cu suspiciune.

– V-ar deranja dacă aș lua-o în camera de oaspeți și aș lucra puțin?

– Ah, David, sigur că n-o să ne deranjeze, îl asigură Lisa. Îl mângâie încurajator pe cap, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Gestul ei nu era deloc condescendent. În ce mă privește, continuă ea, poți să faci orice vrei… Cu condiția să nu deranjezi vecinii, desigur!

David îi zâmbi recunoscător.

– Nu cred că se vor plânge.

Din clipa aceea, abia dacă-l mai zăriră. Imediat după micul dejun, dispărea la etaj și nu revenea decât la cină. La început, încercară să-l

convingă să coboare la masa de prânz. Îl strigau, loveau cu lingura în farfurie, zăngăneau clopoțeii din magazin. Urcaseră chiar scara și-i strigaseră prin ușă că mâncarea îl aștepta în farfurie. Îi privea vag pe deasupra vechii mașini de scris și spunea:

– Da, da, vin imediat, dar nu se mișca din loc.

În cele din urmă renunțaseră, iar Becky îi ducea prânzul în cameră, pe o tavă. Chiar și așa, de obicei nu se atingea de mâncare.

Principala lui preocupare consta în a găsi hârtie de scris. Înnegrise deja fiecare foaie de hârtie din casă, inclusiv două din caietele cu tipare ale Lisei. Într-o zi, își făcu apariția în magazin, în vreme ce Becky freca dușumelele, iar Lisa rearanja rafturile.

– Nu mai am hârtie! anunță el.

În glas îi răsuna un soi de panică.

– Vai, dragă, se lamentă Lisa. Se retrase un pas și privi împrejur, de parcă s-ar fi așteptat să descopere o stivă de caiete plutind prin aer. Ce ne facem? Seth se duce după-amiază la Plymouth. Am să-i spun să cumpere. Cred că ar trebui luate măcar o jumătate de duzină de topuri, ca să-ți ajungă o vreme, nu-i așa? Privi spre el cu speranță. Poți să aștepți până se întoarce?

– Am să iau astea, replică el și ridică de pe tejghea un maldăr de hârtie de împachetat. O să-mi ajungă până atunci.

Ușa se închise în urma lui și-i auziră pașii pe scară. O clipă, rămaseră privindu-se reciproc.

– Hârtie de ambalaj? întrebă Becky.

– Cred că nici n-a auzit ce i-am spus.

– N-ar fi nicio nenorocire dacă aș ști sigur că face un lucru serios. Dar s-ar prea putea să bată la mașină aceeași frază repetată mereu, de genul "ala, bala, portocala".

– Sau vreo propozitie care să includă toate literele alfabetului, zise Lisa și ridică din umeri. Se pare că așa procedează cei care învață să bată la mașină.

Tăcură. De sus începuse să se audă din nou țăcănitul specific.

– Poate că acum învață, își exprimă părerea Lisa.

– De fiecare dată când intru, pe jos sunt împrăștiate foi de hârtie mototolite. Nu-mi prea vine să-l întreb ce face.

Era un jurământ pe care îl făcuse în ziua externării lui.

– Nu mă lasă-n pace, i se plânsese el. Mă tot întreabă aceleași lucruri, până o să înnebunesc…

Atunci, făcuse legământ să nu-l bată la cap cu tot soiul de întrebări. Va aștepta ca el să-i spună din proprie inițiativă. Iar Lisa fusese de acord.

– Cred că ai dreptate. Cel mai bun lucru este să-l lași în pace.

– Da, dar ce face? insistă Becky. Scrie vreun roman în șase volume în limba latină, sau încearcă să devină un superdactilograf?

Lisa trecu leneș pămătuful de praf peste un raft.

– Mare păcat că n-am reușit să-l atrag spre pictură. Constituie o terapie excelentă. Știi că multe dintre capodoperele secolului au ieșit de pe porțile balamucurilor.

Becky o privi aspru. Complet neatentă, Lisa continua să șteargă praful.

– Trebuie să-i vorbesc lui Seth, declară ea. Poate că vom reuși să-l desprindem de mașina de scris, deschizându-i interesul pentru pensule și culori. Sunt convinsă că ar fi mult mai bine…

– Pentru numele Domnului! izbucni Seth, când fu abordat pe acea temă. Lăsați-l în pace! N-am idee ce dactilografiază, dar orice ar fi îl face fericit. O fi având probleme, dar așa cum v-am mai spus: nu-i nebun, știe foarte bine ce face.

Existau momente când Becky se îndoia de acest adevăr. De mai multe ori, se trezise în timpul nopții și-l surprinsese măsurând camera cu pasul, cu mâinile la spate, sau privind pe fereastră. Într-o noapte dispăruse cu totul, și abia după jumătate de ceas își adunase curajul să-l caute. Știa foarte bine unde-l va găsi: în fața mașinii de scris din camera alăturată, înconjurat de maldăre de foi de hârtie scrisă și de cărți pe care le luase din bibliotecă.

– Citește cărți foarte vechi, remarcase Lisa. Ieri l-am văzut luând Winnie the Pooh și Grey's Anatomy. Acum citește povestirile fraților Grimm și o enciclopedie a crimelor. A dus deja sus dicționarele de limba engleză și de franceză, precum și dicționarul Oxford de poezie pentru copii…

Într-o zi, când îi adusese masa de prânz, Becky ridicase una dintre foile mototolite și o luase pe furiș, apăsată de vinovăție, dar și victorioasă, ca s-o studieze în liniște, cu Lisa. Ore întregi sestrăduiseră să priceapă ceva:

Alarum!
Clopote de avertizare?
Derizoriu și dușmănie.
Iscați emoții și iluzii.
Siluete fantastice întind membre ciudate,
Furtuna urlă,
Confuzia-i totală…
Încâlcita zbatere-n sine,
Torentul se prăvălește,
Întunericul învinge.
Siluetele fără chip se chinuie,
Avalanșe de zeități minerale, rânjind, batjocorind:
Nonumanitatea își ițește mutra hidoasă…

– Ei bine, apreciase Lisa, cred în continuare că o pensulă ar fi de preferat…

Rămase pe culoar în fața camerei de oaspeți. Pe sub ușă se zărea o dungă luminoasă. Nu auzea zgomotele făcute de mașina de scris, dar era foarte posibil ca el să scrie de mână pentru a nu-i deranja pe ceilalți. Bătu ușurel în ușă, șoptind:

– David?

Tăcerea se perpetuă. Ori n-o auzise, ori nu voia să-i răspundă.

– David? repetă ea.

Întredeschise ușa cu mare grijă. David era așezat la masă, cu o carte în mâna stângă, iar în cealaltă avea un creion. Părea să scoată niște idei pe o foaie de hârtie. La apariția ei, ridică fruntea, încruntându-se.

– Ce s-a întâmplat?

Becky rămase-n prag.

– Ți-am simțit lipsa, spuse ea. M-am trezit și nu te-am găsit lângă mine. Am venit să văd ce făceai.

El păru puțin iritat.

– Ce contează unde sunt? Nu deranjez pe nimeni, nu-i așa? De ce vrea toată lumea să știe ce fac în fiecare clipă? Ce credeai? Că am organizat o orgie de unul singur?

Ea se înroși. Ochii i se umplură de lacrimi. Un singur cuvânt aspru din partea lui David era mult mai rău decât un șir de imprecații de la Daniel. Era pentru prima dată că renunțase la răbdare și purtare plăcută. Asemenea manifestare constituia un adevărat șoc.

– Îți faci prea multe griji, zise el. Întoarce-te în cameră și culcă-te la loc. Am să vin când voi termina.

Tonul nu lăsa loc de replică. N-avea de ales. Îi arătase cât se poate de clar că pentru moment n-avea chef să fie deranjat.

Se întoarse în dormitor, amărâtă. Mai târziu, când avu vreme să se gândească la întâmplare, își dădu seama că protestul lui împotriva felului cum era tratat – ca un copil mic – era de fapt unul dintre cele mai bune semne de însănătoșire. Încă nu învățase să disacearnă între preocuparea legitimă și amestecul nedorit al celorlalți, dar demonstra că se săturase de supraveghere și îndrumare. Tânjea după o doză de independență. Pe moment însă, se simți jignită. Ea fusese cea care-l îngrijise și care crezuse-n el, iar acum era în situația de a-i suporta mânia nejustificată.

A doua zi, David se arătă plin de căință. O luă în brațe și o sărută.

– Iubito, iartă-mă. Vocea îi era încărcată de regret. N-am vrut să te fac să plângi. N-aveam niciun drept să-ți vorbesc așa… Unde aș fi ajuns

dacă nu aveai grijă de mine toate aceste săptămâni? M-ar fi ținut sub cheie, nu-i așa? Poate că au fost clipe când le-ai dat dreptate. Probabil că te-ai întrebat de ce naiba să te mai chinuiești. Pentru ca, în final, să-mi permit să țip la tine… O strânse la piept. Ah, Becky, micuță Becky, am atâta nevoie de tine! Te rog să continui să ai încredere în mine… te implor să nu mă abandonezi. Nu renunța. Ești unica persoană care a crezut în mine și care m-a făcut să simt ce înseamnă responsabilitatea. Mai acordă-mi puțin timp… Te rog!

De când fusese externat, David se prezenta o dată pe săptămână la control. Fie Seth, fie Lisa îl ducea cu mașina la Plymouth, așteptându-l să-l aducă înapoi după consult. O dată, Seth îl întrebase ce se întâmpla la aceste ședințe. Răspunsul nu-l prea lămurise.

– Nimic. Un bărbat mă privește peste masa de lucru. Se comportă de parcă ar fi Dumnezeu și mă tratează ca pe un copil retardat. Uneori îmi pune întrebări prostești în chestiuni banale; alteori dorește să-i spun povești despre copilăria mea.

– Și o faci? voise Seth să știe.

David ridicase din umeri.

– Dacă vreau să-i fac pe plac.

Veni și ziua când refuză să se mai ducă, pe motiv că avea lucruri mult mai importante de făcut, decât să piardă vremea cu jocurile stupide ale bărbaților în halat alb.

– E o pierdere de vreme. Pentru ei, pentru mine, pentru toată lumea. Cineva trebuie să scoată mașina și să mă ducă la Plymouth. Apoi e nevoit să aștepte vreun ceas ca să mă aducă înapoi. Așa se irosește timpul lui Seth sau al Lisei.

Dumnezeu mi-e martor că ar avea de făcut lucruri mult mai necesare aici, acasă. De ce să-și sacrifice o dimineață pe săptămână ca eu să stau tolănit în cabinetul psihiatrului și să discutăm despre elefanți roz, sau despre posibilitatea ca tata să fi primit aripi și să se fi înălțat la rai, după moarte?

Seth vorbi fără să-și ia ochii de pe ziar.

– Dacă asta este tot, vorbi el nepăsător, de ce nu iei mașina să te duci singur la Plymouth?

David simți că raționamentul lui fusese zdruncinat.

– Să iau mașina? întrebă el, de parcă cineva i-ar fi oferit o bombă cu care să se joace. Nu vă e teamă că o să mă reped direct peste parapet la prima prăpastie?

– Nu prea, replică Seth. Suntem asigurați la accidente.

– Da, dar s-ar putea să nu fie luat ca accident, obiectă David. Sunt considerat încă un fel de lunatic, nu-i așa? Ce o să spună psihiatrii ăia când vor afla că mi-ați dat pe mână o asemenea armă și m-am sinucis?

Seth ridică o sprânceană.

– Nu cred că ești chiar atât de iresponsabil, declară el, dar desigur faci cum vrei. Dacă încă nu te simți capabil…

Se opri. David părea obsedat.

– Orice prost poate conduce, murmură el. Nu e vorba despre ce cred eu.

– Ah, atunci care-i problema?

David se încruntă. Își plimbă degetele de-a lungul muchiei mesei.

– N-am carnet! Dintr-o dată, ridicase privirea triumfător. N-ai voie să conduci dacă n-ai carnet, nu-i așa?

Seth lăsă jos încetișor jurnalul. Se întoarse spre Becky, adresându-i-se de parcă David tocmai își afirmase incapacitatea de a participa la o conversație rațională.

– Vrea să spună că te-a plimbat pe tot continentul fără să aibă carnet? Adică, a fost întotdeauna șofer ilicit?

Misterul celor ce se petrecuseră cu toate actele lui nu fusese nicicând rezolvat. Dezvăluise de bunăvoie multe din secretele copilăriei și tinereții, dar continuau să existe numeroase necunoscute.

– Adică, n-a dat niciodată examen de conducere? Sau carnetul i-a fost luat? Știi foarte bine, interveni David, iritat, că nu-mi amintesc ce am făcut cu blestematul de permis!

Seth împături ziarul și se ridică.

– Păi, aș sugera că a venit vremea să faci efortul de a-ți recăpăta memoria. Pe la jumătatea dimineții, constatară că David dispăruse. De asemenea, cheile și mașina nu se mai aflau la locurile lor. La început, nu fură prea neliniștiți.

– Probabil că s-a răzgândit, declară Seth vesel. Mă așteptam s-o facă.

Nu părea să existe vreun motiv de alarmă: Seth îi oferise mașina, iar el acceptase. Nu era foarte surprinzător nici faptul că plecase fără să anunțe. Îl puseră pe seama abia descoperitei lui independențe totale.

Primele îndoieli începură să se facă simțite abia pe la prânz. David trebuia să se prezinte la spital la ora unsprezece fără un sfert. Punând la socoteală drumul și jumătatea de oră petrecută acolo, ar fi trebuit să revină pe la douăsprezece și jumătate. Ora veni și trecu.

– Nu s-a întors? întrebă Seth. Trecând pe lângă Becky, o ciupi de bărbie. Nu intra în panică. E perfect capabil să conducă până la Plymouth și înapoi. Lisa dădu la o parte supa de pe aragaz.

– Dacă s-a dus la Plymouth, obiectă ea.

– Cum adică? Seth se întoarse spre ea. Unde altundeva s-ar fi putut duce? Pentru asta i-am oferit mașina. Ca să ajungă la consultație fără să aibă senzația că ne este o povară.

– Da, dar nu voia să se ducă, nu-i așa? Din cauza asta s-a stârnit toată discuția, nu? Spunea că e o pierdere de vreme…

– Exact. Pentru tine, sau pentru mine. Fiindcă trebuia să-l ducem.

– … pentru toată lumea! Dacă-ți amintești, zicea că are lucruri mai importante de făcut, decât să se joace cu bărbații în halate albe. Lisa dădu drumul prea tare la apă și stropi toată dușumeaua. Este aproape unu și jumătate. Ce-ar fi putut face până acum?

Tăcură toți. Apoi, Seth aruncă ziarul cât colo.

– Foarte bine. Dacă asta te mai liniștește, am să întreb la spital.

Ieși în hol și lipsi câteva minute. La întoarcere, figura lui demonstra clar că veștile erau rele.

– Mi-e teamă că ai avut dreptate, îi spuse el Lisei. David n-a apărut la consultație…

Capitolul 11

– Nu avea niciun ban, vorbi Becky.

– Nu, admise Seth, dar avea un rezervor plin. Vreo optzeci de litri de benzină. Destul să-i ajungă pentru orice destinație.

– Pe deasupra, interveni Lisa, nu știm nici la ce oră a plecat. Până acum, ar fi putut deja ajunge la jumătatea drumului spre Scoția.

Se lăsă din nou liniștea. Se priveau unul pe celălalt peste masă. Oare așa se întâmplase și prima oară? se întrebă Becky. Când plecase cu Lotusul, fără bani în buzunar, fără bagaj, fără vreo destinație? Lăsase și atunci în urmă rude sau prieteni îngrijorați? Oare Range Roverul lui Seth avea să ajungă și el pe marginea vreunui șanț?

– Pe mine mă procupă ce se va întâmpla dacă nu se întoarce până deseară, rupse tăcerea Lisa.

– Se va întoarce. Cu siguranță, o să apară până deseară.

– Da, dar dacă… Ce o să facem atunci?

Seth se uită stânjenit spre Becky. Își trecu degetele prin părul negru, zburlit.

– Anunțăm poliția? întrebă Lisa.

Seth ridică din umeri.

– Probabil că o să fim nevoiți, acceptă el, cu inima grea. Cred că n-avem de ales.

– Ei bine, în cazul ăsta ce mai așteptăm?

De ce să amânăm până poate fi prea târziu? De ce să n-o facem imediat?

– Cu ce scop? obiectă Seth. Ce le putem spune? Să-l dăm dispărut? Sau să anunțăm lipsa mașinii?

Lisa se încruntă.

– Nu sugerez că a șters-o cu…

– Nici eu. Dar ce putem reclama la poliție? Dacă avea vreun accident, până acum am fi aflat. Nu le-ar lua nici cinci minute să dea de urma proprietarilor. Deci, nu putem decât să-l punem sub urmărire, ca pe un criminal de rând…

– Uite ce-i, știu că sună foarte urât când privești lucrurile astfel, replică Lisa, dar pe mine mă îngrijorează siguranța lui David.

– Cu alte cuvinte, nu-l crezi în stare să conducă mașina? Asta încerci să spui? Consideri că e instabil psihic și că s-ar putea s-o ia razna la volan?

Lisa era stânjenită.

– Este încă sub tratament, murmură ea. E foarte bine să repeți ca un papagal că poate conduce de aici până la Plymouth și înapoi, dar a devenit clar că s-a dus mult mai departe, nu-i așa? Mă întreb dacă-și dă seama cu adevărat ce face. Încerc doar să…

Becky nu mai putu răbda. Ieși din încăpere și-i lăsă să continue singuri. Persoană dispărută, mașină lipsă… Oare Land Roverul lui Seth urma să aibă aceeași soartă ca Lotusul? Tocmai am vândut masina de două mii de lire a altcuiva… Parcă-l auzea pronunțând vorbele astea, în camera de hotel din Plymouth. Poate că până mâine avea să repete acele cuvinte altei fete, în altă cameră de hotel. Oare avea să-și reia peregrinările, oferindu-se să ducă pe altcineva la Paris? Cât de multe știi despre David, dacă ne limităm la fapte indiscutabile?

Deschise ușa camerei de oaspeți, unde el lucrase asiduu în ultimele săptămâni. Ce anume-l obsedase? Nu reușiseră să descopere. Nu le spusese nicio vorbă, iar ei nu-l pisaseră cu întrebări. Chiar și acum, avea senzația că-l spionează.

Absurd, dar încă pășea pe vârfurile degetelor, ca o intrusă.

Locul părea mai ordonat decât de obicei. Își dădu seama că foile împrăștiate de obicei peste tot fuseseră strânse într-o stivă ordonată, pe masă. Hârtiile mototolite care acopereau podeaua fuseseră îngrămădite în coșul de gunoi. Toate cărțile, enciclopediile și dicționarele pe care le adusese din bibliotecă erau adunate pe copertina căminului. Mașina de scris era acoperită cu o husă, iar scaunul fusese așezat la locul lui, lângă perete. Se părea că David își împlinise corvoada autoimpusă. Împachetase și plecase. Tipic pentru el că făcuse ordine înainte de a-și lua tălpășița.

Uitând de scrupule, Becky se repezi la hârtiile lăsate pe masă. Pe prima pagină, cu litere de tipar la două spații, trona titlul: "Z O R I D E Z I". Întoarse pagina și citi:

"Această carte îi este dedicată lui Becky, fără a cărei grijă și devoțiune n-aș mai fi cunoscut alt răsărit."

Rămase nemișcată. Când, în cele din urmă, dădu pagina, citi niște cuvinte deja familiare: Alarum! Clopote de avertizare! Derizoriu și dușmănie… Le mai văzuse pe foaia mototolită sustrasă pe ascuns. Își aminti nesfârșitele ceasuri petrecute de ea și de Lisa încercând să le descifreze sensul.

– Cinstit, spusese Lisa, cred că i-ar merge mult mai bine cu o pensulă… Ar fi trebuit să i-o arate și lui Seth. El era mai priceput la astfel de lucruri și ar fi fost un judecător mai competent. Dar se temuseră că o să le țină o prelegere, ca de obicei.

– De ce nu-l lăsați în pace pe sărmanul băiat? Nu-i prost: știe foarte bine ce face.

Pe husa mașinii de scris se afla o carte pe care Becky o recunoscu imediat. The Midnight Sun. Își aminti cum i-o luase din mână și o aruncase pe raft.

– De ce să citești ceva care te face să suferi?

Ceea ce nu-și amintea și poate că nici nu observase, era numele autorului: David Burgoyne…

Deschise cartea la prima pagină.

Soarele de la miezul nopții are sclipiri de suliță ce spintecă întunericul, iscând curcubee…

O aruncase fără să reflecteze, ca pe o mizerie. Totuși, ciudat cât de bine-și amintea întâmplarea, cum îi rămăsese-n minte acea poezie mohorâtă.

Dedesubt, cu creionul, David adăugase: în "Zori de zi" ne confruntăm cu Iubirea, Dăruirea și Încrederea. Becky începuse să priceapă. Poate că într-adevăr Seth avusese dreptate. David părea să fi știut ce făcea.

Își îndreptă din nou atenția spre foile bătute la mașină. Dintr-o dată, observă că ținea în mână o copie. Originalul nu era acolo. Era clar că David îl luase cu el. Dumnezeu știa încotro plecase și cu ce scop. Nu exista nicio garanție că intenționa să se întoarcă.

– Ai încredere în mine, îi spusese el, te rog…

Aparent, n-avea încotro.

Coborî la parter, luând cu ea ambele cărți, pentru a i le arăta lui Seth. El și lisa continuau să discute aprins.

– Becky! exclamă Lisa. Îl cunoști cel mai bine; spune-ne ce crezi că trebuie făcut. Eu susțin că trebuie să anunțăm poliția îndată. Seth dorește să așteptăm până deseară. Care-i părerea ta?

Becky ezită. Privi din nou spre copia cărții lui David.

În "Zori de zi" ne confruntăm cu Iubirea, Dăruirea și Încrederea…

– Hai să avem încredere în el, șopti ea. Să-i mai acordăm puțin timp.

– Dragul meu David, îl asigură Margaret, nu-i nevoie să-mi explici. M-ai mai spus toate astea în scrisoare. Aveai nevoie de o evadare. Să-ți regăsești identitatea, parcă asta a fost exprimarea folosită? Te-am înțeles perfect.

David se crispă și se întoarse să privească pe fereastră. Nimic nu se schimbase. Toate erau așa cum și le amintea, ca în seara aceea de noiembrie, cu mai bine de un an în urmă. Piticii din grădină, pe care crezuse că i-a demolat; cascadele de zeități nonbiologice care râseseră

de el atâta vreme. Nu prezentau vreun semn de deteriorare. Poate că totul se petrecuse în propria imaginație. Amintirea nebuniilor trecutului îl făcu să dea din cap. Blesteme sălbatice, jurăminte nebune, șoapte josnice: acesta era limbajul. Sunete fantastice într-o structură intraductibilă… Cum reușise oare lumea aceea să-l înfrângă? În lumina prezentului, propriile temeri din trecut păreau exagerate.

– Desigur, reluă Margaret, n-am fost foarte surprinsă. Mă cam așteptam la așa ceva, de multă vreme. Nu mă plâng. Când m-am măritat cu tine, știam că va fi greu. Erai absolut șarmant, dar total lipsit de consistență… Nu-mi făceam iluzii. După toate cele, nici eu nu mai eram chiar copilă – declară ea, deșurubând capacul sticlei și turnând Johnie Walker în două pahare – nu-i așa? Știam foarte bine la ce mă înham.

– Te-ai martirizat cu bună știință, aprecie David.

Margaret îi aruncă o privire aspră. Îi întinse paharul de whisky.

– Păcat că nu mi-ai transmis o adresă ca să pot lua legătura cu tine. Se îndreptă spre pupitrul unde păstra toate actele, îngrijit etichetate și organizate. Extrase un dosar pe care scria "DIVERSE". Iată aici toată corespondența pe care ai primit-o cât timp ai fost plecat. Am răspuns la majoritatea scrisorilor. Le-am spus tuturor că ai plecat să lucrezi undeva și că nu poți fi deranjat. Le-am promis că ai să-i contactezi când te vei întoarce.

El luă dosarul. Nu era nimic foarte important sau interesant. Câteva scrisori de la librar, care-l anunța că volumele comandate fuseseră primite și că se putea prezenta să le ia. Erau vechi – le rupse și le aruncă la coș. Găsi o scrisoare de la organizația studențească al cărei membru fusese, amintindu-i subtil că nu-și achitase subscripția pe ultimul an și o scurtă notiță de la dentist, atrăgându-i atenția că pierduse ultimele trei ședințe de tratament, dar că trebuia să le plătească totuși. Existau și câteva scrisori de la directorul băncii, pe care le aruncă fără să le citească. În final, dădu peste un plic gros, maroniu, pe care și-l timisese singur. Venea din Camden Town, N.1 și era datat în iunie. Înăuntru

găsi lucrurile care-i dispăruseră din portofel. Erau învelite într-o foaie de hârtie, pe care scrisese cu propria mână: atque in perpetuum, frater; ave atque vale. Alături, mâna Margaretei adăugase apăsat: ce vrea să însemne asta?

Cu adevărat, ce? Reciti fraza, mototoli hârtia și o aruncă la coș.

"Pentru totdeauna, frate, să trăiești și bun-rămas"…

– N-am reușit să-i aflu semnificația, spuse Margaret. Are vreuna?

– A avut, murmură el. La vremea respectivă. Își scoase portofelul și puse la loc obiectele pe care le crezuse pierdute. Probabil că mi s-a părut foarte important în clipa aceea.

– Ei bine, pe mine m-a nedumerit. Polly susținea că este un act simbolic de autodistrugere. Încerca să mă convingă să mă duc la poliție. Zicea că așteaptă doar ziua când o să sune telefonul și cineva ne va chema la morgă să te identificăm.

David ridică o sprânceană.

– Nu zău?

Era un punct în favoarea lui Polly Knott. Niciodată n-o creditase cu atâta perspicacitate.

– Ah, o știi pe Polly, continuă Margaret, nepăsătoare. Gata mereu să dramatizeze. M-a bătut la cap să reclam la poliție din prima clipă. Din noaptea aia când ai luat mașina și ai plecat să colinzi. Mi-a repetat mereu, ca un papagal: băiatul ăla nu poate fi lăsat singur… Mulțumește cerului că n-am ascultat-o. Dacă mă luam după ea, ajungeai pe lista dispăruților și a criminalilor nebuni.

Urmă o pauză. David își privea paharul.

– Margaret, spuse el, ce s-a petrecut în noaptea când am plecat?

Ea se încruntă.

– Ce vrei să spui cu întrebarea asta? Doar erai aici. Ai fost unul dintre actorii dramei. De ce mă mai întrebi?

– Fiindcă nu-mi amintesc. D-aia.

Îl privi cu suspiciune.

– Nu-ți amintești nimic?

– Absolut nimic.

Acea parte a memoriei lui continua cu încăpățânare să nu funcționeze. Nu-i mai rămăsese decât senzația confuză de zgomot și râsete, din care se ițea o voce: vino, Davy puiule, hai să ne distrăm…

– A fost o petrecere?

– Da, la Joan și Peter. Dar n-ai participat. Ai spus că vrei să lucrezi. Te-am lăsat acasă și m-am dus singură.

El aștepta continuarea, dar ea părea ușor stânjenită.

– Uite ce-i, David, chiar vrei să zgândărești din nou lucrurile? S-a terminat, întâmplarea aparține trecutului. De atunci, a curs multă apă pe sub pod. De ce să nu lăsăm lucrurile așa? Nu-ți port pică.

– Aveai motive? insistă el grav.

– Ei bine… Ridică mâinile într-un gest demonstrativ. N-a fost prea amuzant să fiu obligată să povestesc tuturor că soțul meu a plecat și că habar n-am când se va întoarce.

– Pentru asta, îmi cer scuze. Totuși, te rog să-mi spui ce s-a întâmplat. Dacă sunt și alte lucruri pentru care e nevoie să-mi prezint scuzele…

Margaret ezita. Ideea nu o atrăgea. Totuși, ceea ce făcuse nu putea să fie chiar atât de grav, fiindcă altfel ar fi urmat sfatul lui Polly Knott și ar fi asmuțit poliția pe urmele lui. N-avea cum să fie ceva cu adevărat serios. Doar n-o fi făcut pe incendiatorul sau violatorul…

– Te rog, Margaret! Lăsă jos paharul și-i cuprinse umerii. Te rog să-mi spui!

Margaret își feri privirea.

– Bine, acceptă ea. Dacă insiști… A fost vorba de Charlie. L-ai lăsat lat. Probabil că o luaseși razna. Te-ai repezit afară din casă, de parcă te-ar fi urmărit toți dracii din iad. L-am găsit sus, în birou. Și-a revenit abia după zece minute. Nici el nu pricepea ce se întâmplase. Spunea că n-a făcut nimic să te provoace. Venise doar să-ți ofere un pahar de băutură și să te roage să ni te alături. Atâta tot. Apoi te-ai repezit la el ca un nebun și aproape l-ai omorât…

Brațele lui David căzură încet pe lângă corp. Deci asta era. Ar fi trebuit să ghicească. Vino, Davy puiule, hai să ne distrăm… Cine altcineva să fi fost dacă nu Charlie?

***

Detaliile începură să-i revină în memorie, clare, precise. Zgomotul, râsetele, scrâșnetul pietricelelor de pe alee sub roțile mașinilor, țipetele asurzitoare ale musafirilor. Probabil că Margaret adusese cu ea jumătate dintre invitații de la petrecere. Era aproape miezul nopții. El se afla în birou, în minunatul lui birou cu pereți acoperiți de rafturi cu cărți, ca o celulă capitonată. Acesta e biroul lui David: locul unde creează… De data asta, chiar lucra. Avea o foaie de hârtie în mașina de scris și se chinuise toată seara. Reușise să producă vreo șase versuri, poate. Apoi Charlie îl strigase de pe hol și-i auzise pașii împleticindu-se spre ușă. Pe urmă năvălise în sanctuarul lui, beat, cu o sticlă în mână. Un Charlie ofensiv, cu un rânjet atârnat pe buze. Smulsese foaia din mașina de scris, citind în batjocură cele câteva prețioase cuvinte pe care reușise cu atâta efort să le stoarcă din mintea lui ca o lămâie uscată.

– Ce-i asta? Altă capodoperă de lăptărie? Să-ți spun ceva, Davy puiule, așa nu vei ajunge niciodată să ai succes de public. Prea multă materie cenușie și prea puțină realitate, asta-i problema ta… Sper că nu te deranjează? Nu doresc decât să-ți fiu de folos.

Nu voia decât să provoace un mic scandal. Îl necăjea pe David, în speranța că acesta va mușca din momeală. De câte ori discutase cu Margaret? Nu vreau ca individul ăla să intre în casă. Nu mă interesează ce faceți, dar nu-l mai aduce aici, doar atâta te rog…

– Dar n-ai cum să scapi de mine, nu-i așa, David puiule? Fiindcă nu-i casa ta. Este a lui Maggie. Ea plătește chiria, deci e a ei. Și dacă ea mă vrea în preajmă, n-ai ce face, nu-i așa?

Doar dacă nu te hotărăști să mă dai afară cu mâna ta…

– Ia te uită, comentă David. Deci a încasat-o în cele din urmă? Își luă paharul din nou. Minunile nu încetează să mă surprindă.

– Ai fi putut să-l omori, protestă Margaret. Ai avut baftă că nu te-a reclamat. I-ar fi fost foarte ușor.

– Fii serioasă, replică David. Ești prea aspră cu el. Chiar și Charlie nu-i complet lipsit de corectitudine. Ce-i al lui e al lui: respectă regula jocului.

Ochii ei se îngustară, iar vocea deveni aspră.

– Ce vrei să spui cu remarca asta?

– Chiar trebuie să-ți traduc? Își clătină capul a dezaprobare. Nu se face ca amantul soției să-l dea în judecată pe soț doar pentru niște ochi umflați. Nu-i etic.

Margaret făcu un pas înainte, dar se stăpâni.

– David, ești complet irațional! Am mai discutat problema asta de vreo sută de ori. Când ne-am căsătorit, ți-am spus că aveam o aventură cu Charlie. N-am trecut-o sub tăcere. Am sperat să privești lucrurile civilizat. Îmi este coleg. Mă întâlnesc cu el peste tot. Te așteptai să-l ignor?

– Nimeni nu ți-a cerut să-l ignori. Te-am rugat numai să nu-l mai aduci acasă, dar n-ai putut rezista tentației să mi-l plimbi pe la nas, nu-i așa? Era o metodă de a-mi aminti că ai oricând la dispoziție un bărbat adevărat, care să-mi ia locul. Și chiar ai apelat la el de mai multe ori, nu? Ea roși.

– Nu fi absurd, David! Știi bine că între mine și Charlie n-a mai fost nimic de mulți ani. N-ai dreptul să te legi astfel de trecut.

– Trecut? mimă el inocența.

O privi fix. Ea își feri ochii. Știa că minte. Știa de mult, dinainte de noaptea cu pricina, că se reîntorsese în patul lui Charlie.

– Fie cum zici, acceptă el, indiferent. Oricum, nu mai are importanță, nu-i așa? De acum, n-ai decât să stai cu Charlie cât dorești, din punctul meu de vedere.

Ieși pe hol. Margaret îl urmă.

– Ce faci?

– Îmi iau o valiză, o lămuri el. Deschise ușa debaralei de sub scară. Am s-o iau pe cea de carton, dacă nu te superi. Înăuntru încap toate posesiunile mele.

Dumnezeu îi era martor, nu avea cine știe ce. Puține obiecte îi aparțineau. Hainele, câteva cărți și o serie de mărunțișuri ciudate. Până și mașina de scris nu era a lui. Margaret insistase să arunce vechea mașină portabilă, înlocuind-o cu una modernă plină de șmecherii, care aveau darul să-l deruteze. Lotusul alb fusese un dar comun de nuntă de la Mumsy și Dada, dar fusese întotdeauna pe numele ei.

– David, întrebă ea, ești convins că știi ce faci?

– Da. Poate pentru întâia oară în viață, sunt sigur.

Își luă cărțile din birou și aparatul de ras din baie. Întorcându-se să iasă, observă două periuțe de dinți în cană și o trusă deschisă lângă chiuvetă. I-ar fi putut aparține lui Polly Knott. Poate că, în absența lui, se mutase înapoi, să stea cu Margaret. Privi ca din întâmplare în trusă. Conținea un pămătuf de ras și un flacon de Old Spice. În timp, spusese multe lucruri urâte despre Polly, dar n-o putuse acuza niciodată că-și lasă mustață.

Trecu în dormitor. Pe noptieră, printre piepteni, perii și cutiuțe de pudră zăcea o pereche de butoni, care aveau gravată în centru litera "C". Îi ridică și se întoarse spre Margaret, care-l privea din prag, cu paharul de whisky în mână.

– Trecut, hai?

Ea își mușcă buza.

– La ce te așteptai? Ai fost plecat aproape douăsprezece luni. Să nu-mi spui că n-ai păcătuit, măcar din când în când.

– Dar niciodată câtă vreme am stat împreună.

Puse butonii la loc. Margaret ezita.

– David, n-ai impresia că exagerăm amândoi?

– În ce fel?

– Repezindu-ne cu capul înainte ca niște copii puși pe ceartă… spre ce? Separare? Divorț? Asta vrei?

El o privea cu gravitate.

– Propui vreo alternativă?

– Putem s-o luăm de la capăt. Să încercăm…

– Și ce părere are Charlie?

– Lasă-l pe Charlie. Nu contează. Dacă te deranjează atât, am să încerc să evit locurile unde pot da peste el. Va fi dificil, dar sunt sigură că vom ajunge la un aranjament. Fiecare problemă este rezolvabilă, dacă-ți dai silința.

David scutură din cap.

– Îmi pare rău, Margaret. E prea târziu. Nici înainte n-a mers, și nici în viitor n-o să meargă. Am învățat să stau pe propriile picioare. N-aș putea să redevin jucăria ta.

– Ai găsit pe altcineva?

El aprobă.

– Ei bine, probabil că era inevitabil. Vrei să te însori cu ea?

– Dacă o să mă accepte.

– De ce nu?

– Nu prea am ce să-i ofer, după cum știi.

– Poate că ai mai mult decât îți închipui, rectifică ea. Nu te subestima.

Părăsi camera, iar David îi auzi pașii pe scări. Termină iute cu împachetatul, grăbindu-se să plece. Faptul că nu avea să mai vadă acea casă nu-i lăsă cine știe ce impresie. Era casa ei, niciodată nu fusese și a lui. Nu avea amintiri fericite de acolo.

Se întoarse în salon. Margaret se afla în spatele măsuței de scris și ținea un stilou în mână. La intrarea lui, ridică ochii.

– Ah, vrei să pleci imediat?

– N-ar avea rost să tragem de timp. Am spus fiecare tot ce aveam pe suflet. N-a mai rămas decât să ne luăm bun-rămas…

– Cred că ai dreptate, recunoscu ea.

Se opri puțin, apoi adăugă: ne despărțim prieteni?

– Din partea mea, da.

– La fel pentru mine. Se apropie de el. Poftim, spuse ea. Ia asta înainte de plecare. Sunt sigură că o să-ți pice bine.

Îi întindea un cec. El se încruntă.

– Pentru ce?

– Am vândut drepturile de autor pentru o ecranizare după The Midnight Sun. Cred că vei fi mulțumit de afacere. Am bătut palma cu câteva luni în urmă. Banii au venit săptămâna trecută și ți i-am păstrat.

Suma înscrisă pe cec părea absurd de mare.

– Mai bine l-ai lua înapoi și ai scade câteva mii de lire.

Ochii ei se măriră.

– De ce?

– Îți datorez o mașină nouă, îți amintești?

– Ah, da. Mașina… chiar voiam să te întreb ce s-a întâmplat cu ea. Ai accidentat-o?

– Nu, am… vândut-o! recunoscu el.

– Desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cât ai obținut pe ea, dacă nu te deranjează întrebarea?

– Păi… șapte sute.

– Șapte sute pentru un Lotus nou-nouț?

– Știu. Nu trebuie să insiști. E patetic.

– E mai mult decât atât. Tâlhărie la drumul mare! De ce nu mi-ai cerut bani? Ai fi căpătat cele șapte sute și ai fi păstrat și mașina.

El rânji jalnic.

– Mă tem că nu era atât de simplu. Infracțiunile nebunești sunt rareori premeditate, nu-i așa? Îi întinse cecul. Hai, scrie-mi altul.

– Ah, David, pentru numele lui Dumnezeu! Las-o naibii de mașină. Crezi că la asta-mi stă gândul?

– De ce nu? Doar era mașina ta, nu?

– Numai pe jumătate. Și oricum, n-ai decât să vinzi și o sută de mașini, dacă asta te va ajuta să creezi ceva la fel de bun ca The Midnight

Sun. Bătu cu degetele în originalul adus de el din Cornwall. Ce părere ai despre ăsta?

– Cred că este cea mai valoroasă creație a mea.

– Ei bine, sunt satisfăcută. Poate că n-o să-ți mai fiu soție mult timp, dar sper că-ți voi rămâne impresar în continuare?

– Dacă vrei.

– Sigur că da. Pari să nu-ți dai seama… dar începi să fii o afacere serioasă! Râse și dădu din cap. Ia cecul, David, și nu fi fraier. Ai nevoie de bani mai mult decât mine.

– Ai dreptate, acceptă el, gândindu-se la datoriile față de Seth și Lisa, ca și față de Becky. Celei din urmă îi datora ceva mult mai prețios. Chiar mai scump decât iubirea. La ea se gândea acum. Am nevoie de bani, dar există un lucru mai important: respectul de sine. Puse cecul pe pupitru. Scrie-mi altul, insistă el, lasă-mă să plec cu conștiința împăcată…

– Paris? întrebă Becky.

– De ce nu? replică David.

Privi în sus spre el, stânjenită. El râdea.

– Nu trebuie neapărat să fie Paris. Putem merge oriunde ți-ar plăcea. Roma, Amsterdam, New York… La vreo fermă din Scoția, dacă asta preferi… sau chiar o căsuță din Cornwall… Am ales Parisul la întâmplare, ca punct de început, dar poate fi oricare alt loc. Ți-am mai spus asta cândva, nu-i așa?

– Pe atunci aveam bani, șopti Becky.

– Și acum avem, o asigură el. Ba chiar mai mulți ca data trecută.

În tăcerea care urmă, Becky înghiți cu greu nodul din gât.

– Ce-ai pățit? întrebă el. Nu ești mulțumită?

– Ba da, răspunse ea amărâtă, dar…

– Dar ce?

Buza ei tremura ușor.

– David, n-ai făcut-o, nu-i așa? Te rog, spune-mi că n-ai făcut-o!

– Ce anume? o necăji el. O trase la fereastră și-i arătă Land Roverul lui Seth parcat în fața casei. Poftim, spuse el. Poți să te convingi.

Ea se întoarse uimită spre David.

– Ți-am cerut să ai încredere în mine, parcă? Îi zâmbi și o cuprinse în brațe. În regulă, iubito, n-are rost să te îngrijorezi. De data asta e vorba despre câștiguri legale… Zilele mele de negustor de mașini s-au terminat!

Sfârșit